

OUT

KEEP OUT

HIGASHIGAWA TOKUYA

PHÁ ÁN Ứ?

CỮ ĐỂ SAU BỮA TỐI

2

Tác phẩm: **Phá án ư? Cứ để sau bữa tối (#2)**

Nguyên tác: 謎解きはディナーのあとで (#2)

Tác giả: **Higashigawa Tokuya**

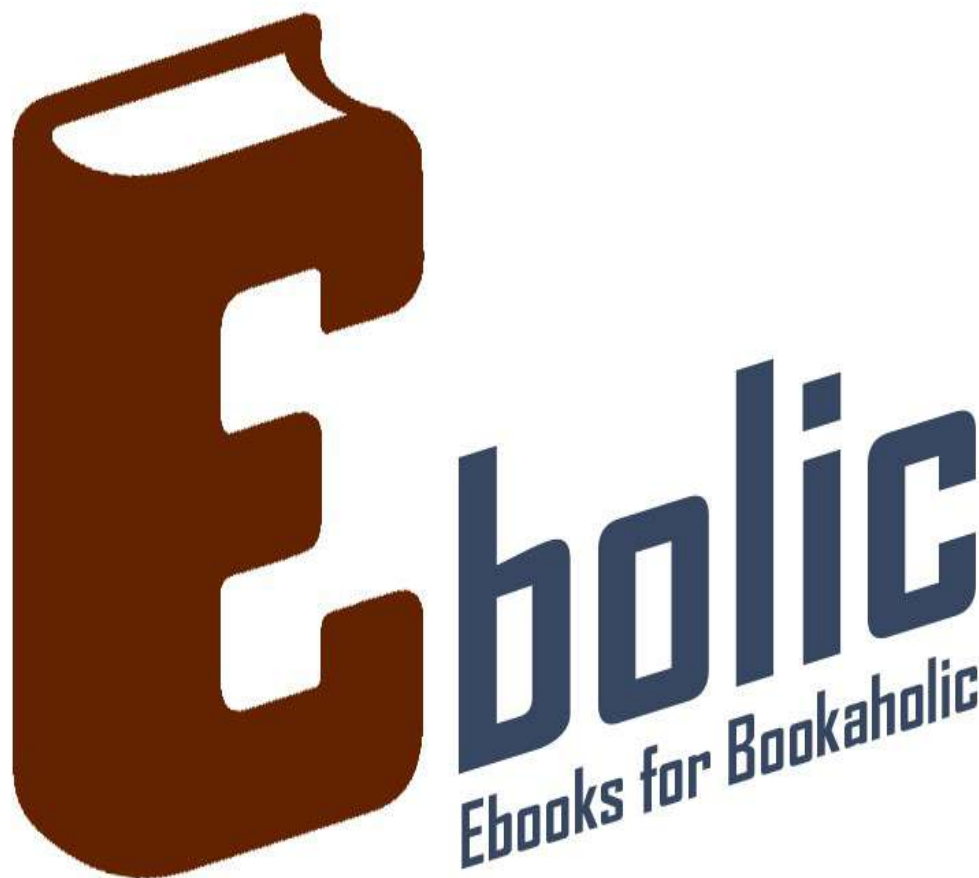
Thể loại: **Trình thám**

Dịch giả: **Trương Thùy Lan**

Nhà phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **Lao Động**

Năm xuất bản: **12/2014**

Dự án Ebolic #22

Shooting: **Lemontree123**

Typing: **HanaJJ, Smiley Su, Ntan234, LVBT, Cabu**

Checking: **Nguyet Anh**

Leading & Publishing: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **11/6/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho

cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn

Group: [facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

Câu chuyện thứ nhất: Anh cần bằng chứng ngoại phạm?

Câu chuyện thứ hai: Đừng để quên mũ khi giết người

Câu chuyện thứ ba: Chào mừng đến bữa tiệc mưu sát

Câu chuyện thứ tư: Phòng ngủ đêm giáng sinh

Câu chuyện thứ năm: Số phận của hung thủ nằm ở mái tóc

Câu chuyện thứ sáu: Không có phòng nào kín tuyệt đối

Câu chuyện thứ nhất: Anh cần bằng chứng ngoại phạm?

1

Chỉ mất sáu phút để đi từ ga Kokubunji tới ga Tachikawa bằng tàu tốc hành đặc biệt Chuo.

Một buổi chiều thứ Bảy trung tuần tháng Chín. Ga Tachikawa tấp nập người mua sắm lẫn không mua sắm. Quả không hổ danh là thành phố “nóng” nhất tuyến Chuo. Gần đây, không thành phố nào ở Chuo thay đổi chóng mặt như Tachikawa. Phía trước cửa ga được làm đẹp hơn, những tòa nhà tráng lệ mọc lên san sát, các khối trang trí có hình thù kỳ dị, đường tàu một ray chẳng biết về đâu chạy rù rì trên đầu. Một hình ảnh hoàn toàn đối lập với tuyến Chuo vốn có. Thậm chí có phần còn vượt trội cả thành phố Kichijoji. Đương nhiên là người dân Kichijoji không công nhận điều này.

Hosho Reiko miên man nghĩ vậy khi bước trên đường bộ hành trên cao trước cửa Nam ga Tachikawa. Cô mặc bộ vest đen, đeo kính không số màu đen. Trông cô không khác gì một nhân viên công sở giản dị với mái tóc được búi gọn đang lắc lư theo từng nhịp chân. Nhưng thực tế thì Reiko hiện là điều tra viên của Sở Cảnh sát Kunitachi. Cô đến Tachikawa vì công việc chứ không phải để mua sắm.

Khác với cửa Bắc đã có nhiều khu mua sắm lớn, cửa Nam ga Tachikawa chưa được cải tạo nhiều, vẫn còn nhiều khu đất chờ tái thiết. Sâu vào bên trong là nơi có nhiều tòa nhà tập cư được miêu tả bằng ba từ “Cũ – Chật – Thấp”. Reiko đi thang cuốn xuống dưới mặt đất rồi đi bộ thêm một đoạn nữa. Trước mắt cô hiện ra tòa nhà năm tầng khung sắt, xây theo kiểu hình ống. Tòa nhà trông khá tồi tàn, mới nhìn tưởng sắp bị phá bỏ. Tấm biển “Tòa nhà Gondo” treo phía trước cũng nhuộm màu lịch sử.

Đến nơi, Reiko kiểm tra ngay đồng hồ. Bây giờ là 2 giờ 15 phút chiều. Mới mười lăm phút trôi qua kể từ khi cô rời khỏi chung cư Wakaba Corp ở Kokubunji. Trên tàu điện không xảy ra chuyện gì khiến cô mất thêm thời gian. Như vậy, mười lăm phút là khoảng thời gian tối thiểu để đi từ Wakaba Corp đến Gondo. Reiko vừa kết luận xong thì...

Có tiếng gào rú cô nhớ đã nghe thấy lúc ở Tachikawa. Linh cảm có chuyện chẳng lành, Reiko nhìn sang phía Đông thì thấy một chiếc xe hiệu Anh quốc – chiếc Jaguar màu bạc – đang phóng quá tốc độ cho phép. Dưới ánh nắng chiều, chiếc xe hào nhoáng sáng lấp lánh như gương.

Nói chính xác thì đó là thứ ánh sáng chói mắt hơn cả khi nhìn thẳng vào mặt trời bằng mắt thường.

Reiko thấy hơi chóng mặt, cô thầm van vi.

“...” Xin anh đấy! Làm ơn đỗ cách tôi 10m.

Trái với ước nguyện của Reiko, chiếc Jaguar thích gây chú ý chỉ đỗ cách Reiko có 50cm kèm theo tiếng phanh chói tai. Reiko tức tối vì bị đem ra làm trò cười trước ánh mắt tò mò của người qua đường.

Trong khi đó, dừng đỉnh bước xuống từ ghế lái là một anh chàng mặc vest trắng. Không biết người dân Tachikawa nghĩ sao về anh ta. Hẳn họ nghĩ đây là một cậu ấm con nhà giàu hoặc một tay sai thân cận của trùm mafia chứ chẳng ngờ đó là một cảnh sát. Nhưng đó lại là sự thật. Vâng, anh ta chính là Kazamatsuri – thanh tra ưu tú của Sở Cảnh sát Kunitachi – người giữ chức thanh tra khi mới 32 tuổi. Còn nữa, anh ta cũng là quý tử của người sáng lập hãng Kazamatsuri Motors, hãng xe nổi tiếng với thiết kế đẹp và động cơ hao tổn nhiên liệu, vì lẽ đó nên gọi anh ta là cậu ấm con nhà giàu cũng chẳng sai. Nhưng cách gọi chuẩn nhất có lẽ là, Kazamatsuri – cậu ấm nhà giàu ăn mặc như tay sai mafia hiện đang là cảnh sát .

Chàng thanh tra đó vừa bước xuống xe liền vung tay lên xem giờ như thể muốn khoe chiếc đồng hồ Rolex. Anh quay sang Reiko – người đến trước – bày tỏ sự thất vọng, “Tiếc quá. Đường xá chật chội khiến tôi không

phát huy được hết tính năng của chiếc Jaguar này. Tôi đã trở hết tài nghệ lái xe để rút ngắn thời gian rồi đây.” Thanh tra Kazamatsuri say sưa tự mãn một cách vô thức rồi nhún vai thật mạnh, “Thôi, không lý do lý trấu nữa. Rõ ràng tôi thua rồi, cô Honsho nhỉ. Giữ đúng lời hứa, tối nay tôi sẽ đãi cô món Ý hảo hạng.”

“Hả!?” Sau một thoáng bối rối, Reiko đập hai tay vào nhau, “Hay quá! Tôi vẫn mong mỗi được ăn tối cùng thanh tra, dù chỉ một lần!” và ghé sát vào mặt thanh tra nói tiếp, “Anh tưởng tôi sẽ sung sướng thốt lên như vậy hả?”

“Nếu cô muốn...” Thanh tra Kazamatsuri hơi né người về phía sau.

“Chẳng có vụ cá cược nào nói ai thắng sẽ được đãi món Ý hảo hạng hết! Không bao giờ có chuyện đó!”

“Tôi không nghĩ là không...”

“Không!” Reiko quả quyết. “Chúng ta chạy thi từ Kokubunji đến Tachikawa không phải là để cá cược. Đó là một phần của công tác điều tra. Thủ tục cần có để kiểm tra bằng chứng ngoại phạm. Phải không thưa thanh tra?”

Reiko chỉ tay về phía tòa nhà Gondo. Có vài xe cảnh sát đang đỗ trước tòa nhà. Dải băng vàng với dòng chữ “Không nhiệm vụ miễn vào” chăng ngoài cửa cho biết, đây là hiện trường vụ án.

Vụ án xảy ra tại tòa nhà Gondo ở cổng Nam ga Tachikawa. Nhận được thông báo từ sáng sớm, Reiko vội lao đến hiện trường khi ngoài đường mới lác đác có vài bóng người. Cố nén cái ngáp dài, Reiko cúi người qua dải băng vàng, bước lên cầu thang để lên tầng 3. "...Thưa thanh tra, tôi đến hơi muộn."

Dù không cần nhưng Reiko vẫn xin lỗi rồi tiến lại chỗ cấp trên.

Thanh tra Kazamatsuri nở nụ cười hiền lành, giơ một tay lên chào Reiko, "Gì cơ, tôi cũng vừa mới đến thôi."

Thái độ của thanh tra bao dung như thế chào đón cô người yêu đến muộn. Cứ nghĩ đến việc cả ngày hôm nay bị người cấp trên này quay như chong chóng, Reiko chỉ muốn quay gót đi thẳng về nhà. Nhưng cô chưa kịp làm điều đó thì chỉ thị đầu tiên của thanh tra đã bay tới.

"Chúng ta vào xem hiện trường thôi. Lại đây, cô Hosho."

Thanh tra Kazamatsuri xoay người bước đi, Reiko đi theo sau. Hai người im lặng đi lên chiều nghỉ giữa tầng 3 và tầng 4. Một cô gái toàn thân lạnh toát đang nằm ở đây. Tuy đã chứng kiến cảnh này nhiều lần nhưng Reiko vẫn không sao quen được. Cô toan đưa mắt nhìn ra chỗ khác thì thanh tra Kazamatsuri hỏi, "Cô Hosho, nhìn cảnh này, cô có nhận ra điều gì không?"

"...Nhận ra..." Nhận ra điều gì nhỉ. Reiko vội quan sát.

Cô gái ước chừng ngoài 30. Dáng người trung bình, khuôn mặt bầu bĩnh. Mái tóc ngắn, nhan sắc bình thường. Phục trang cũng rất giản dị. Áo sơ mi dài tay màu nâu cùng chiếc quần bó màu đen. Đôi giày bệt cũng màu đen. Bụng cô có vết thương giống như bị đâm. Máu chảy ra sàn bê tông tạo thành hình giống như bản đồ. Từ những điều trên, có thể kết luận đây là một vụ giết người vì không thấy hung khí quanh nạn nhân, ngoài ra thì chưa thể

nói gì thêm. Reiko thành thật thừa nhận, “Xin lỗi thanh tra, tôi không thấy có gì đặc biệt.”

“Ồ, đành vậy chứ biết làm sao.” Nói vậy nhưng thanh tra Kazamatsuri vui mừng ra mặt, “Cô nhìn kỹ đi Hosho. Không có hung khí bên cạnh thì thể, điều đó có nghĩa là...”

Vâng, một vụ giết người. Mình thật đại khi thừa nhận quá sớm. Bỏ ngoài tai câu chuyện vô nghĩa của thanh tra Kazamatsuri, Reiko kiểm tra tư trang của nạn nhân.

Trong túi quần của nạn nhân có ví và một chiếc chìa khóa giống như khóa nhà. Trong ví có 12.000 yên, một chút tiền lẻ và hai thẻ tín dụng. Có cả bằng lái xe. Thanh tra Kazamatsuri cầm bằng lái xe lên đọc to, “Tên nạn nhân là Kanno Yumi. Địa chỉ, phòng 202 Wakaba Corp, phường 3, thành phố Kokubunji.”

Theo ngày tháng năm sinh ghi trên bằng lái thì nạn nhân 35 tuổi.

Chợt Reiko phát hiện ra. Không có điện thoại di động trong tư trang của nạn nhân. Điều này thật bất thường. Thường thì ở tuổi này, phụ nữ đều có điện thoại di động. Chắc hẳn hung thủ đã lấy điện thoại của nạn nhân. Hung thủ sợ điện thoại sẽ làm lộ danh tính. Nói cách khác, hung thủ là người quen biết với nạn nhân. Reiko suy luận tới đó thì...

“Theo suy luận của tôi thì hung thủ là người quen biết với nạn nhân. Cô biết tại sao không Hosho?”

“...” Tại sao ư, Reiko đã có sẵn câu trả lời...

“Nếu cô không biết thì để tôi nói cho. Cần chú ý tới điện thoại di động. Hung thủ đã ăn cắp điện thoại của nạn nhân.”

“...” Reiko có cảm giác như suy nghĩ của mình vừa bị ăn cắp.

Dù chẳng ấn tượng với suy luận của thanh tra nhưng có một điều khiến Reiko thắc mắc: Tại sao là cấp trên nhưng suy luận của anh ta chỉ ngang với

cấp dưới?

Sau khi kiểm tra hiện trường, Reiko và thanh tra Kazamatsuri đi lên tầng 5. Tầng 5 của tòa nhà Gondo được dùng làm nhà ở, chủ tòa nhà hiện sống một mình trên đó.

Ông Gondo Kanji, 67 tuổi. Chính ông là người đầu tiên phát hiện ra vụ việc.

Ông Gondo Kanji đón hai điều tra viên trong bộ đồ nỉ xanh lam từ đầu tới chân. Sau khi mời hai điều tra viên ngồi, ông bắt đầu kể về thời điểm phát hiện ra vụ việc.

“Lúc đó là 6 giờ sáng. Tôi vẫn hay chạy bộ buổi sáng, sáng nay tôi mặc bộ đồ nỉ và ra khỏi nhà như thường lệ. Nhưng xuống đến cầu thang, tôi khựng lại. Có một cô gái nằm ở chiếu nghỉ, xung quanh máu chảy lênh láng. Tôi biết ngay là cô ấy đã chết. Cô ấy không phải là người ở đây. Tôi nhớ mặt cả người làm thêm ở tòa nhà này. Tôi không hề biết cô ấy. Tôi chạy bộ về phòng, gọi ngay cho 110.”

“Tôi hiểu rồi.” Thanh tra Kazamatsuri hài lòng gật đầu. “Đó là lý do ông mặc bộ đồ nỉ này đúng không. Ra là vậy.”

Có vẻ đối với thanh tra Kazamatsuri, việc người quản lý khu nhà mặc bộ đồ nỉ mới là nghi vấn lớn nhất. Để cho thanh tra đang đi nhằm hướng giữ im lặng, Reiko đặt hỏi, “Từ đêm qua tới sáng nay, ông có nghe thấy tiếng xô xát nào không?”

“Không, tôi ở nhà từ chiều qua nhưng chẳng nghe thấy gì. Khu nhà này ban đêm hầu như chẳng có ai.”

“Ở đây có những cửa hàng nào?”

“Tầng 1 là cửa hàng trang sức, tầng 2 là phòng khám xương khớp, tầng 5 là nhà tôi. Còn tầng 3 và 4 hả? Cả hai đều đang trống. Thời buổi khó khăn

nên bỏ không suốt hai tháng nay rồi.”

Có vẻ như hiệu suất sử dụng của tòa nhà Gondo rất thấp. Nếu tầng 3 và 4 trống thì sẽ không có ai sử dụng cầu thang. Hung thủ đã cố tình chọn địa điểm vắng vẻ giữa thành phố để làm nơi gâp án.

Lấy lời khai xong, Reiko và thanh tra Kazamatsuri cảm ơn ông Gondo Kanji và rời khỏi căn hộ.

“Chắc hẳn hung thủ biết rõ khu nhà này. Hung thủ đã gửi tin nhắn dụ Kanno Yumi tới đây. Mục đích là để sát hại cô ấy. Nói cách khác, đây là một vụ giết người có kế hoạch. Phải không cô Hosho?”

Một suy luận rất đúng “chất thanh tra Kazamatsuri”, chẳng có gì để chê nhưng cũng chẳng có gì để khen. Nghĩ khen cũng chẳng mất gì nên Reiko chọn cách gật đầu.

“Vâng, tôi nghĩ là thanh tra nói đúng.”

Kết quả khám nghiệm được công bố. Theo giám định của bác sĩ thì nạn nhân chết do mất máu. Hung khí là vật có lưỡi sắc như dao nhọn hoặc dao bầu. Nạn nhân tử vong do vết thương ở bụng nhưng cũng có một vài vết xước nhỏ ở mu bàn tay và sau gáy. Có thể nạn nhân đã xô xát với hung thủ. Nghĩa là, không phải Kanno Yumi bị đâm trong tình trạng không kháng cự.

Thời gian tử vong được xác định trong khoảng từ 7 đến 9 giờ tối.

Sau khi có được chừng ấy thông tin, các điều tra viên bắt đầu lấy lời khai từ những người sống quanh hiện trường. Vốn không thích kiểu điều tra bài bản nên thanh tra Kazamatsuri không hào hứng lắm với việc phải ở lại Tachikawa. Anh bảo Reiko, giọng hớn hờ như mời bạn đi dạo, “Cô Hosho, chúng ta đến Kokubunji nhé. Tôi muốn xem căn hộ của Kanno Yumi.”

3

Trong mắt người dân Kokubunji, có lẽ đây là cảnh rượt đuổi giữa xe cảnh sát và chiếc xe Anh quốc lờ lợet do một kẻ chống đối cầm lái. Nhưng sự thật lại khác. Người lái chiếc Jaguar màu bạc là thanh tra Kazamatsuri, còn xe cảnh sát bám theo sau đang chờ Reiko và cộng sự. Tuy nhìn bề ngoài chẳng khác gì nhau.

Đội hình Sở Cảnh sát Kunitachi đến Kokubunji lúc gần trưa. Vì vụ án được phát hiện vào sáng sớm nên hôm nay sẽ là một ngày dài. Reiko thở dài, bước xuống xe.

Wakaba Corp là một khu nhà hai tầng cũ kỹ. Khu nhà có cấu trúc đơn giản, mỗi tầng có hai phòng, hành lang hướng ra mặt đường. Căn hộ của Kanno Yumi là phòng đầu tiên trên tầng 2.

Nhận được liên lạc của cảnh sát, chủ nhà đã đến và chờ sẵn. Khi được hỏi về Kanno Yumi, người đàn ông tóc bạc lật đồng giấy tờ cầm trên tay, trả lời rành rọt.

“Nơi làm việc, Công ty Bánh kẹo Mochizuki. Một công ty nổi tiếng ở Tachikawa. Cô ấy làm ở bộ phận kế toán. Cô ấy sống ở đây được tám năm. Tiền nhà trả rất đúng hẹn.” Đoạn ông bối rối, “Nhưng tôi không nhớ mặt cô ấy. Tôi mới gặp có một lần khi cô ấy chuyển đến đây.”

Những thông tin chủ nhà biết về Kanno Yumi là từ hồ sơ và sao kê số tiết kiệm cô nộp khi gia hạn hợp đồng chứ không phải do hai người thường xuyên tiếp xúc với nhau.

Chủ nhà mở cửa cho các điều tra viên vào xem căn hộ của nạn nhân. Một căn hộ dành cho người độc thân gồm một bếp rộng 3 chiều, một phòng rộng 6 chiều, phòng tắm có bồn và một ban công nhỏ. Đồ đạc trong phòng không có gì nhiều ngoài một chiếc tivi, một chiếc giường đơn sơ, bàn máy tính và giá sách. Căn phòng trông khá gọn gàng dù thiếu cảm giác phô trương cần có ở căn hộ của một phụ nữ độc thân.

Sau khi nhìn một lượt căn phòng, thanh tra Kazamatsuri la toáng lên.

“Cô nhìn này Hosho.” Thanh tra cầm lấy bức ảnh trên giá sách. “Đây chẳng phải là người yêu của nạn nhân sao?”

“Cũng có thể.” Nhìn tấm ảnh được lồng khung thanh tra đưa cho, Reiko chỉ còn biết gật đầu.

Trong ảnh, Kanno Yumi đang kê má vào một người đàn ông tầm tuổi cô. Cô mặc bộ quần áo màu hồng tươi tắn. Nét mặt rạng rỡ, khác hẳn ảnh chụp ở bằng lái xe. Người đàn ông trông rất đẹp trai. Anh ta có làn da rám nắng cùng gương mặt sắc nét. Bộ quần áo đang mặc cho thấy anh ra có gu thẩm mỹ không tồi. Anh ta cười nhưng Reiko thấy nụ cười thật u ám, cô chợt có linh cảm... Đây Hosho Reiko! Không được phán xét dựa vào vẻ bề ngoài. Đoán mò là việc tối kỵ!

Reiko đang nghiêm khắc tự kiểm điểm thì người cấp trên đứng cạnh cô vô tư đưa ra lời nhận xét sắc mùi đoán mò.

“Gã này trông đáng ngờ quá. Chuyện tình của hai người êm ả không? Họ có yêu nhau thật lòng không? Hay chỉ là chơi bời? Loại đàn ông éo lá, bảnh trai, ưa hình thức này vốn không tin tưởng được đâu. Cô có nghĩ thế không hả Hosho?”

“...” Reiko nhìn người đàn ông bảnh trai trước mặt, nếu anh đang tự nói mình thì câu đó chuẩn không cần chỉnh. “Thanh tra nói đúng. Ngay từ đầu tôi cũng cho rằng loại người này không thể tin được.”

“Ồ, hóa ra tôi và cô hợp nhau nhỉ.”

Không đến mức ấy đâu thanh tra. Reiko tự nhủ rồi quay trở lại câu chuyện về bức ảnh.

“Trước hết, chúng ta phải làm rõ nhân thân của người này. Chắc chắn trong căn hộ có manh mối.”

Reiko, thanh tra Kazamatsuri cùng các điều tra viên tiếp tục khám xét căn hộ trong không khí căng thẳng. Từ số thư từ và dữ liệu trong máy tính, họ nhanh chóng tìm ra người thường xuyên liên lạc với Kanno Yumi. Chỉ duy nhất một người tên Ezaki Tateo là có quan hệ thân thiết với nạn nhân.

Ezaki Tateo – đồng nghiệp của Kanno Yumi tại Công ty Bánh kẹo Mochizuki – hiện đang sống ở Tachikawa...

Khám xét xong căn hộ, Reiko và thanh tra Kazamatsuri sang gõ cửa căn hộ 201 nằm kế bên. Theo lời chủ nhà thì người sống tại căn hộ này tên Eda Natsuki, 21 tuổi. Nghe nói là một sinh viên đang theo học tại một trường đại học trong vùng. Còn thực tế, hiện ra sau cánh cửa là cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh.

Thấy cô gái tròn xoe mắt như muốn hỏi “Anh là ai?”, thanh tra Kazamatsuri bèn chìa ra chiếc thẻ cảnh sát với động tác duyên dáng chẳng khác gì ngôi sao điện ảnh. Để thực hiện được loạt động tác này cho Reiko biết (nhưng thanh tra không biết rằng Reiko biết), thanh tra đã phải kiên trì luyện tập không ngừng nghỉ.

“Cô là Eda Natsuki? Tôi muốn hỏi cô về người hàng xóm Kanno Yumi.”

Tuy đây là cuộc viếng thăm không báo trước nhưng có vẻ Eda Natsuki phần nào đoán ra được. Cô không hề lúng túng, ngược lại còn rất hào hứng, cô gần như reo lên, “Ôi ôi, cảnh sát thật này!” Rồi cô hạ giọng, hỏi ngược lại cảnh sát, “Chị ấy bị giết thật à? Tôi thấy âm ỉ ở trên mạng liền vào xem, xem xong mà hết hồn. Chị ấy bị đâm tại cầu thang một tòa nhà ở Tachikawa? Thật chứ? Tôi nghiệp quá! Thời buổi này chẳng biết thế nào mà lần!”

“...” Có lẽ tại chất giọng Kansai – thứ giọng vốn lạnh lạnh – nên người nghe chẳng cảm nhận được sự đau buồn trong lời nói của cô gái.

Thanh tra Kazamatsuri hơi bối rối. Nhưng anh bình tĩnh lại ngay rồi đặt câu hỏi, “Cô có thân với Kanno Yumi không? Gần đây cô thấy cô ấy có biểu hiện gì lạ không?”

Trước câu hỏi mang tính đại khái của thanh tra Kazamatsuri, Eda Natsuki trả lời như thể đã chờ sẵn, “Tôi đi ăn với Yumi mấy lần rồi. Chị ấy đang có chuyện buồn. Nguyên nhân là đàn ông. Chị ấy và anh người yêu yêu nhau đã được bảy năm. Nhưng anh ta tệ lắm!”

Có thể tóm lược câu chuyện rườm rà kể bằng giọng Kansai của Eda Natsuki như sau:

Kanno Yumi đang gặp chuyện buồn. Nguyên nhân là đàn ông. Cô ấy và người yêu đã yêu nhau được bảy năm. Tuy nhiên, anh người yêu rất tệ. Gần đây, anh ta có người yêu mới, trẻ hơn. Cô người yêu mới là con gái của một người có vai vế trong công ty. Nếu cưới cô ta, anh ta sẽ chẳng khác gì chuột sa chĩnh gạo, tương lai tại công ty sẽ được đảm bảo. Do vậy, anh ta lạnh lùng đề nghị người yêu suốt bảy năm của mình là Kanno Yumi chia tay. Đương nhiên, Kanno Yumi không dễ gì trả lời “Ồ thế à?” và đồng ý rút lui. Trái lại, Kanno Yumi còn đeo bám rất quyết liệt. Kết quả là không thể chia tay nhưng mối quan hệ của hai người xấu đi, biến thành một vở kịch yêu ghét phức tạp thường thấy.

“Vừa rồi khi đi nhậu, trong lúc say mềm, chị ấy bảo sẽ không bao giờ chia tay anh ta. Chị ấy còn dọa, nếu phải chia tay, chị ấy sẽ đến gặp thẳng cô người yêu mới để nói cho ra nhẽ.”

“Đợi đã.” Reiko đưa cho Eda Natsuki xem tấm ảnh, “Đây có phải là người yêu bảy năm của Kanno Yumi không?”

Eda Natsuki gật đầu ngay khi mới nhìn qua.

“Đúng rồi. Chị ấy từng cho tôi xem bức ảnh này, không nhầm được đâu. Hình như anh ta tên Ezaki gì gì đó.”

Việc lấy lời khai từ Eda Natsuki đem lại kết quả tốt hơn mong đợi. Cánh cửa căn hộ 201 vừa khép, thanh tra Kazamatsuri vội nắm tay lại và hét lên, “Không nghi ngờ gì nữa. Hung thủ chính là Ezaki gì gì đó.”

“Thưa thanh tra, Tateo chứ không phải gì gì đó.”

“Ừ, Ezaki Tateo. Anh ta muốn cưới con gái của người có vai vế. Tuy nhiên, cô người yêu bảy năm lại không chịu chia tay. Kanno Yumi trở thành người cản đường của anh ta.”

“Do đó, Ezaki đã gọi Kanno Yumi tới tòa nhà Gondo và sát hại cô ấy. Nghe rất hợp lý. Chúng ta sẽ làm gì đây thưa thanh tra? Chúng ta quay lại Tachikawa để hỏi thăm Ezaki chứ?”

Nhưng chỉ bằng câu nói của một điều tra viên ưu tú, thanh tra Kazamatsuri đã ngăn cản sự hăng hái của Reiko vào đúng lúc cần thiết.

“Gượm đã cô Hosho. Trong điều tra, đoán mò là việc tối kỵ.”

“...” Tôi xin được tặng lại thanh tra nguyên câu đó.

“Tôi không phụ nhận Ezaki Tateo là một nghi can sáng giá. Nhưng công tác điều tra chỉ mới bắt đầu. Chúng ta không cần phải vội. Xuống hỏi thăm người sống ở tầng 1 trước đã.”

Hai người đi xuống tầng 1. Theo lời chủ nhà thì là một trong số hai căn hộ ở tầng 1 không có người ở. Người sống tại căn hộ 101 tên Matsubara Hisako, 50 tuổi. Đó là một phụ nữ độc thân, hiện đang làm công việc bán thời gian tại một siêu thị gần nhà.

Reiko gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Nghĩ chắc chủ nhà đang đi ra ngoài, Reiko cố gõ thêm lần nữa thì nghe thấy có tiếng người đi ra.

Hiện ra sau cánh cửa là khuôn mặt của một phụ nữ trung niên phốp pháp. Mái tóc chị ta được uốn xù khiến người đối diện liên tưởng tới đầu đức Phật. Đôi mắt còn ngái ngủ cứ hấp háy liên tục. Bộ đồ đang mặc có lẽ là đồ ngủ. Trông chị ta như vừa mới ngủ dậy và chạy ngay ra để mở cửa.

Lập lại động tác ban nãy, thanh tra Kazamatsuri duyên dáng chìa ra tấm thẻ cảnh sát. Đoạn hội thoại ban nãy cũng được tua lại.

“Chị là Matsubara Hisako? Tôi muốn hỏi chị về cô Kanno Yumi sống ở tầng 2.”

“Hả...” Khác với Eda Natsuki, Matsubara Hisako có vẻ chưa nắm được ngay tình hình, tuy nhiên, sau khi nhìn tấm thẻ cảnh sát rồi nhìn sang thanh tra Kazamatsuri và Reiko, chị ta hiểu ra và la lên, “Ồ, điều tra viên hả?”

Mùi rượu phả ra từ miệng chị ta khiến Reiko lùi lại sau chừng nửa bước. Có vẻ chị ta là người nghiện rượu. Trong bếp la liệt chai rượu loại 1,8 lit và vỏ chai bia xếp thành hàng như các con ki trong trò bowling.

Thanh tra Kazamatsuri hơi quay mặt đi để tránh hơi rượu, hỏi, “Chị có biết cô Kanno không?”

“Ồ, cô gái sống ở phòng 202? Biết ư, tôi chỉ thỉnh thoảng gặp cô ấy ngoài đường thôi. Tối qua tôi cũng trông thấy cô ấy...”

Câu nói của Matsubara Hisako khiến Reiko hơi giật mình. Thanh tra Kazamatsuri cũng vội quay lại nhìn người phụ nữ trung niên.

“Ồ, thật hả! Chị nhìn thấy cô ấy thật chứ? Lúc đó khoảng mấy giờ?”

Thanh tra Kazamatsuri hỏi dồn dập khiến Matsubara Hisako căng thẳng.

“Vâng. Lúc đó khoảng 7 rưỡi tối. Tôi vừa từ chỗ làm về thì thấy cô ấy đi xuống cầu thang. Chúng tôi không chào hỏi gì nhau. Chỉ đi ngang qua nhau thôi. Nhưng tôi đảm bảo đó là cô ấy vì tôi nhìn rõ cả mặt.”

“Chị chắc lúc đó là 7 rưỡi chứ?”

“Không sai. Vào nhà là tôi xem đồng hồ ngay, bật ti vi lên thì vừa lúc có chương trình địa phương lúc 7 rưỡi trên kênh NHK.”

“Vậy thì chuẩn rồi. Chị thấy cô Kanno Yumi đi về hướng nào?”

“Chà, có lẽ là tới cửa hàng tiện lợi. Mà anh điều tra viên này...”

Dường như đã mất hết kiên nhẫn, Matsubara Hisako rút rè hỏi thanh tra Kazamatsuri, “Mau nói cho tôi biết đi. Có chuyện gì với cô Kanno thế? Cô ấy làm điều gì xấu à?”

“Ồ, không phải đâu.” Thanh tra Kazamatsuri ra vẻ ngần ngại rồi thuật lại sự việc bằng thứ giọng đều đều đúng chất hành chính. “Sáng sớm hôm nay, cô Kanno Yumi được phát hiện đã tử vong tại một tòa nhà ở Tachikawa. Chúng tôi nhận định đây là một vụ giết người và đang tiến hành điều tra...”

Nghe thanh tra Kazamatsuri kể, vẻ ngạc nhiên không chút giả tạo hiện lên trên khuôn mặt của Matsubara Hisako. Chị hỏi lại như thể không tin vào tai mình, “Cô ấy bị giết ư?”

“Vâng, chúng tôi rất tiếc.” Thanh tra Kazamatsuri trả lời ngắn gọn rồi nhắc lại câu đã hỏi Eda Natsuki, “Chị có thân với Kanno Yumi không? Gần đây chị có thấy cô ấy có gì lạ không?”

Khác với Eda Natsuki, Matsubara Hisako nhăn mặt và trề môi đáp.

“Tôi đã bảo là chúng tôi không thân thiết gì mà. Đi qua nhau còn chẳng chào hỏi nữa là. Anh hỏi tôi cô ấy có gì lạ không à...”

Không nản lòng, thanh tra Kazamatsuri vẫn cố hỏi thêm vài câu nữa để lấy thêm thông tin. Đáp lại, Matsubara Hisako chỉ trả lời rằng “tôi không biết, tôi không rõ”. Hình như chị ta không muốn liên lụy tới một sự việc nằm ngoài dự liệu.

Rốt cuộc, hai điều tra viên rời khỏi căn hộ 101 mà không thu thập được gì thêm.

Tuy nhiên, như vậy cũng là quá đủ. Theo kết quả khám nghiệm, thời điểm tử vong của nạn nhân xê dịch trong khoảng hai tiếng, nghĩa là từ 7 đến

9 giờ tối. Theo lời khai của Matsubara Hisako thì lúc 7 rưỡi, Kanno Yumi vẫn còn sống. Từ đó suy ra,

“Thời điểm tử vong của nạn nhân xê dịch khoảng một tiếng rưỡi, từ 7 rưỡi đến 9 giờ tối.”

“Không, còn có thể thu hẹp được nữa. Kanno Yumi vẫn ở Kokubunji lúc 7 rưỡi, sau đó cô ấy bị giết ở Tachikawa. Dù được ai chở đến hay tự đi thì cũng cần phải có thời gian để di chuyển tới Tachikawa, lúc đấy thì cô ấy vẫn còn sống.”

Đột nhiên thanh tra Kazamatsuri hỏi Reiko, “Đi ô tô từ Kokubunji đến Tachikawa mất bao nhiêu phút?”

“Đi xe điện sẽ nhanh hơn chứ?”

Câu nói không có dụng ý gì của Reiko đã chạm ngay vào niềm tự hào của quý tử hãng Kazamatsuri Motors.

“Này Hosho, cô đừng ăn nói hồ đồ. Ô tô đương nhiên là nhanh hơn xe điện rồi. Chẳng phải diễn viên Gene Hackman đã đuổi theo xe điện bằng ô tô đấy sao.”

“À, trong phim *The French Connection*. Nhưng đó là phim. Còn trên thực tế, xe ô tô không thể thắng được xe điện chạy trên đường ray đâu vì ô tô còn phải tránh các xe khác trên đường. Thanh tra không biết à? Đường tàu nối Kokubunji và Tachikawa thẳng tắp như thước kẻ.”

“Còn cô, cô không biết hả Hosho? Trong lúc con người mệt mỏi lê bước từ ngoài ga vào đến khu nhà thì ô tô đang lao đi với tốc độ kinh hoàng đấy.”

Cuộc tranh luận vô bổ không ai chịu nhường ai kéo dài mất một lúc. Cuối cùng, Reiko đưa ra một gợi ý.

“Vậy chúng ta thử đi. Tôi sẽ đi xe điện, còn thanh tra đi ô tô. Chúng ta sẽ cùng xuất phát từ Wakaba Corp để xem ai tới tòa nhà Gondo ở Tachikawa

trước.”

“Được. Tôi cũng đang định nói thế. Tôi sẽ cho cô biết tay lái hạng A của tôi là thế nào.”

“...” Thanh tra hạng B lại khoe khoang rồi.

Lo người cấp trên sẽ tìm mọi cách để giành phần thắng, Reiko đẩy chiếc kính bị trễ lên và nhắc nhở, “Xin thanh tra nhớ cho, phải chạy tốc độ bình thường trong đường đô thị. Và không được chơi ăn gian.”

“Ăn gian? Nghĩa là sao?”

“Là không được dùng đèn hiệu cảnh sát.”

“Được rồi. Ai thèm dùng thứ đó.” Thanh tra chép miệng tiếc nuối.

Vậy là cuộc tranh luận về phương tiện di chuyển nhanh nhất từ Kokubunji đến Tachikawa cuối cùng đã trở thành cuộc đua tranh thực sự giữa Reiko và thanh tra Kazamatsuri. Nhưng dù có lực bất cứ ngăn nào trong ký ức cũng không thể tìm thấy cảnh hai người giao kèo với nhau về bữa ăn Ý hảo hạng.

4

Câu chuyện quay về bối cảnh ban đầu. Reiko đến tòa nhà Gondo trước. Thanh tra Kazamatsuri đến sau, ngưỡng ngùng mời Reiko đi ăn tối để rồi bị từ chối.

“... Cô nói đúng. Cuộc đua này là thủ tục cần thiết để giải quyết vụ án Kanno Yumi. Chẳng liên quan gì tới món Ý cả.”

Không biết thanh tra nói vậy vì nhớ ra mục đích ban đầu hay muốn chữa thẹn khi bị Reiko từ chối (có lẽ là lý do sau), chỉ biết là anh nghiêm mặt, trở lại vị trí của một cảnh sát đang đối mặt với vụ án.

“Thời gian di chuyển bằng xe điện từ Wakaba Corp đến Gondo mất đúng 15 phút. Cuộc thi vừa rồi cho thấy đây là khoảng thời gian di chuyển tối thiểu. Ngoài ra, Matsubara Hisako trông thấy Kanno Yumi rời Wakaba Corp lúc 7 rưỡi. Như vậy...”

Thanh tra Kazamatsuri nhú mày nghĩ ngợi. Sau đó, anh đưa ra câu kết luận đơn giản như phép tính tiểu học, chẳng cần nghĩ cũng tìm được ra.

“Chính xác. Sớm nhất cũng phải 7 giờ 45 phút Kanno Yumi mới tới được tòa nhà Gondo. Cô ấy bị sát hại ngay sau đó. Dựa trên kết quả khám nghiệm tử thi, có thể kết luận thời gian gây án của hung thủ xê dịch trong vòng một tiếng mười lăm phút, tức là từ 7 giờ 45 phút đến 9 giờ.”

Khoảng thời gian gây án được rút ngắn cho thấy công tác điều tra đã có tiến bộ đáng kể. HÀi lòng với kết quả trên, thanh tra Kazamatsuri cao giọng tuyên bố sẽ tới gặp nhân vật quan trọng nhất vụ án.

“Đến nước này thì chúng ta phải gặp anh ta thôi. Cái anh chàng bảnh bao trong tấm ảnh. Ezaki gì gì đó!”

“Thanh tra thích gọi thế à? Cười người hôm trước hôm sau người cười đấy.”

“Gì cơ, không sao đâu. Anh chàng Ezaki Tateo sống ở Fujimicho. Có thể đi bộ đến đó nhưng đi ô tô sẽ nhanh hơn!” Thanh tra Kazamatsuri vội vàng mở cửa chiếc xe yêu quý, mời ngay Reiko lên xe như sợ tuột mất cơ hội quý, “Cô Hosho, mời cô ngồi cạnh tôi trên chiếc Jaguar.”

“Chúng ta đi bộ thôi.” Reiko đóng cửa xe, mỉm cười lạnh lùng, “Điều tra viên phải làm việc bằng chân.”

Ngón tay bị kẹp vào cửa xe khiến thanh tra hét lên rồi nhảy sang một bên.

Reiko chưa bao giờ ngồi vào chiếc Jaguar của thanh tra Kazamatsuri. Lần nào được mời cô cũng từ chối. Cô cũng không nói rõ tại sao nhưng luôn có cảm giác chiếc Jaguar ánh bạc này là giống đực. Một chiếc xe giống đực đang trong thời kỳ phát dục. Mặc dù cô biết, ô tô không có giới tính và thời kỳ phát dục.

Rốt cuộc, hai người tìm đến địa chỉ của Ezaki Tateo bằng xe cảnh sát. Đó là một tòa chung cư cho thuê bốn tầng, nằm ở đoạn giao cắt giữa tuyến Chuo và tuyến Oume, Ezaki Tateo hiện trú ngụ tại đây.

Thanh tra Kazamatsuri nhấn chuông căn hộ nằm ở đầu tầng 2. Xuất hiện sau cánh cửa không ai khác chính là người đàn ông có nụ cười u ám như trong ảnh.

Thay vì duyên dáng chìa ra tấm thẻ cảnh sát như mọi lần, thanh tra Kazamatsuri tự hủy hoại bản thân bằng cách buột miệng hỏi, “Anh là Ezaki gì gì đó...không không, Ezaki Tateo? Chúng tôi ở Sở...”

“...Suyt...” Ezaki Tateo giơ ngón trỏ lên để ngăn thanh tra Kazamatsuri. “Tôi biết rồi. Làm ơn đừng nói to. Cứ vào trong nhà đã.”

Bị tước mất cơ hội khoe khoang, thanh tra Kazamatsuri tiu nghỉu bước vào nhà. Reiko đi theo sau. Căn hộ không rộng nhưng nội thất bên trong toát lên vẻ sang trọng và ấm cúng. So với một người độc thân làm công ăn lương

mười ngoài 30 thì đây là một không gian sống quá đầy đủ. Sau khi mười hai điều tra viên ngồi, Ezaki vào đề ngay.

“Tôi biết lý do anh chị đến đây. Vì chuyện của Kanno Yumi phải không?”

Từ đầu giờ chiều, tất cả các kênh đều đưa tin về vụ sát hại Kanno Yumi. Việc Ezaki lường trước rằng cảnh sát sẽ ghé thăm suy cho cùng cũng là lẽ đương nhiên.

“Nếu anh biết rồi thì đỡ mất thời gian. Tôi muốn anh trả lời vài câu hỏi.”

Thanh tra Kazamatsuri đưa ra lời đề nghị nhưng lại thể hiện thái độ không cho đối phương quyền lựa chọn. “Trước hết là về mối quan hệ của anh với cô Kanno Yumi. Anh và cô ấy yêu nhau phải không?”

“Vâng. Tôi vào công ty cùng đợt với cô ấy. Có thể nói chúng tôi đã yêu nhau khá lâu. Nhưng giờ thì chia tay rồi. Cách đây khoảng một tháng.”

“Vậy ạ. Yêu nhau lâu thế thì chia tay chắc cũng không dễ đâu nhỉ? Hai người chia tay êm đẹp chứ?”

“Chà. Êm đẹp hay không ư... Nhưng tôi nghĩ là cô ấy thông cảm cho tôi. Cả hai chúng tôi đều lớn cả rồi.”

“Ồ, tuyệt đấy! Nhì!? Nhưng khoan đã.” Thanh tra Kazamatsuri nghiêng đầu như thể bắt được ý gì đó. “Sau bảy năm yêu nhau, anh đưa ra lời đề nghị chia tay vì bản thân sắp lấy được con gái của một người có vai vế và người yêu anh, một phụ nữ độc thân 35 tuổi đã tỏ ra thông cảm. Có người như thế sao? Tôi thấy khó tin quá.”

Reiko giật mình. Thanh tra Kazamatsuri, tuy là cấp trên vô dụng ở mọi phương diện nhưng lại sở hữu miệng lưỡi cay độc không ai sánh kịp khi lên giọng mỉa mai nghi can. Mình mà là nghi can thì sẽ để lộ gót chân Asin ngay. Chắc hẳn Ezaki cũng thấy chột dạ. Tuy nhiên, nghi can này khá bản lĩnh nên không biểu lộ gì.

“Anh định nói gì, thưa điều tra viên? Anh đang nghi ngờ tôi à?”

“Đâu có.” Nói xong, thanh tra Kazamatsuri liền tung ra câu hỏi then chốt như thể muốn phân định luôn thắng thua, “Anh Ezaki, tối qua anh ở đâu, làm gì?”

“Ồ, anh hỏi về bằng chứng ngoại phạm? Đúng là anh đang nghi ngờ tôi rồi.”

“Bằng chứng ngoại phạm gì đâu. Chỉ là câu hỏi bình thường với tất cả mọi người thôi.”

Ánh mắt của thanh tra và nghi can giao nhau. Sau một thoáng im lặng, Ezaki Tateo chậm rãi nói, “Được thôi. Tôi sẽ trả lời anh. Tối qua à. Tôi rời công ty lúc 6 giờ. Tôi định về thẳng nhà nhưng vừa ra khỏi công ty thì tình cờ gặp người quen. Cậu Tomooka Hiroki, một đồng nghiệp cũ. Gần đây chúng tôi không liên lạc với nhau, nghe nói cậu ta đang làm ở nhà kho của một công ty vận tải. Cậu ấy thuê nhà gần công ty tôi nên tôi đã ghé qua nhà cậu ấy, Đó là một căn hộ nằm trên tầng 2 của một tòa nhà cũ gần trường đua xe đạp. Nếu tôi nhớ không nhầm thì tên tòa nhà là Kotobuki. Cậu ấy mời tôi ở lại ăn tối. Tôi đã từ chối nhưng cậu ấy cứ mời. Cậu ấy nấu ăn khéo lắm. Trong nháy mắt đã làm xong hai suất cơm rang tuyệt hảo. Phải nói là rất ngon.”

“Lúc đó là mấy giờ?”

“Khoảng 7 giờ. Truyền hình vệ tinh đang truyền trực tiếp trận Hanshin – Hiroshima từ sân Koshien. Đội Hiroshima đang tấn công với lượt đánh thứ 4, người đánh bóng là Higashide, Soyogi lao ra chặn bóng bằng gậy, còn Hirose bị strike-out, Kurihara đánh bóng ra ngoài sân...”

“Và cuối cùng là 0 điểm. Thôi, anh không phải kể phần tấn công của đội kia đâu.” Thanh tra Kazamatsuri hồi thúc Ezaki. “Anh đã xem hết trận đấu với cậu Tomooka?”

“Không, tôi không ở lại lâu đến thế. Cậu ấy bảo buổi tối vẫn phải đi làm nên ăn xong là tôi về luôn. Tôi rời khỏi nhà cậu ta lúc 7 rưỡi.”

“7 rưỡi! Nghĩa là vào lúc 7 rưỡi anh đã chia tay cậu Tomooka rồi?”

“Không, sau đó một lúc. Cậu ấy sợ tôi không nhớ đường nên tiễn tôi ra tận đường Tachikawa. Vì vậy, tôi chia tay cậu Tomooka lúc 7 giờ 35 phút.”

“Vậy từ 7 giờ 35 phút trở đi, anh chỉ có một mình! Anh không có bằng chứng ngoại phạm gì phải không?”

Sự phấn khích của thanh tra Kazamatsuri đã lên đến đỉnh điểm. Giờ thì không thể che giấu việc điều tra bằng chứng ngoại phạm nữa rồi. Nhưng đúng là lời khai của Ezaki đang rất gần với mấu chốt vụ án. Cả Reiko lẫn thanh tra Kazamatsuri đều căng thẳng chờ đợi câu nói tiếp theo của nghi can. Nhưng thật bất ngờ, Ezaki lại lắc đầu.

“Không, tôi không ở một mình. Chia tay Tomooka xong, tôi vào quán cà phê đầu tiên mình nhìn thấy. Tên quán là Lupan. Nếu tôi nhớ không nhầm thì tôi vào lúc 7 giờ 40 phút. Chủ quán là một người râu rậm. Tôi gọi cà phê, sau đó có gọi thêm cốc nữa và ở đó chừng hai tiếng. Nghĩa là tôi rời khỏi quán lúc 9 rưỡi. Rồi tôi đi bộ về nhà. Từ đó trở đi tôi chỉ có một mình nên chẳng có gì có thể gọi là bằng chứng ngoại phạm...”

Kể xong, Ezaki Tateo quay sang hỏi hai điều tra viên ngồi im thừ thốc suốt từ này.

“Kanno Yumi bị sát hại lúc mấy giờ? Tôi đã trả lời xong, giờ điều tra viên có thể nói cho tôi biết được rồi.”

“...Hừm.” Thanh tra Kazamatsuri đau khổ gật đầu và trả lời bằng giọng của kẻ thất bại. “Thời điểm gây án được xác định trong khoảng từ 7 giờ 45 phút cho đến 9 giờ tối qua.”

“Ồ...” Ezaki vui mừng reo lên nhưng rồi lại tỏ ra bối rối. Thay vì hoan hỉ với bằng chứng ngoại phạm của mình, anh ta thắc mắc với điều tra viên,

“Từ 7 giờ 45 phút? Con số 45 phút đó là sao? Sao lại chi tiết thế, có căn cứ gì à?”

“Đương nhiên, đây không phải là con số được đưa ra tùy tiện. Vào lúc 7 rưỡi, một người sống cùng tòa nhà với Kanno Yumi đã nhìn thấy cô ấy. Tôi sẽ không đi vào chi tiết, nhưng việc này giúp chúng tôi có được tính toán hợp lý để đưa ra con số 7 giờ 45 phút.”

“Hả, ra là vậy...” Ezaki ngẫm nghĩ một lúc rồi bình tâm trở lại. “Tóm lại, tôi ở quán Lupan từ 7 giờ 45 phút cho đến 9 giờ. Tôi vào quán lúc 7 giờ 40 phút. Vậy bằng chứng ngoại phạm của tôi hoàn hảo quá rồi. Ông chú râu rậm chắc chắn sẽ làm chứng cho tôi.”

Ezaki Tateo mỉm cười hài lòng nhìn hai nhân viên điều tra. Không chịu thua, thanh tra nhăn mặt, bộc lộ ngay bản tính khó chịu, “Chưa kiểm tra thì chưa biết được.”

Reiko cũng chỉ biết nhăn nhó nhìn vẻ mặt đắc thắng của nghi can.

Tối hôm đó, Hosho Reiko và thanh tra Kazamatsuri tìm đến quán Lupan nằm trên đường Tachikawa. Quán cách ga Tachikawa chừng mười phút đi bộ. Mục đích của cuộc viếng thăm đương nhiên là kiểm tra bằng chứng ngoại phạm của Ezaki Tateo. Xét theo ý nghĩa nào đó thì kết quả đạt được vượt quá sự mong đợi.

Ở Lupan đúng là có một ông chú râu rậm. Đó là một người đàn ông trung niên, kiệm lời. Ông nhớ rõ vị khách mặc vest ngồi lì ở góc quán tối qua.

“Anh ta gọi hai cốc cà phê và ngồi khoảng hai tiếng. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta.”

Theo biên lai và số liệu trên máy tính tiền thì vị khách gọi cà phê lúc 7 giờ 40 phút và thanh toán lúc 9 rưỡi. Tất cả đều khớp với lời khai của Ezaki Tateo. Không chỉ có vậy. Có vài vị khách cũng nhớ người đàn ông mặc vest này. Hóa ra phần lớn khách của Lupan đều là khách quen nên ai mới là họ biết ngay.

“Chẳng hạn, kia là khách mới.”

Một người kín đáo chỉ tay về chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Tại đó có một người đàn ông vận đồ đen đang ngồi vắt chân uống cà phê với tờ báo tiếng Anh giờ ra trước mặt.

Thanh tra Kazamatsuri liếc qua vị khách lạ rồi quay lại với các vị khách quen của Lupan, cho họ xem bức ảnh Ezakia Tateo. Ông chủ và những người khác chỉ tay vào người đàn ông đang cười trong tấm ảnh, lần lượt khẳng định, “Chính xác.” “Chính là người này.”

Thật hoàn hảo. Thời điểm Kanno bị sát hại nằm trong khoảng từ 7 giờ 45 phút đến 9 giờ. Trong suốt quãng thời gian đó, Ezaki Tateo đã ở đây. Anh

ta không thể xuất hiện ở tòa nhà Gondo để giết Kanno Yumi được, trừ phi có khả năng phân thân.

Vậy là nghi can lớn nhất trong vụ án sát hại Kanno yumi – Ezaki Tateo – đã có bằng chứng ngoại phạm.

“Cảm ơn ông đã hợp tác.” Thanh tra Kazamatsuri cảm ơn ông chủ theo đúng phong cách của một quý ông rồi đẩy cửa bước ra. Nhưng thái độ của thanh tra quay ngoắt ngay 180 độ khi tiếng chuông cửa còn chưa kịp dứt. “Giời ạ! Chết tiệt! Mất cả ngày để rồi quay lại vạch xuất phát thế này à. Tôi đã cầm chắc anh ta là hung thủ...” Vừa nói, thanh tra vừa đưa tay bứt đám đồ quỳên mọc ven đường.

“Thanh tra! Không được trút giận vào cây! Mọi người đang nhìn đấy, với lại...”

Reiko thì thầm vào tai thanh tra. Nhỡ họ báo cảnh sát thì sao?

Thanh tra định thần lại ngay.

“Thì chết tôi chứ sao!”

Thanh tra Kazamatsuri vội ném đồng lá trên tay đi, phúi tay áo, vuốt lại mái tóc rối bời và nhoẻn miệng cười.

“Chà. Dù sao công tác điều tra cũng chỉ mới bắt đầu. Hôm nay tạm thời thế đã. Để xem cuộc điều tra ngày mai thế nào. A, phải rồi!” Sực nhớ ra điều gì, thanh tra Kazamatsuri búng ngón tay rồi chỉ về phía Reiko, “Mãi mê công việc quá, suýt nữa thì tôi quên. Xin lỗi cô nhé, Hosho.”

“...Dạ?”

“Cô quên rồi à? Tôi hứa tối nay sẽ đãi cô món Ý hảo hạng.”

“Hả! Làm gì có chuyện đó!”

Lời cự tuyệt của Reiko vang khắp cả con đường Tachikawa. Như thế bị sức mạnh vô hình ẩn chứa trong lời cự tuyệt xô ngã, thanh tra Kazamatsuri

hơi ngả người về bụi cây phía sau.

“ Hẹn gặp cô ngày mai tại hiện trường.”

Thanh tra Kazamatsuri chào tạm biệt rồi chui tọt vào chiếc Jaguar.

Nhìn theo chiếc đèn hậu đang xa dần, Reiko buông tiếng thở dài kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi. Sự mệt mỏi này, hơn một nửa là do người cấp trên rắc rối kia đem lại. Hôm nay thanh tra Kazamatsuri đã nhiệt tình thái quá với Reiko. Giá mà sự nhiệt tình ấy được dùng vào việc truy bắt hung thủ thì tốt, mà thôi, không nên hy vọng quá nhiều. Với thanh tra, hy vọng sẽ biến thành thất vọng, còn nguy cơ sẽ trở thành hiện thực.

“Nhưng dù sao anh ta cũng không phải là người xấu.”

Reiko cố châm chước cho cấp trên, cô lấy điện thoại di động ra bấm số mọi khi.

“Tôi xong việc rồi. Anh đến ngay đi.”

“Vâng.” Đầu dây bên kia đáp. “Tôi sẽ đến trong vòng 30 giây.”

Hả, 30 giây? Tùy anh thôi. Reiko chưa hết ngạc nhiên thì bên kia đã cúp máy.

10 giây, 20 giây trôi qua... Đứng trên vỉa hè, Reiko đưa mắt ra nhìn quanh, không có gì cho thấy là anh ta sắp xuất hiện. Nhưng đúng ở giây thứ 30, đột nhiên có tiếng chuông cửa sau lưng Reiko. Cô ngoảnh lại thì thấy một người đàn ông dong dỏng cao, tay đang gập tờ báo tiếng Anh bước ra từ quán Lupan.

Anh ta mặc bộ vest màu đen lẫn với màu đêm tối, đeo cặp kính sáng lấp lánh. Anh chàng điển trai với mái tóc bóng mượt tiến về phía Reiko, duyên dáng cúi chào với động tác hết như đang minh họa cho từ “kính cẩn”.

“Xin lỗi đã để tiểu thư phải đợi.”

“...” Reiko bàng hoàng không thốt ra được lời nào. Đợi!? Anh đùa à? Tôi có đợi gì đâu.

“Hóa ra anh đã ngồi ở bàn chỗ cửa sổ!”

“Vâng.” Kageyama gật đầu không chút ăn năn.

Kageyama là quản gia kiêm lái xe của gia đình Hosho. Công việc của anh ta là đưa đón Reiko từ nhà ở Kunitachi đến chỗ làm (tức Sở Cảnh sát Kunitachi hoặc hiện trường vụ án). Do vậy, Reiko cứ đinh ninh rằng anh ta sẽ đến đón cô bằng ô tô. Có năm mơ cô cũng không thể tưởng tượng được anh ta là người vừa trả tiền cà phê, rung chuông cửa, bước ra khỏi quán Lupan với tờ báo tiếng Anh trên tay. Đúng là anh ta luôn xuất hiện ở chỗ chẳng ai ngờ tới.

“Anh theo tôi chẳng khác gì một tên bám đuôi hay thám tử. Anh làm theo lệnh của bố tôi à?”

“Đâu có. Tôi chỉ đến đón tiểu thư sau một ngày làm việc mệt mỏi thôi.”

“Bằng cách ngồi theo dõi tôi từ bàn cạnh cửa sổ? Chẳng thể ngờ được đó là anh.”

“Tiểu thư không nhận ra tôi cũng dễ hiểu thôi. Tôi đã sử dụng một định luật phổ biến: Không ai muốn bắt chuyện với người đọc báo tiếng Anh trong quán cà phê.”

“Tôi chưa từng nghe tới định luật đó.” Không muốn đôi co thêm, Reiko quay sang hỏi, “Xe ô tô đâu? Đừng nói với tôi là anh di chuyển bằng xe cứu hộ đấy.”

“Tiểu thư đừng lo. Tôi đỗ xe ở bãi đỗ 100 yên phía đằng kia.”

“Bãi đỗ xe 100 yên? Anh đùa à!?”

Reiko nhìn theo tay Kageyama chỉ.

Anh ta không đùa. Chiếc Limousine đang hiên ngang chiếm chỗ đỗ của ba chiếc xe bình thường. Reiko còn chưa hết bàng hoàng trước cảnh tượng kỳ lạ này thì Kageyama ngoan ngoãn lên tiếng.

“Thưa tiểu thư, tiểu thư có 300 yên ở đó không?”

Hosho Reiko về nhà, tức dinh thự Hosho, trên chiếc Limousine do Kageyama cầm lái.

Dinh thự Hosho là một biệt thự tọa lạc ở thành phố Kunitachi. Biệt thự gồm nhà chính, nhà phụ, nhà hóng mát... và nhiều nhà khác không thể kể hết trên đầu ngón tay. Với diện tích mặt bằng quá lớn, hiện không có biệt thự nào ở ngoại ô Kunitachi có thể qua mặt được dinh thự này. À, có một nơi. Đó là trường đua ngựa Tokyo ở Fuchu. Nhưng đó không phải là biệt thự.

“Thủ phạm” vùng tiền xây dựng biệt thự này là nhà tài phiệt Hosho Seitaro, Chủ tịch Hội đồng Quản trị kiêm người sáng lập Tập đoàn Hosho – tập đoàn hoạt động trên mọi lĩnh vực từ luyện thép, đóng tàu, chế tạo máy bay cho tới công nghệ thông tin, điện, gas, thậm chí cả phim ảnh, xuất bản truyện trinh thám. Hosho Reiko là con gái duy nhất của ông Hosho Seitato.

Bởi vậy, nếu muốn, ngày nào Reiko cũng có thể thưởng thức món Ý hảo hạng. Cô chẳng việc gì phải cá cược với cậu ấm nhà giàu mới nổi quen thói phô trương tên Kazamatsuri kia.

Mỗi khi về đến nhà, Reiko đều xoa tóc, tháo cặp kính không sổ gọng đen và trút bỏ bộ vest đen. Thay vào đó, cô khoác lên mình chiếc váy liền màu hồng rực rỡ để trở về là một tiểu thư đúng nghĩa. Bữa tối hôm nay của cô không phải món Ý hảo hạng mà là một bữa ăn Pháp bình thường.

Ăn xong bữa tối gồm salad rau củ nướng, xúp đậu lăng, thịt ngỗng rán sơ, Reiko cầm ly rượu ra ngồi ở ghế sofa cạnh cửa sổ, thư thái tận hưởng gió trời. Nhưng trong khung cảnh tuyệt vời này, vẫn có thứ khiến cô phải bận tâm, tất nhiên không phải là thanh tra Kazamatsuri mà là một vụ án khiến thanh tra muối mặt.

Bỗng có tiếng ai đó hỏi Reiko, “Hình như nghi can có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo.”

Là Kageyama. Người đàn ông cầm chai rượu đứng khếp nép cạnh Reiko đây, nhìn qua thì tưởng anh ta đang làm nhiệm vụ dưới vai trò là một đầy tớ trung thành. Nhưng không chỉ có vậy. Anh ta đang nhắm đến câu chuyện của Hosho. Anh chàng tên Kageyama này rất thích những vụ giết người bí ẩn và đã có nhiều lần tham gia vào các vụ án hóc búa của Reiko.

“Sao anh lại nghĩ nghi can có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo?”

“Tôi nghĩ vậy sau khi quan sát thái độ cũng như nghe được câu chuyện của thanh tra Kazamatsuri tại quán Lupan. Tôi đọc được trong sự chán chường của thanh tra Kazamatsuri hình ảnh một điều tra viên thất vọng vì nghi can ruột của mình có bằng chứng ngoại phạm. Tôi nói có sai không?”

“Không sai. Đúng là như thế.”

Về chuyện này, cần phải lấy làm tiếc cho thanh tra Kazamatsuri đã để mình dễ dàng bị bắt bài hơn là khen ngợi tài quan sát của Kageyama.

“Bằng chứng ngoại phạm của nghi can cụ thể thế nào thưa tiểu thư?”

“Khoan đã! Ai nói sẽ kể cho anh nghe vụ này nhỉ? Tất cả chỉ mới bắt đầu. Chưa đến mức bế tắc đâu.”

“Tôi thấy kể bây giờ hay kể lúc bế tắc có khác gì nhau đâu.”

“Có thể. Nhưng mà... không! Không đời nào! Anh biết lý do rồi đấy!”

Reiko xoay người sang hướng khác. Kageyama khẽ đẩy gọng kính lên, “Phải chăng tiểu thư đang lo là kể cho tôi xong, tôi sẽ tuôn một tràng những câu vô lễ ‘đồ ngốc’, ‘có mắt không trông’, ‘kém cỏi’, ‘nên rút lui’?”

“...” Lo gì nữa vì anh vừa nói ra đấy thôi.

Reiko chau mày còn Kageyama thì đặt tay lên ngực, giọng ráo hoảnh, “Xin tiểu thư yên tâm. Kageyama này đã phục vụ cho gia đình Hosho được nửa năm. Tôi đã thạo việc, lại được ông chủ và tiểu thư hết mực tin tưởng nên tôi đã có được tiến bộ vượt bậc trong vai trò của một quản gia. Tôi sẽ không làm gì khiến tiểu thư khó chịu đâu.”

“... Thật chứ? Anh nói dối! Nói dối!”

Tên quản gia vốn lấy việc xúc phạm tiểu thư làm thú vui này lẽ nào lại thay đổi tâm tính? Ai mà tin được!

Thật lòng mình cũng muốn biết anh ta có thay đổi thật hay không. Nhưng muốn vậy, mình sẽ phải kể cho anh ta về vụ án...

Biết là bị dụ nhưng cuối cùng Reiko không thể thắng nổi sự căm dỗ.

“Thôi được, tôi sẽ kể cho anh, anh nghe cho kỹ đây.”

Sau khi Reiko thuật lại chi tiết vụ sát hại Kanno Yumi, Kageyama gật gù.

“Tóm lại, Ezaki Tateo là nghi can duy nhất có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo, đây là điểm mấu chốt của vụ án. Trước hết cho tôi hỏi, tiểu thư có nghĩ Ezaki Tateo là hung thủ không? Hay tiểu thư nghĩ có người khác? Hãy nói cho tôi biết quan điểm mang tính đoán mò và đầy định kiến của tiểu thư.”

“Anh cứ nói thẳng ra thế tôi lại thấy thoải mái hơn đấy.”

Reiko kể luôn những gì mình đang nghĩ.

“Nói thật, tôi cũng cho rằng Ezaki Tateo là hung thủ. Anh ta rõ ràng là có động cơ, chưa kể có vẻ như đang che giấu gì đó. Cũng tại anh ta là loại người không tin tưởng được. Một người đầy tham vọng và toan tính, đẹp trai nhưng lạnh lùng và tàn nhẫn, thích phô trương, chỉ yêu bản thân, có nhiều bạn bè nhưng lại không có bạn thân, một đứa con được mẹ cưng chiều, thích xe cộ, quần áo...”

“Tiểu thư thôi đi. Dù thế nào đi nữa thì đoán mò và định kiến đều không xứng làm điều tra viên.”

“Ai không xứng!” Reiko cãi và đưa mắt lườm người quản gia. “Tóm lại, tôi cho rằng Ezaki Tateo chính là hung thủ sát hại Kanno Yumi. Dù anh ta đang có bằng chứng ngoại phạm.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy điều tiểu thư trông chờ ở tôi không phải là tìm hung thủ mà là lật tẩy bằng chứng ngoại phạm đúng không?”

“Ừ. Cứ cho là vậy.”

“Vâng. Tôi sẽ xem xét vụ này theo hướng Ezaki Tateo là hung thủ. Theo đó, mấu chốt sẽ nằm ở bằng chứng ngoại phạm mà Ezaki Tateo trực tiếp khai với thanh tra Kazamatsuri. Có mặt tại đó và nghe lời khai, tiểu thư thấy có gì lạ không?”

“Chẳng có gì lạ cả. Anh ta nói năng rất tự tin, thông tin cụ thể, không có mâu thuẫn về mặt thời gian. Lời khai của anh ta còn được chủ quán làm chứng. Một bằng chứng hoàn hảo. Vậy tôi mới đau đầu đến thế này chứ.”

Reiko chợt quay sang nhìn Kageyama như muốn hỏi, Anh nói thế là có ý gì? Kageyama cúi xuống, ghé sát vào tai Reiko đang ngồi trên ghế sofa và nói ra suy nghĩ của mình với giọng trầm ngâm, “Xin lỗi tiểu thư, nhưng tiểu thư vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn ngốc như mọi khi... Xét theo nghĩa tốt.”

Reiko làm một hơi hết rượu trong ly để lấy lại bình tĩnh.

Ra là thế, ra là thế, đúng là anh ta đã tiến bộ vượt bậc trong vai trò của một quản gia. Kageyama của nửa năm trước còn gọi tiểu thư là “đồ ngốc” với khuôn mặt lạnh tanh, không chút e ngại. Giờ thì sao? Anh ta đã biết nghĩ tới cô chủ, biết ý tứ hơn khi đệm thêm câu “Xét theo nghĩa tốt”. Quá xuất sắc. Một bước ngoặt xứng đáng được tuyên dương. “Tên quản gia hỗn xược kia, anh muốn trêu tức tôi đấy à.”

Đặt chiếc ly xuống như muốn đập vỡ mặt bàn, Reiko đứng dậy.

“Anh mới là người chẳng thay đổi gì!”

“Ồ, tôi đã thêm câu ‘Xét theo nghĩa tốt’ rồi mà. Hằng ngày đối xử không phải với tiểu thư, tôi hối hận lắm, thế nên tôi đã lựa chọn cách chỉ trích nhẹ nhàng hơn, nhưng tiếc là...”

“Tiếc cái gì! Anh tưởng từ ‘ngốc’ đó có cả nghĩa tốt hả?”

“Tiểu thư nói phải. Mong tiểu thư thứ lỗi.” Riêng khoản thừa gửi thì Kageyama nói năng chẳng khác gì sách giáo khoa, anh ta quay trở lại câu chuyện với vẻ mặt nghiêm nghị, “Thưa tiểu thư, vậy là tiểu thư không thấy có gì lạ trong lời khai của Ezaki Tateo. Riêng về chuyện này thì không thể phụ nhận rằng tiểu thư rất thiếu khả năng quan sát. Bởi lời khai của anh ta rõ ràng có những điểm bất thường, không tự nhiên.”

“Thế hả?” Cố nén cơn giận dữ, Reiko ngồi lại ghế sofa. “Bất thường ở chỗ nào?”

“Chúng ta hãy xem xét lời khai của Ezaki. Lời khai đó được chia làm hai phần. Phần một là đoạn Ezaki rời khỏi công ty lúc 6 giờ, gặp lại bạn cũ Tomooka Hiroki và được bạn mời về nhà ăn tối, đến 7 giờ 35 phút thì hai người chia tay ở đường Tachikawa. Phần hai là đoạn Ezaki vào quán cà phê vào ở đó đến 9 rưỡi. Tiểu thư vẫn không thấy có gì bất thường sao?”

“Không... hoàn toàn không... Ý anh là sao?”

“Tôi thì thấy lời khai ở phần một của anh ta rất lạ. Lời khai về cuộc gặp gỡ với người bạn tên Tomooka Hiroko. Có cần phải khai phần này không? Theo tôi thì không, tiểu thư nghĩ sao?”

“Đúng thế. Lời khai này hoàn toàn vô ích. Thời điểm xảy ra án mạng được cho là trong khoảng từ 7 giờ 45 phút đến 9 giờ. Cuộc gặp giữa Ezaki và Tomooka xảy ra trước khoảng thời gian trên nên không hề liên quan đến vụ án. Nhưng biết làm sao. Tại thanh tra hỏi bằng chứng ngoại phạm từ 7 giờ 45 phút đến 9 giờ mà. Suy rộng ra là hỏi về tối qua anh ta làm gì, ở đâu. Do vậy, Ezaki buộc phải khai cả khoảng thời gian không liên quan gì đến vụ án.”

“Ra vậy, tiểu thư nói đúng, nhưng...” Mắt Kageyama ánh lên sau cặp kính gọng bạc, “Nhưng có cần phải khai kỹ hơn cả khoảng thời gian liên quan đến vụ án?”

“Hả!?”

“Tôi thấy có sự khác biệt lớn về lượng thông tin giữa lời khai phần một và lời khai phần hai. Ezaki khai rằng nhân vật có tên Tomooka Hiroki là đồng nghiệp cũ, hiện đang làm tại kho của một công ty vận tải. Cậu ta sống một mình tại tòa nhà Kotobuki gần trường đua xe đạp. Hai người ăn cơm rang cùng nhau, cùng nhau xem trận đấu được truyền hình trực tiếp giữa đội Hanshin và Hiroshima. Chưa kể Ezaki còn định kể chi tiết về trận đấu nữa. Phải vậy không?”

“Ừ.”

“Còn phần hai thì sao? Phần hai lại quá đỗi sơ sài. Tên quán là Lupan, ở đó có ông chú râu rậm. Anh ta ở đó hai tiếng và uống cà phê. Ezaki chỉ khai có vậy. Tại sao anh ta không khai nhiều hơn? Chẳng hạn như về không khí quán, về độ tuổi của ông chủ, râu của ông chủ, anh ta uống mấy cốc cà phê, trong quán có khách không. Chắc chắn có rất nhiều điều để khai.”

“... Có thể Ezaki không biết khoảng thời gian nào là quan trọng. Vậy nên vô tình khai phần một chi tiết hơn thôi...”

“Không đâu thưa tiểu thư.” Kageyama giơ tay phải lên để gạt đi. “Hung thủ chắc chắn là Ezaki Tateo. Chúng ta đang suy luận theo hướng này. Nếu Ezaki Tateo là hung thủ, chẳng phải anh ta là người biết rõ nhất thời điểm gây án hay sao? Anh ta thừa biết lời khai về khoảng thời gian nào mới là quan trọng.”

“Thì đúng là thế...”

“Vậy mà anh ta chỉ khai qua loa về khoảng thời gian từ 7 giờ 45 phút đến 9 giờ – khoảng thời gian gây án. Trong khi lại khai rất chi tiết về khoảng thời gian chẳng liên quan gì tới vụ án. Sự khác biệt này bắt nguồn từ đâu?”

“...” Reiko im lặng chờ đợi Kageyama.

“Cần gì phải nghĩ. Lý do Ezaki khai qua loa về khoảng thời gian ở quán Lupan vì anh ta không chú trọng đến khoảng thời gian đó. Anh ta chú trọng tới khoảng thời gian trước đó nên mới khai chi tiết về cuộc gặp gỡ với Tomooka.”

“Đợi đã. Ý anh là chú trọng tới khoảng thời gian gây án thực sự!? Thời gian gây án thực sự là từ 6 giờ đến 7 giờ 35 phút – khi Ezaki và Tomooka ở cùng nhau!?”

“Vâng.” Kageyama cúi đầu lễ phép. “Nếu dựa vào kết quả khám nghiệm thì có thể thu hẹp được là từ 7 giờ đến 7 giờ 35.”

“Nhưng thế thì lạ quá. Lúc 7 rưỡi, chị Matsubara Hisako sống ở tầng 1 khu nhà Wakaba Corp ở Kokubunji còn trông thấy Kanno Yumi cơ mà. Từ đó đến Tachikawa ít nhất cũng phải mất 15 phút. Giả sử Kanno có bị sát hại ngay khi vừa đến Tachikawa đi nữa thì thời điểm gây án cũng phải sau 7 giờ 45 phút.”

“Tiểu thư nói đúng. Vậy chỉ có thể nghĩ theo hướng này. Lời khai của Matsubara Hisako không đúng sự thật.”

“Hả!” Reiko nhớ lại hình ảnh Matsubara Hisako với mái tóc xù. “Nghĩa là sao? Chị Matsubara Hisako nhìn Kanno Yumi với ai à? Không thể được. Chị ta khai trông rõ mặt Kanno Yumi cơ mà.”

“Matsubara Hisako không nhìn nhầm hay tưởng nhầm. Chị ta biết trước cảnh sát sẽ đến nên chuẩn bị lời khai giả. Nhưng chị ta không phải là hung thủ. Hung thủ là Ezaki Tateo. Chúng ta đang suy luận theo hướng này.”

“Tại sao Matsubara Hisako lại nói dối cảnh sát khi bản thân không phải là hung thủ?”

“Vấn đề ở chỗ đó. Nói dối có nhiều loại, chẳng hạn dùng lời khai giả để khiến cảnh sát tin rằng một người đang ở Tachikawa có mặt tại Kokubunji. Tôi nghĩ tiểu thư biết cách gọi thông thường của kiểu nói dối này.”

Reiko biết. Nếu không muốn nói là quá quen.

“Tôi không biết cách gọi thông thường là gì nhưng cảnh sát gọi đó là tạo bằng chứng ngoại phạm giả.”

“Cách gọi thông thường cũng giống như vậy. Mục đích là tránh cho hung thủ bị nghi ngờ.”

“Ừ. Nhưng sao? Matsubara Hisako là đồng phạm của Ezaki à?”

“Không, đồng phạm tạo bằng chứng ngoại phạm giả cho Ezaki là Tomooka Hiroki. Còn Matsubara Hisako tạo bằng chứng ngoại phạm giả cho ai? Ai sẽ là người được Matsubara Hisako làm chứng rằng không có mặt tại nơi xảy ra án mạng?”

Kageyama dừng lại trước khi nói ra cái tên.

“Là Kanno Yumi.”

“Hả?” Quá bất ngờ, Reiko không thốt ra được lời nào.

“Theo lời khai của Matsubara Hisako thì lúc 7 rưỡi, Kanno Yumi vẫn ở Kokubunji. Nếu vụ giết người ở Tachikawa cũng xảy ra vào thời điểm đó thì Kanno sẽ không bị nghi ngờ vì đã có bằng chứng ngoại phạm. Đây là kiểu tạo bằng chứng giả khá thô sơ, thông qua thỏa thuận miệng giữa hung thủ và tòng phạm. Hiệu quả hay không thì chưa biết nhưng dù sao cũng chỉ là nghiệp dư...”

“Anh đang nói gì thế... Kanno Yumi là nạn nhân chứ không phải hung thủ...”

“Không đâu thưa tiểu thư, Kanno Yumi vừa là nạn nhân vừa là hung thủ. Tối qua, sau khi bàn bạc với Matsubara Hisaki về bằng chứng ngoại phạm giả, Kanno đã đi gặp Ezaki Tateo, người đang tâm rử bỏ mình, để trả thù. Nhưng...”

Kageyama khẽ thở dài rồi buồn bã kết thúc.

“Nhưng Kanno Yumi lại bị chính Ezaki Tateo ra tay sát hại.”

“Vụ này là một vụ giết người trả thù rất điển hình. Nhưng tình cờ lại có vài hiểu lầm khiến chuyện này trở nên phức tạp...”

Nói xong, Kageyama lần lượt giải thích về vụ án.

“Matsubara Hisako khai đã trông thấy Kanno Yumi vào lúc 7 rưỡi tối, trên thực tế, lúc đó Kanno Yumi đang ở tầng 3 hoặc tầng 4 tòa nhà Gondo, Tachikawa. Do được Kanno nhắn tin hẹn gặp nên Ezaki Tateo cũng có mặt tại đó. Kanno định dùng dao đâm Ezaki Tateo nhưng vì đối phương là đàn ông nên cô đã bị chống trả. Kết cục là Kanno Yumi bị cướp vũ khí và chết dưới bàn tay của Ezaki. Còn Ezaki, kẻ sát nhân ngoài ý muốn đã bỏ trốn ngay khỏi hiện trường.”

“Mang theo cả hung khí lẫn điện thoại di động của nạn nhân. Sau đó anh ta làm gì?”

“Mười phút sau, khoảng 7 giờ 40 phút, Ezaki có mặt tại quán Lupan. Anh ta ở đó chừng hai tiếng và uống cà phê. Việc này khớp với lời khai của Ezaki và ông chủ râu rậm. Ngồi tại Lupan, Ezaki suy nghĩ về kế hoạch tương lai. Anh ta đã giết Kanno Yumi. Nhưng người vung dao trước là Kanno Yumi. Đây có thể là trường hợp phòng vệ chính đáng. Nhưng dù trên luật pháp, anh ta có vô tội đi nữa thì việc giết người vẫn là có thật. Đây sẽ là vết sẹo lớn đối với người có ý định cưới con gái một quan chức để tiến thân như Ezaki. Nhiều khả năng chuyện hôn sự sẽ tan thành mây khói. Sau khi tính toán kỹ lưỡng, Ezaki chọn cách không công bố sự thật. Nhưng im lặng thôi thì không đủ. Trước sau gì cảnh sát cũng phát hiện ra mối quan hệ giữa Ezaki và Kanno Yumi. Việc bị cảnh sát nghi ngờ là không thể tránh khỏi. Do đó, Ezaki tính tới phương án phòng vệ.”

“Bằng cách tạo bằng chứng ngoại phạm giả.”

“Vâng. Việc chứng minh có mặt tại quán Lupan không khó. Cái khó là anh ta không có bằng chứng ngoại phạm trong khoảng thời gian trước khi

tới Lupan, tức là trước 7 rưỡi – thời điểm gây án. Ezaki rời quán Lupan và tới nhà Tomooka. Sau khi giải thích sự việc, anh ta đưa cho Tomooka ít tiền để nhờ giúp. Lý do chọn Tomooka là đồng phạm chủ yếu là vì Tomooka sống ngay gần Lupan. Hai người bàn bạc và thống nhất được bằng chứng ngoại phạm giả. Đó chính là câu chuyện gặp lại bạn cũ khi vừa ra khỏi công ty. Câu chuyện này gần như đảm bảo rằng Ezaki có bằng chứng ngoại phạm từ lúc rời khỏi công ty cho tới 9 rưỡi – thời điểm rời khỏi Lupan. Anh ta nhắm đi nhắm lại câu chuyện để ghi nhớ trong đầu.”

“Một sự chuẩn bị rất chu đáo, sau đó anh ta chỉ việc đợi cảnh sát tới lấy lời khai.”

“Sang đến hôm nay. Thi thể của Kanno Yumi được phát hiện vào lúc sáng sớm, cuộc điều tra bắt đầu. Từ lời khai của Eda Natsuki – cô sinh viên sống ở Wakaba Corp – Ezaki Tateo nổi lên như một nghi can. Tiểu thư và thanh tra Kazamatsuri cũng lấy lời khai của Matsubara Hisako sống ở tầng 1, đến đây thì nảy sinh vấn đề. Đã có một sự hiểu lầm kỳ lạ giữa hai bên, tiểu thư nhận ra không?”

“Hả, gì cơ, hiểu lầm!?”

“Theo như tiểu thư kể thì có vẻ Matsubara Hisako mới ngủ dậy, chạy vội ra mở cửa, hơi thở đầy mùi rượu. Nghĩa là chị ta uống rượu và ngủ đến gần trưa. Có thể tại hôm nay là thứ Bảy nên chị ta không phải đi làm thêm. Có khách đến, chị ta mở cửa và gặp ngay các điều tra viên. Điều tra viên hỏi chị ta về Kanno Yumi. Chị ta ngẫm nghĩ và hiểu ra chuyện gì. Không, nói đúng hơn là giả bộ hiểu thôi. Vì chị ta đã khai ngay khi chưa bị hỏi, Tôi có trông thấy cô ấy tối qua.”

“À, ra thế! Matsubara Hisako hiểu nhằm mục đích của cuộc viếng thăm.”

“Vâng. Điều tra viên đang hỏi về Kanno Yumi – cô gái bị sát hại. Nhưng Matsubara Hisako lại nghĩ khác. Chị ta chưa biết là Kanno Yumi bị giết. Chị ta tưởng điều tra viên đang hỏi về Kanno Yumi – người bị tình nghi

giết Ezaki Tateo. Do đó, theo đúng kế hoạch, chị ta khai bằng chứng ngoại phạm để chứng minh Kanno Yumi vô tội.”

“Một bằng chứng hoàn toàn vô nghĩa vì đương sự đã chết.”

“Vâng. Nhưng Matsubara Hisako không hề hay biết. Chỉ khi được thanh tra Kazamatsuri thông báo rằng Kanno Yumi bị sát hại, chị ta mới biết là mình nhầm. Nhưng muộn mất rồi, chị ta đã khai xong bằng chứng ngoại phạm. Chị ta không thể rút lại lời nói dối. Sợ quá nên chị ta chối đây đây rằng mình quen biết Kanno Yumi để mong sớm kết thúc cuộc nói chuyện với điều tra viên.”

“Tôi và thanh tra Kazamatsuri đã tin lời khai đó. Sau khi kiểm tra thời gian di chuyển từ Kobubunji tới Tachikawa, chúng tôi cho rằng thời gian gây án nằm trong khoảng từ 7 giờ 45 phút đến 9 giờ.”

Sân khấu chuyển sang căn hộ của Ezaki Tateo. Thanh tra Kazamatsuri hỏi Ezaki về bằng chứng ngoại phạm. Ezaki khai ngay bằng chứng ngoại phạm đã dàn xếp với Tomooka Hiroki. Nhưng điều này hóa ra lại thừa. Tiểu thư hiểu ý tôi chứ? Vâng, bởi đâu cần đến bằng chứng ngoại phạm giả. Chỉ nội việc anh ta có mặt tại quán Lupan từ 7 giờ 40 phút đến 9 giờ đã là quá đủ.”

“Tại chúng tôi tin rằng thời gian hung thủ gây án nằm trong khoảng thời gian đó.”

“Vâng. Có năm mơ Ezaki cũng không tưởng tượng được lại có một bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo dành cho anh ta. Chính vì thế, anh ta say sưa kể về bằng chứng ngoại phạm giả của mình. Anh ta còn cho rằng khoảng thời gian đó mới quan trọng. Kết quả là lời khai bị mất cân bằng, nghiêng hẳn về phần một. Đã có một lỗ hổng nhỏ trong kế hoạch của anh ta.”

Kageyama dừng lại. Reiko thở dài rồi hợp ngum rượu để cổ họng đỡ khô.

“Người lập mưu lại chết vì mưu. Thảo nào khi nhận ra mình có bằng chứng ngoại phạm, Ezaki vui nhưng lại hơi bối rối. Anh ta vui vì có được bằng chứng ngoại phạm nhưng lại bối rối vì có được theo cách không giống như mong đợi.”

“Vâng. Đến đây thì anh ta hiểu rằng mình không cần phải khai bằng chứng ngoại phạm giả và thấy hối hận. Thừa tiểu thư...”

“Sao cơ?” Ngồi ở ghế sofa, Reiko đưa mắt nhìn Kageyama.

“Tiểu thư đang uống rượu, việc này ổn chứ?”

“Ừ.” Cầm ly rượu trên tay, Reiko cảm thấy cực kỳ phấn chấn. “Câu đố đã giải xong, chúng ta sẽ xả láng một bữa, mở hân chai Dom Perignon đi. Anh cũng uống luôn nhé?”

“Ý tôi không phải vậy.” Kageyama cúi xuống với Reiko bằng giọng vô cùng lịch sự, “Xin lỗi tiểu thư, ý của tôi là, suốt từ này, tiểu thư vô tư ngả mình trên ghế sofa, uống tì tì thứ rượu đắt tiền, coi như vụ án đến đây là kết thúc, tiểu thư thấy làm vậy là ổn ư?”

Cạch! Đặt chiếc ly xuống bàn, Reiko bật dậy, hét lên như muốn chứng tỏ uy quyền của một tiểu thư. “Kageyama, anh nhắc lại xem nào!”

“Vô tư ngả mình trên ghế sofa, uống tì tì thứ rượu đắt tiền...”

“Anh không cần phải nói hai lần! Một lần cũng không!” Tuy tức và xấu hổ, nhưng Reiko vẫn thấy hơi lo nên hỏi Kageyama, “Thì sao nào? Tôi không được phép thư giãn và uống rượu à? Vụ án giải quyết xong rồi còn gì!”

“Không đâu thưa tiểu thư. Đó chỉ là lý thuyết. Trong lúc chúng ta đang tranh cãi thì vụ án vẫn đang diễn ra. Tiểu thư chưa hiểu sao?”

“Hả, gì cơ, tôi chẳng hiểu gì cả. Cái gì vẫn đang diễn ra?”

“Tiểu thư nghĩ đi.” Giọng Kageyama nghiêm túc hơn thường lệ. “Về Matsubara Hisako. Cô ấy biết việc Kanno Yumi lên kế hoạch sát hại Ezaki Tateo. Bởi cô ấy là đồng phạm tạo bằng chứng ngoại phạm giả. Nhưng hôm nay thì cô ấy biết rằng kế hoạch đó đã thất bại và Kanno Yumi bị giết. Ai đã giết Kanno Yumi? Matsubara Hisako là người duy nhất nhìn ra ngay câu trả lời. Kanno Yumi đã bị trả thù.”

“A!” Đúng rồi. Nếu là Matsubara Hisako thì sẽ nhìn ra ngay câu trả lời. Chẳng cần đến khả năng suy luận xuất chúng hay tài quan sát, cũng chẳng cần đến điều tra viên hay quản gia. “Matsubara Hisako biết Ezaki Tateo giết Kanno Yumi để trả thù.”

“Tiểu thư nhớ lại xem. Khi hỏi Ezaki về bằng chứng ngoại phạm, thanh tra Kazamatsuri đã kể rằng một chị sống cùng khu nhà trông thấy Kanno Yumi lúc 7 rưỡi. Ezaki là người duy nhất biết chị kia đang nói dối. Bởi anh ta – người sát hại Kanno Yumi tại Tachikawa biết rõ hơn ai hết rằng Kanno Yumi không thể có mặt ở Kokubunji vào lúc 7 rưỡi. Anh ta nghĩ sao về người phụ nữ khai không đúng sự thật với cảnh sát?”

“Ồ! Đúng như anh suy luận! Ezaki phát hiện ra ngay chị kia là đồng phạm đứng đứng ra làm chứng cho Kanno Yumi. Nghĩa là...”

Reiko hét lên, “Nghĩa là, Ezaki Tateo biết chị kia biết chuyện Ezaki Tateo trả thù Kanno Yumi! Trời ơi, rắc rối quá!”

“Vâng, rắc rối nhưng khả năng đó rất cao.”

Nếu vậy, Ezaki sẽ trở thành nhân vật cực kỳ nguy hiểm cho Matsubara Hisako. Chỉ bằng lời khai của chị mà chân tướng vụ giết người trả thù bị đưa ra ánh sáng. Ezaki không thể ngồi yên đón nhận việc này.

“Nhưng!?! Ezaki đâu biết người phụ nữ kia là Matsubara Hisako....”

Việc này thì liên quan gì. Ở Wakaba Corp hiện chỉ có cô sinh viên và người phụ nữ kia sinh sống nên không thể có chuyện nhằm mục tiêu. Reiko rùng mình.

“Tôi hiểu ý anh rồi. Đúng là giờ không phải lúc vô tư thả mình trên sofa, uống tí tí thứ rượu đắt tiền, coi như vụ án đã được giải quyết.”

Rất có thể Ezaki Tateo đang trên đường tới Kokubunji hòng bịt miệng Matsubara Hisako. Ngay lập tức, Reiko ra lệnh cho người đầy tớ trung thành.

“Kageyama, chuẩn bị xe nào chạy nhanh nhất cho tôi! Ferrari cũng được, mau lên!”

Đúng lúc ấy, điện thoại để trên bàn của Reiko đổ chuông. Linh cảm có chuyện chẳng lành, Reiko nhìn vào màn hình thì thấy người gọi là thanh tra Kazamatsuri. Reiko đưa mắt báo Kageyama đợi một chút rồi bắt máy. Giọng thanh tra ở bên kia đầu dây căng thẳng hơn hẳn mọi khi.

“Cô Hosho. Tôi đây. Xảy ra chuyện lớn rồi. Chuyện liên quan đến vụ án hôm nay.”

“Vâng... vâng... Matsubara Hisako... bị thương nặng... hiện đang ở Bệnh viện Cảnh sát... Vậy à... vâng, tôi sẽ tới ngay... Hẹn gặp anh sau...”

Kết thúc cuộc đàm thoại ngắn gọn, Reiko quay sang Kageyama, đưa ra mệnh lệnh mới.

“Không dùng Ferrari nữa, chuẩn bị cho tôi chiếc Limousine như mọi khi.”

“Có chuyện gì vậy?” Kageyama bắn khoăn hỏi. “Thông báo khẩn từ thanh tra Kazamatsuri à?”

“Ừ. Nhà của Matsubara Hisako ở Wakaba Corp bị trộm đột nhập.”

“Là Ezaki Tateo đấy. Có phải Matsubara Hisako bị thương nặng, đang được đưa tới bệnh viện không?”

Thấy mặt Kageyama sa sầm lại, Reiko cố nén cười trước khi nói ra sự thật.

“Không, người được chở tới bệnh viện là Ezaki Tateo. Tối nay Matsubara Hisako lại uống rượu, chị ấy đã lấy chai rượu 1,8 lít đánh trả Ezaki Tateo tay cầm dao.”

Dúng là không ai khỏe bằng phụ nữ say. Reiko vẫn còn chưa hết ngạc nhiên thì Kageyama khẽ mỉm cười.

“Vậy là Ezaki Tateo đã bị trả thù. Chẳng còn gì tuyệt hơn thế.”

Câu chuyện thứ hai: Đừng để quên mũ khi giết người

1

Đó là một buổi chiều giữa tháng Mười, không khí mùa thu bắt đầu tràn về các ngõ phố, đầy lùi tháng Chín nóng nực như thể mùa hè có thêm hiệp phụ. Con gái ông chủ Tập đoàn Hosho – “tiểu thư đài các” Hosho Reiko đang trên đường tới trung tâm thành phố Kunitachi.

Chiếc váy ngắn màu đỏ khiến cánh mày râu trên đường không thể rời mắt khỏi cô. Có kẻ táo tợn còn định sấn đến bắt chuyện. Nhưng sự có mặt của người đàn ông trong bộ vest sẫm màu luôn theo sát Reiko như chiếc bóng đã không cho phép họ.

Người đảm nhận các vai trò lái xe, vệ sĩ, khuân vác và ghi phiếu biên nhận khi đi mua sắm này là Kageyama – quản gia của gia đình Hosho.

Từ Đại lộ Đại học, Reiko và Kageyama rẽ vào một ngõ nhỏ rồi dừng lại trước một cửa hàng. Nhìn bề ngoài, cửa hàng với rặng thường xuân bám trên tường trông khá cũ kỹ. Cánh cửa gỗ nặng nề. Tấm biển bằng đồng treo trước cửa ghi, “CLOCHE”.

Reiko chỉ vào dòng chữ viết theo lối bay bổng và giải thích với vẻ am hiểu, “Từ *cloche* trong tiếng Pháp có nghĩa là ‘quả chuông’.”

Nói xong, cô quay sang mỉm cười tinh nghịch với người quản gia, “Đây là cửa hàng bán chuông. Anh thấy hay không?”

Nét mặt Kageyama không hề thay đổi, anh dùng ngón tay đẩy chiếc kính gọng bạc lên và nói, “Cửa hàng bán mũ. Từ *cloche* còn có nghĩa là mũ hình quả chuông. Làm gì có chuyện tiểu thư sử dụng ngày nghỉ hiếm hoi này để đi mua chuông.”

“Phải rồi.” Bị cụt hứng, Reiko chỉ vào mặt người quản gia đáng ghét, “Này anh kia, tôi nói đùa mà anh cũng không hòa theo ‘Ồ hay nhỉ’ được sao? Chẳng lẽ tôi đùa nhạt nhẽo thế?”

“Tôi không hề có ý đó. Nhưng để hòa theo ‘Ồ hay nhỉ’ thì...”

Thấy Kageyama có vẻ khó xử, Reiko cũng nguôi ngoai phần nào. Kageyama tiến lên trước, đẩy cửa giúp Reiko.

Bước vào cửa hàng là bước sang một thế giới khác. Từ hệ thống chiếu sáng gián tiếp, luồng ánh sáng êm dịu lan tỏa khắp gian phòng đầy ắp đủ các thể loại mũ.

“Ôi chị Reiko!” Một cô gái trẻ chạy ra chào Reiko.

Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng, váy kẻ caro, bên ngoài khoác áo len mỏng màu xanh nhạt, đầu đội mũ len trắng. Cô là Fujisaki Miu, con gái duy nhất của bà chủ cửa hàng.

Vốn là khách hàng quen nên Reiko và Miu – người thừa kế đời thứ hai của cửa hàng – biết nhau từ lâu.

Trông thấy Reiko, Fujisaki Miu nhảy lên đúng ba lần, vui mừng như thể chú thỏ trông thấy mặt trăng¹.

“Chị đến đây à! Lâu rồi chẳng thấy chị đến nên em lo quá. Công việc bận quá hả chị?”

“Ừ, cũng bận. Chẳng có lúc nào để mua sắm. Cứ trung bình một tháng lại xảy ra một vụ giết người ở thành phố Kunitachi.”

Người thân nhiên thốt ra những từ ngữ gây chấn động vừa rồi hiện là điều tra viên của Sở Cảnh sát Kunitachi.

Reiko chọn công việc ít tiểu thư nhà giàu nào chọn. Tuy nhiên, việc hằng ngày đóng vai một điều tra viên, giấu đi thân phận con gái một nhà tài phiệt mang lại cho cô rất nhiều hứng khởi. Điều duy nhất khiến cô không hài lòng là việc không thể trưng diện khi đi làm.

“Chị cứ xem thoải mái nhé. Đây là ai thế chị?”

Miu nhìn Kageyama đầy cảnh giác. Đây là lần đầu tiên Miu gặp Kageyama. Sau khi được Reiko giới thiệu, hai người cúi đầu chào, sát đến nỗi suýt nữa thì đập trán vào nhau.

Như sức nhớ ra điều gì, Miu chạy vội ra cửa, lật ngược tấm bảng “OPEN” treo đằng trước. Trong nháy mắt, cửa hàng CLOCHE chuyển sang trạng thái “CLOSED”. Đang ban ngày nên đây chỉ là đóng cửa tạm thời.

“Em không cần làm thế đâu. Chị ngại lắm.”

“Không sao, không sao.” Miu xua tay. “Mẹ em đang đi lấy hàng, em chỉ trông thay thôi, với lại dù sao thì chị Reiko cũng là con vịt béo nhất, à không, khách hàng tiềm năng nhất của cửa hàng mà!”

“Hả!?” Reiko có cảm giác như vừa nghe tên một loài chim di cư không tồn tại.

Thấy Reiko nhìn mình thắc mắc, con gái bà chủ cửa hàng vội tiếp lời nhằm khóa lấp sự im lặng.

“Hôm... hôm nay em có rất nhiều loại mũ muốn giới thiệu với chị. Toàn kiểu đẹp, rất hợp với mùa này. Đợi em đi lấy nhé.” Nói xong, Miu đi vào bên trong.

“Fujisaki Miu sợ chạy mất rồi.”

Khi nào cô ta quay lại, mình phải hỏi cho ra nhẽ xem cô ta có ý gì khi gọi mình là “con vịt béo”.

Quyết tâm là thế nhưng cơn giận của Reiko không kéo dài được lâu. Lý do là những chiếc mũ Miu đem ra đã đánh thức ngay chứng nghiện mua sắm của Reiko.

Ở góc cửa hàng có kê một bộ bàn ghế. Có một chiếc bàn rộng và một chiếc đèn kiểu cổ. Trên bàn bày rất nhiều mũ, từ những chiếc mũ cổ điển

duyên đáng cho tới những chiếc mũ thông dụng mới nhất. Ngồi trên ghế sofa, Reiko thở dài, “Thế này thì làm vịt béo cũng đáng....”

Reiko lóa mắt đến nỗi không ý thức được mình vừa nói gì.

Cảm nhận được mối nguy hiểm, Kageyama ghé vào tai Reiko nhắc nhở.

“Thưa tiểu thư, tiểu thư ổn chứ?”

“Hả? Anh không phải lo.”

Reiko rất thích mũ. Thậm chí cô còn cho rằng chỉ có mũ mới đem lại niềm vui cho phụ nữ. Nữ trang, đồ lông thú, túi xách cũng rất hấp dẫn Reiko nhưng thật ngạc nhiên, với cô, chúng chỉ là phụ kiện thông thường. Theo Reiko, những chiếc mũ rộng vành gắn lông chim diệc bạch, mũ hình quả chuông trang trí hoa hồng nhung, mũ nan thắt ruy băng hồng... mới là thứ tạo ra sự khác biệt. Sẽ không ngoa nếu gọi đây là sự tiêu dùng siêu hoang phí. Bởi lẽ ở đất nước này, tuy có chỗ để mua mũ lông chim nhưng lại chẳng có chỗ nào để đội chúng. Sở Cảnh sát Kunitachi lại càng không.

Nhưng Reiko vẫn mua mũ. Tại sao?

Bởi vì người ta bán mũ! Reiko đáp.

Do đó, không phải là vịt béo nhưng với khả năng tư duy hiện đã xuống mức ngang bằng một con vịt, Reiko tóm lấy ngay một chiếc mũ chẳng khác gì con vịt nhìn thấy đồng thức ăn.

“Cái này đẹp quá!” Reiko đội thử chiếc mũ nhưng có viền đăng ten màu đen lên đầu rồi quay sang hỏi Kageyama, “Anh thấy thế nào? Có hợp với tôi không?”

“Rất đẹp. Rất hợp với tiểu thư. Chiếc mũ làm toát lên vẻ cao quý của tiểu thư.”

“Cái này cũng được chứ?” Reiko đặt câu hỏi tương tự với chiếc mũ phớt có gắn ruy băng xanh.

“Rất hợp với tiểu thư. Sang trọng nhưng cũng không kém phần lộng lẫy.”

“Thế còn cái này?” Một chiếc mũ bê rê màu da lạc đà được làm bằng lông hóa học.

“Rất hợp. Vừa đáng yêu lại vừa thông dụng...”

“Cái này thì sao?” Một chiếc mũ cát kết bằng da thuộc màu đen.

“Rất hợp.”

“Còn cái này?” Một chiếc mũ thợ săn kẻ ca rô.

“Rất hợp.”

“Còn cái này?” Một chiếc chao đèn làm bằng vải chưa nhuộm.

“Vâng, tôi cũng thấy hợp.”

“...”

“...”

Reiko im lặng một lúc rồi đưa ra quyết định, “Chị sẽ lấy cái này. Bao nhiêu tiền hả em?”

Miu bối rối nhìn chao đèn Reiko đưa.

“Chị Reiko, cửa hàng em không bán cái này. Vì đây không phải là mũ.”

“Chị biết. Nhưng quản gia của chị bảo cái này – tức cái chao đèn này – hợp với đầu chị. Nghĩa là đầu chị giống cái bóng đèn.”

“Hự.” Kageyama khẽ ho rồi tìm cách thanh minh, “Thưa tiểu thư, ý tôi là... ý tôi là... không, không có gì cả...”

Ngay cả Kageyama cũng không biết thanh minh thế nào trong tình huống này.

Thấy Kageyama cúi gập đầu tạ lỗi, Reiko rộng lượng tha thứ, “Thôi được rồi, chuyện đó để sau...”

Reiko trả chao đèn về chỗ cũ rồi quay sang nhìn Miu với ánh mắt nghiêm nghị,

“Hôm nay chị đến đây không phải để mua mũ. Chị đến là vì muốn hỏi ý kiến em về một vụ án chị đang tham gia. Không biết em có thể giúp chị được không?”

“Em rất sẵn sàng nhưng em có thể giúp chị ư?”

“Tất nhiên. Một vụ án có liên quan đến mũ. Chị sẽ kể chi tiết cho em. May quá, hiện cửa hàng chỉ có mỗi chúng ta...”

Nói xong, như sực nhớ ra điều gì, Reiko lên giọng, “Kageyama, anh không cần nghe đâu. Vì không phải tôi đang hỏi ý kiến anh. Nếu chẳng may có phần nào lọt vào tai thì anh cứ bỏ qua.”

Kageyama gật đầu tỏ ý rằng mình đã hiểu, “Vâng, thưa tiểu thư. Mời hai người tự nhiên. Tôi sẽ giả vờ nghe mà như không nghe.”

Sau khi liếc mắt kiểm tra người quản gia, Reiko bắt đầu kể về vụ án kỳ lạ...

Đó là buổi sáng thứ Bảy cách đây hai tuần, tức ngày 3 tháng Mười. Một cô gái được phát hiện tử vong trong tư thế bất thường tại một căn nhà cũ cách ga Yaho, tuyến Nambu, phía Nam thành phố Kunitachi chừng vài phút đi bộ.

Nhận được thông báo, Reiko tới ngay hiện trường.

Căn nhà hai tầng với cửa cuốn che kín gần như toàn bộ tầng 1 trông vừa giống nhà kho lại vừa giống gara ô tô. Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy đây không phải là gara. Trên tấm biển hiệu đã vỡ vẫn đọc được dòng *Xưởng ô tô Yoneyama*, ngoài ra trên cửa cuốn cũng sơn dòng chữ *Chuyên sửa chữa ô tô*. Đây có vẻ là một xưởng sửa chữa đã đóng cửa.

Giản dị trong bộ vest đen và cặp kính không số gọng đen, Reiko bước vào nhà xưởng bỏ hoang dưới sự hướng dẫn của cảnh sát tuần tra. Có một cánh cửa khác nom như cửa phụ bên cạnh cửa cuốn. Sau cánh cửa là một khoảng không gian lạnh lẽo, trống rỗng với bốn bức tường bê tông. Đồng máy móc phế thải xếp ở góc nhà cùng mùi dầu máy dính dưới sàn là dấu tích cho thấy nơi đây từng là một xưởng sửa chữa ô tô.

“Chào tiểu thư.”

Giọng nói vang lên sát bên tai Reiko khiến cô khẽ kêu “Á” rồi ngoảnh lại, tay lăm lăm cú đâm móc, sẵn sàng giáng thẳng vào mặt đối phương. Suýt nữa thì tiêu. Reiko vội giấu tay ra sau lưng, mỉm cười ngượng nghịu, “Chào thanh tra.”

Không rõ thanh tra Kazamatsuri nghĩ thế nào về nụ cười của Reiko, chỉ biết, anh đáp lại bằng nụ cười tươi hết cỡ.

“Một cô gái chết trong tư thế bất thường tại gara. Tôi có cảm giác đây là vụ giết người.”

“Thưa thanh tra, đây không phải là gara. Đây là xưởng sửa chữa ô tô.”

“Thế hả? Tôi kết luận vội vàng quá. Tại chỗ này giống hệt gara ở tư gia Kazamatsuri. Thật ra, gara nhà tôi rộng gấp đôi thế này cơ, ở đó có ba chiếc Jaguar, hai chiếc Lotus, Benz, BMW, Volvo, Citroen...”

Người đang thao thao bất tuyệt kia là con trai nhà sáng lập hãng ô tô nổi tiếng Kazamatsuri Motors. Gọi cho văn vẻ thì anh ta là một công tử. Reiko bỏ ngoài tai câu chuyện của thanh tra. Bởi gara trong dinh thự nhà Hosho còn rộng gấp ba lần gara anh ta đang tự khoe. Có lý do để không có chiếc Jaguar nào trong đó nhưng chuyện này bàn sau...

Reiko và thanh tra đi lên tầng 2 bằng cầu thang sắt. Lên tới nơi, đập vào mắt hai người là một cảnh tượng không thể nghĩ là có ở một xưởng sửa chữa ô tô bỏ hoang.

Trên tầng 2, sàn nhà cũng được trải bê tông giống như tầng 1. Nhưng tầng 2 lại có một số đồ nội thất như giường, bàn... Có cả một gian bếp, tuy hơi nhỏ ở trong góc. Trần nhà treo chùm đèn không rõ là sạch hay bẩn. Có cả cửa sổ. Rèm cửa màu hồng nên có thể hình dung căn phòng tạp chủng này là của nữ giới.

“Tầng 2 của nhà xưởng bỏ hoang được cải tạo thành nơi ở. Trông cũng sang trọng đấy chứ.”

Tiểu là căn phòng sang trọng này hiện giờ toàn là các gã cảnh sát què mùa. Ánh đèn flash của đội khám nghiệm nháy liên tục, cảnh sát tuần tra đi lại láo nháo. Reiko và thanh tra Kazamatsuri được dẫn tới một phòng nhỏ cạnh nhà vệ sinh, tức phòng tắm. Nói chính xác thì đây là phòng tắm được xây liền với nhà vệ sinh.

Một không gian đặc biệt, khác hẳn với phòng tắm thường thấy ở các gia đình.

Chính giữa phòng tắm lát gạch men là một bồn tắm sứ trắng hình bầu dục. Nhưng không phải loại bồn tắm bình thường. Một bồn tắm kiểu Âu với chân đỡ hình chữ S được chạm trổ cầu kỳ. Nói cho dễ hiểu thì đây là kiểu bồn tắm các cô đào Marilyn Monroe, Brigitte Bardot trên màn ảnh thường

nằm đó và khoe ra cặp chân dài gợi tình từ đám bọt xà phòng. Ngoài các bộ phim Hollywood cổ điển, Reiko chỉ trông thấy kiểu bồn tắm này tại dinh thự Hosho.

Vòi nước mạ vàng rực rỡ. Nắp của lỗ xả nước ở đáy bồn làm bằng cao su màu đen nhưng sợi dây xích nối lại mạ vàng. Vòi hoa sen được thiết kế giống đầu rắn hổ mang. Tất cả đều toát lên vẻ kệch cỡm.

Trong bồn, một cô gái khóa thân chìm trong nước.

“Chà, có vẻ như cô ta bị chết đuối... Đã xác định được nhân thân chưa?”

Một điều tra viên có mặt tại hiện trường từ trước trả lời câu hỏi của thanh tra.

“Người chết là Kamioka Miki, 26 tuổi. Cô ta đang sống tại đây. Người phát hiện vụ việc là Kubosa Nae, bạn bằng tuổi với Kamioka Miki.”

Thanh tra gật đầu và nhìn vào bồn tắm. Nhưng ánh mắt anh chỉ dừng ở thi thể nạn nhân chừng một giây rồi hướng ngay lên trần nhà. Anh nhìn xuống lần thứ hai nhưng rồi lại quay ngay sang nhìn tường. Lần thứ ba lại là trần nhà. Cứ thế, mắt thanh tra đảo liên hồi trong không gian nhỏ hẹp.

“?” Trước hành động kỳ quặc của cấp trên, Reiko hỏi, “Thanh tra bị làm sao à?”

“Hả?” Thanh tra khịt khịt mũi. “Nhìn chăm chăm vào phụ nữ khóa thân, lại còn trước mặt cô Hosho nữa, quả thật là...”

“Thanh tra nói gì thế!” Reiko hét lên. “Đừng khiến tôi nghĩ xấu về anh. Anh nhìn qua loa như thế thì sao mà điều tra được. Anh cứ nhìn thoải mái đi, không sao đâu.”

“Cô bảo nhìn thoải mái hả?” Tuy bất ngờ trước câu nói của Reiko nhưng thanh tra trấn tĩnh được ngay, anh bảo, “Được rồi, tôi sẽ làm như cô nói. Nhưng đừng nghĩ xấu về tôi đấy nhé.”

“Vâng!” Bởi tôi nghĩ xấu về anh từ lâu rồi!

Được Reiko đồng ý, thanh tra ghé sát vào thi thể khóa thân của nạn nhân. Đứng đằng sau, Reiko cũng chăm chú quan sát.

Kamioka Miki chết trong tư thế lưng dựa vào thành bồn, chân thò ra ngoài. Gương mặt không trang điểm nhưng trông vẫn xinh. Mái tóc nhuộm nâu dài chấm vai. Bầu ngực căng tròn. Không thấy có vết thương nào trên làn da trắng ngần của phần cơ thể nhô lên khỏi mặt nước. Cũng không có vết đâm hay đánh vào đầu. Cả vết tích bị siết cổ cũng không.

“Không rõ cô ta chết vì nguyên nhân gì. Tự nhiên chẳng?”

Đúng là trông Kamioka Miki như thể bị chết đuối trong bồn tắm.

Vẫn chưa quan sát được nửa dưới của thi thể. Lý do là phần đó đang chìm trong đám bọt màu trắng sữa.

Màu nước và bọt có vẻ là do sữa tắm. Có một gói sữa tắm dùng dở để trong chiếc hộp nhỏ đựng xà phòng và dầu gội. Sau khi kiểm tra, thanh tra Kazamatsuri vươn người, miệng lẩm bẩm, “Giống loại tôi đang dùng...”

“Sữa tắm?”

“Không, bồn tắm. Giống hệt cái trong phòng tắm của tôi.”

Tưởng tượng cảnh thanh tra Kazamatsuri tạo dáng gợi tình trong chiếc bồn tắm đầy bọt có chân đỡ hình chữ S, Reiko thấy rùng cả mình. Sao anh ta có thể nói những chuyện chẳng ăn nhập với hoàn cảnh thế này!

Không may may nhận ra thái độ của nhân viên cấp dưới, thanh tra Kazamatsuri xoay người bảo, “Trước mắt, chúng ta sẽ lấy lời khai từ nhân chứng đầu tiên – cô Kubosa Nae.”

Tạm lánh sự ồn ào trên tầng hai, Reiko và thanh tra Kazamatsuri xuống gặp Kubosa Nae ở cổng vào tầng một.

Kubosa Nae mặc quần bò, áo màu xám có mũ, đứng trước các điều tra viên với bộ mặt khá căng thẳng. Trông cô rất nhanh nhẹn với mái tóc ngắn hợp với vóc dáng. Cô là bạn thân học cùng đại học với nạn nhân, cả hai cùng làm tại một quán karaoke sau khi tốt nghiệp.

Khi được hỏi về việc phát hiện ra thi thể, cô kể lại rành rọt.

“Hôm nay, cả tôi và Miki đều không phải đi làm thêm nên có hẹn nhau đi chơi. Tôi hứa sẽ đến đón Miki. Tôi đến đây bằng xe máy lúc 10 giờ sáng.”

Reiko nhớ ra chiếc xe máy dựng trước căn nhà. Hóa ra đó là xe của Kubosa Nae.

“Cửa nhà không khóa. Tôi đi vào, gọi với Miki ở trên tầng hai. Tôi gọi mấy lần nhưng không có tiếng đáp. Tưởng cô ấy đang ngủ, tôi bèn đi lên. Nhưng lên đến nơi thì thấy giường trống trơn. Hình như không có ai ở nhà. Tôi thấy cửa phòng tắm khép hờ, bên trong có sáng đèn. Nghĩ cô ấy đang trong đó nên tôi ngó vào và thấy... đôi chân phụ nữ thò ra khỏi bồn tắm. Ban đầu tôi tưởng Miki trêu tôi, nhưng linh cảm có gì đó là lạ, tôi bèn đi vào. Miki đang chìm trong bồn...”

“Chìm!?” Đứng khoanh tay chăm chú lắng nghe chột thanh tra Kazamatsuri ngắt lời, “Khoan đã. Tư thế của Kamioka Miki trong bồn tắm lúc đó thế nào?”

“Nửa người phía trên của cô ấy ngập chìm trong nước, chân thò ra ngoài. Sợ quá, tôi xốc cô ấy lên, nhấc đầu cô ấy ra khỏi mặt nước. Nhưng không kịp nữa. Cô ấy đã tắt thở.”

“Vậy tư thế chúng tôi nhìn thấy là sau khi cô đã động vào xác nạn nhân? Lúc cô phát hiện ra thì đầu của Kamioka Miki đang chìm trong nước. Nghĩa là cô ấy bị chết đuối?”

“Vâng, lúc tôi nhìn thấy là như thế. Thỉnh thoảng vẫn có trường hợp chết đuối khi tắm mà.”

“Ừ. Có thể do uống rượu, ngủ gật hoặc đột quỵ. Cô nghĩ sao? Liệu có khả năng Kamioka chết đuối trong bồn tắm không?”

“Chà, tôi không biết nữa. Miki thích rượu nhưng bơi giỏi lắm...”

“Trường hợp này chẳng liên quan đến bơi giỏi hay không.”

Thanh tra Kazamatsuri cắt ngang câu nói lạc đề của Kubosa Nae để chuyển sang câu hỏi khác, “Khi phát hiện thi thể, cô có nhận thấy điều gì bất thường không? Về Kamioka, về phòng tắm hoặc bất cứ thứ gì khác.”

Kubosa Nae cúi đầu suy nghĩ một lát rồi ngẩng lên đáp, “Không biết điều này có can hệ tới cái chết của Miki không nhưng lúc kéo Miki lên khỏi mặt nước, tôi có cảm giác là lượng nước hơi ít...”

“Lượng nước ở đây là lượng nước còn sót lại trong bồn?” Thanh tra Kazamatsuri quay sang xác nhận lại với cấp dưới, “Đúng thế không cô Hosho?”

Reiko đưa ngón tay đẩy gọng kính, nhớ lại cảnh tượng phòng tắm.

“Nghe cô ấy nói vậy tôi cũng thấy lượng nước hơi ít thật. Còn chưa ngập đến ngực. Ít nước như thế thì tắm dễ bị cảm lạnh.”

“Ra thế. Nhưng cũng có kiểu tắm chỉ để nước ngập nửa người. Tuy nhiên, dù ít nước thì vẫn có khả năng chết đuối. Ý kiến này cũng đáng để lưu tâm nhưng có vẻ như chẳng liên quan.”

Việc thanh tra Kazamatsuri vội vã khẳng định càng khiến Reiko cảnh giác. Kinh nghiệm cho thấy, trong nhiều vụ án, các tình tiết thanh tra coi trọng thường lại không quan trọng, còn những tình tiết bị thanh tra xem nhẹ lại là chìa khóa dẫn tới lời giải. Đương nhiên, nếu cái chết của Kamioka Miki chỉ là tai nạn thông thường thì chẳng cần mất công đi tìm lời giải.

Nghe vậy, Kubosa Nae hỏi với giọng hy vọng.

“Vậy cái chết của Miki là một tai nạn không may. Phải không anh điều tra viên?”

“Còn quá sớm để đưa ra kết luận. Phải chờ kết quả khám nghiệm và giải phẫu mới biết được nguyên nhân. Trường hợp nếu nguyên nhân do chết đuối thì không loại trừ khả năng ai đó dìm chết cô ấy. Bây giờ sẽ là vụ án giết người.”

“Giết người...”

“Không phải là không có khả năng này. Giả sử ngôi nhà bị cướp? Hệ thống chống trộm của ngôi nhà được cài tạo từ xưởng sửa xe bỏ hoang này dường như khá lỏng lẻo. Cô nhìn mà xem...”

Thanh tra Kazamatsuri chỉ vào tay nắm ở cửa ra vào tầng một.

“Khóa cửa không phải là loại đặc biệt, dây xích cũng không có. Chỉ cần có chìa khóa phụ là đột nhập được ngay. Hung thủ mở cửa, đang hoang bước vào từ cửa chính, đi lên tầng hai, dìm chết Kamioka trong phòng tắm, vợ vét đồ quý giá rồi tẩu thoát. Có thể xảy ra chuyện đó lắm chứ. A, đúng rồi!”

Thanh tra Kazamatsuri đập hai tay vào nhau, “Phiền cô lên lại tầng hai với chúng tôi. Chúng tôi muốn cô kiểm tra xem đồ đạc có bị mất gì không? Tất nhiên là trong phạm vi hiểu biết của cô thôi.”

Kubosa Nae đáp rằng chuyện đó không khó và nhận lời đề nghị của thanh tra.

Reiko và thanh tra Kazamatsuri dẫn Kubosa Nae lên tầng hai.

Trong lúc Kubosa Nae quan sát căn phòng với vẻ mặt nghiêm nghị, đứng bên cạnh, Reiko cũng chăm chú quan sát không gian sống đặc biệt này.

Một chiếc giường lớn kê sát cửa sổ. Trên giường có bộ quần áo có vẻ như Kamioka đã mặc trước lúc đi tắm. Giữa phòng có một chiếc bàn và hai chiếc ghế theo phong cách cổ điển. Trên bàn có hai cuốn tạp chí. Cả hai đều là tạp chí thời trang dành cho các cô gái. Cạnh tường là giá sách cũ bằng gỗ. Trên giá bày các nhân vật hoạt hình và gấu bông. Băng video, đĩa nhạc xếp gọn ghẽ ở góc phòng. Không thấy có điện thoại hay máy fax. Thời này chỉ

cần điện thoại di động là đủ. Nhắc đến mới nhớ không thấy điện thoại di động của nạn nhân đâu. Hình như nạn nhân không có cả máy tính cá nhân.

Reiko đang nghĩ vậy thì ở bên cạnh, thanh tra Kazamatsuri hỏi Kubosa Nae.

“Cô thấy sao? Có gì khác mọi khi không?”

“Tôi không biết nữa. Tôi nghĩ là vẫn như mọi khi.”

Nói xong, Kubosa Nae nhìn về phía bếp.

Cạnh bồn rửa có một bếp ga và một tủ lạnh nhỏ. Có đủ dụng cụ để nấu những món đơn giản. Tuy nhiên, khó mà tưởng tượng được Kamioka Miki hằng ngày nấu ăn tại đây. Bởi ngoài chiếc nồi một quai và ấm đun nước thì không có thêm thứ gì khác. Thay vào đó, một chiếc lò vi sóng được đặt trang trọng trên nóc tủ lạnh.

“Miki không phải người hay nấu ăn. Cô ấy chỉ nấu được mì ăn liền thôi. Hoặc là hâm đồ đông lạnh bằng lò vi sóng.”

Như thế chứng minh cho câu nói của Kubosa Nae, ngăn đá tủ lạnh chứa đầy đồ ăn. Ngược lại, khi mở ngăn lạnh bên dưới, Reiko thốt lên, “Thưa thanh tra! Chỉ có sốt mayonnaise và bơ thực vật!”

Không phải vì bọn trộm đã cuỗm hết thức ăn. Theo giải thích của Kubosa Nae thì ngăn này từ trước vẫn chỉ có sốt mayonnaise và bơ thực vật. Tóm lại, khu vực bếp không có gì khác thường. Đó là theo nhận xét của Kubosa Nae.

“Còn phòng tắm và nhà vệ sinh nữa. Hả!? Cửa phòng gì đây?”

Đằng sau cánh cửa mở sang hai bên là tủ quần áo rộng thênh thang. Loại tủ walk-in-closet, có thể bước hẳn vào bên trong.

Reiko bước vào, thanh tra Kazamatsuri cũng tò mò theo sau, “Chà, nhiều quần áo quá. Dù không nhiều bằng tôi.”

Bỏ ngoài tai câu nói của thanh tra, Reiko tiếp tục quan sát.

Quả thật, trong tủ có rất nhiều quần áo. Thanh treo chặt ních áo váy chẳng từ đầu nọ sang đầu kia. Không chỉ nhiều về số lượng. Kiểm tra thì thấy phần lớn trong số đó là đồ hiệu được các cô gái ưa chuộng, có những bộ giá không dưới 100.000 yên. Có vẻ như Kamioka là người chi tiêu khá mạnh tay cho phục trang.

Bỗng có một thứ khiến Reiko chú ý. Một chiếc giá cao kê ở góc tủ. Giá có tám ngăn, trông như thể hai chiếc tủ hộp đặt chồng lên nhau. Lạ thay, trái ngược với chiếc tủ chất đầy quần áo, tám ngăn này hoàn toàn trống trơn.

Không biết tám ngăn đựng gì... Nếu là giày và nữ trang thì đã có ngăn khác...

“Ồ!?” Chợt có tiếng kêu khe khẽ. Reiko ngoảnh lại thì thấy Kubosa Nae đứng sau mình tự bao giờ, nhìn ngăn tủ với ánh mắt bàng hoàng.

“Lạ nhỉ... Đây là giá để mũ...”

Mũ!? Reiko và thanh tra Kazamatsuri quay sang nhìn nhau. Trong lúc hai người đang nhìn nhau vì ngạc nhiên thì Kubosa Nae chỉ vào ngăn tủ, hét lên, “Lạ quá... lạ quá... Không có mũ ở đây. Miki rất thích mũ, bình thường giá này đựng rất nhiều mũ. Nhưng giờ tất cả đã biến mất!”

3

Kể tới đoạn cái chết bất thường của Kamioka Miki bất ngờ biến thành vụ trộm mũ, Reiko dừng lại nhìn con gái bà chủ cửa hàng. Đáp lại cái nhìn như muốn hỏi “Em nghĩ sao?”, một nụ cười thích thú hiện lên trên gương mặt ngây thơ của Fujisaki Miu, “Anh chàng thanh tra tên Kazamatsuri hấp dẫn nhỉ. Chị Reiko, lần sau chị nhất định phải dẫn anh ấy tới đây nhé.”

“Hả?” Phản ứng của Miu khiến Reiko bất ngờ. “Em quan tâm tới anh ta à!?”

“Tất nhiên rồi. Còn gì bằng một công tử con nhà giàu nông nổi, thích phô trương chứ. Chắc chắn anh ta sẽ là con vịt béo hơn cả chị Reiko!”

“Hóa ra ý em là thế...”

Chị chẳng quan tâm. Nhưng Miu này, em vừa dùng từ “con vịt béo” à? Có phải em vừa bảo “con vịt béo hơn cả Reiko!” không? Tuy bực nhưng Reiko không thể không ngạc nhiên trước tài bán hàng điêu luyện của Miu. Thật bó tay với con bé này. Đến mình cũng phải ngả mũ kính phục nó.

“Được thôi. Gì chứ thanh tra Kazamatsuri chị có thể giới thiệu với em bất cứ lúc nào, em cứ thoải mái biến anh ta thành vịt béo. Nhưng chuyện đó để sau...” Reiko quay trở lại chủ đề chính, “Chuyện về những cái mũ, cái mũ!”

“Số mũ cất trong tủ của cô gái biến mất. Ngoài ra còn thứ gì bị mất nữa không ạ?”

“Em hỏi hay lắm, Miu. Có. Điện thoại di động và máy tính xách tay. Ai đó đã lấy đi. Mục đích là để ém nhem những thông tin bất lợi.”

“Vậy cái chết của cô gái không phải là tai nạn khi đang tắm. Đây là một vụ giết người?”

“Ừ. Kết quả khám nghiệm và giải phẫu cho thấy Kamioka Miki chết do ngạt nước trong bồn tắm. Thời điểm tử vong là khoảng 1 giờ sáng. Nhưng

đây không phải là tai nạn ngoài ý muốn. Bởi ở chân của nạn nhân, đặc biệt là phần bắp chân có dấu vết của bạo lực. Nhiều khả năng trong lúc Kamioka Miki đang tắm, ai đó đã tóm chân cô ấy rồi dốc ngược đầu vào bồn. Vì không thể chống cự nên cô ấy đã chết. Cách làm này tuy tốn sức nhưng ai cũng có thể làm được. Lại không mất thời gian. Nhưng hiện vẫn chưa rõ mối liên hệ giữa kẻ sát nhân và hành động ăn trộm mũ.”

“Không phải là vụ giết người cướp của như thanh tra nói à?”

“Nếu là tiền mặt hay nữ trang thì có thể, nhưng đây lại là mũ. Em nghĩ là có kẻ thích mũ tới mức giết người để cướp mũ ư?”

“À vâng. Chẳng hạn chị Reiko cũng thích mũ nhưng lại đang là điều tra viên...”

Hả? Ý em là sao? Nếu không phải điều tra viên thì chị có thể là đối tượng bị tình nghi?

Bị Reiko lừa, Miu cười “hề hề” lấp liếm.

“Những chiếc mũ bị mất là loại gì?”

“Không rõ nữa. Kubosa Nae chưa bao giờ xem bên trong tủ. Khi đến nhà Kamioka Miki chơi, cô ấy chỉ biết là trong tủ có mũ thôi. Cô ấy không biết chính xác số lượng cũng như kiểu dáng. Căn cứ vào số ngăn thì có lẽ là tám chiếc.”

“Có đúng kẻ sát nhân đã lấy mũ đi không? Biết đâu người làm việc này lại chính là chủ nhân? Cô ấy đem tất cả đi cầm đồ chẳng hạn.”

“Đúng là không thể loại trừ khả năng này. Hồi đầu thanh tra Kazamatsuri cũng khẳng định rằng số mũ bị mất là chìa khóa của vụ án, nhưng gần đây, anh ấy quay sang bảo chị là đến giờ mà cô vẫn còn quan tâm tới số mũ đó sao.”

“Nghe chị kể thì có vẻ như câu chuyện sắp đi vào ngõ cụt.”

“Thế nên hôm nay chị mới phải tìm đến Miu – chuyên gia về mũ.”

Đương nhiên Reiko chỉ nói vậy thôi. Thực chất câu chuyện Reiko kể là dành cho Kageyama. Trong khi đó, Kageyama vẫn giữ nguyên bộ mặt thản nhiên. Mất hết kiên nhẫn, Reiko đành phải hỏi Kageyama, “Chắc anh cũng nghe được phần nào câu chuyện của tôi. Anh nghĩ sao? Có điều gì khiến anh lưu tâm không? Nếu có thì cứ nói nhé.”

Không hề dẫn đo, Kageyama đáp luôn, “Có hai điều. Thứ nhất, tất cả mũ của nạn nhân bị mất hay chỉ số mũ cất trong tủ?”

“Không phải tất cả. Trong góc tủ vẫn còn những chiếc mũ khác. Chúng được cất trong thùng các tông. Hình như hung thủ chỉ lấy những chiếc mũ dễ nhìn thấy thôi.”

“Những chiếc mũ còn lại thuộc loại gì, có đặc điểm thế nào?”

“Tôi không thể liệt kê hết ra đây được.” Reiko nhớ lại. “Hơn một nửa trong số đó là loại mũ thông thường. Mũ nhung màu đỏ đun, mũ cát kết làm bằng lông hóa học màu nâu, mũ lưỡi trai da thuộc màu đen, mũ bê rê trắng, mũ quả chuông vải denim, mũ...”

“Đủ rồi thưa tiểu thư.” Kageyama ngắt lời Reiko.

“Đủ rồi? Anh phát hiện được điều gì à?”

Trong khi Reiko nóng lòng muốn biết câu trả lời thì Kageyama lại chuyển sang điểm nghi vấn thứ hai.

“Nạn nhân Kamioka Miki sống bằng gì? Qua những gì tiểu thư kể thì có thể thấy tuy không đến mức xa hoa nhưng cuộc sống của cô ấy cũng tương đối đầy đủ. Một căn hộ trên tầng hai của xưởng sửa xe cũ, bồn tắm có chân đỡ hình chữ S, một tủ quần áo hàng hiệu. Chưa kể còn có cả một bộ sưu tập mũ. Chắc hẳn lương làm thêm tại quán karaoke không đủ trang trải cho những thứ như thế. Phải có người đàn ông đứng sau hỗ trợ cho Kamioka Miki.”

Kageyama thật tinh tường. Reiko khẳng định lời nhận xét của Kageyama.

“Anh thắc mắc rất đúng. Qua tìm hiểu, chúng tôi phát hiện ra có ba người đàn ông hẹn hò với Kamioka Miki. Xem chừng cuộc sống có phần xa xỉ của cô ấy là do họ hỗ trợ.”

“Những nghi can nặng ký.”

Reiko gật đầu và bắt đầu kể về ba người đàn ông.

Trong vòng ba ngày kể từ khi vụ việc được phát hiện Hosho Reiko và thanh tra Kazamatsuri lần lượt tới gặp ba nhân vật quan trọng.

Buổi chiều hôm xảy ra vụ việc, tức thứ Bảy ngày 3 tháng Mười, hai người đi bằng xe cảnh sát tới khu đô thị mới gần ga Shinkodaira, tuyến Musashino. Reiko và thanh tra Kazamatsuri xuống xe, đứng trước một ngôi nhà mới xây. Ngôi nhà khá khang trang, có cả gara và khoảng sân rộng.

Bảng tên ở cổng ghi, Yoneyama Shoichi.

Yoneyama Shoichi – giám đốc xưởng ô tô Yoneyama, chuyên đại tu và sửa chữa xe ô tô. Nói cách khác, ông là chủ sở hữu trên giấy tờ nhà xưởng bỏ hoang – tức hiện trường vụ giết người.

Vài năm trước, ông xây một xưởng mới ở Shinkodaira nên đã đóng cửa xưởng ở Kunitachi.

“Ông Yoneyama đã cải tạo tầng hai nhà xưởng cũ để cho người tình trẻ sinh sống. Bằng đặc quyền của một giám đốc.”

“Thưa thanh tra, chẳng có căn cứ gì để kết luận cô ấy là người tình của ông Yoneyama cả. Mà thanh tra bảo đặc quyền của một giám đốc nghĩa là sao?”

Dù sao thì mối quan hệ giữa hai người cũng là điểm cần phải lưu tâm. Reiko nghĩ vậy và nhấn chuông cửa.

Người mở cửa – Yoneyama Shoichi – là một người đàn ông cường tráng, ước chừng 50 tuổi. Cặp kính gọng đen được cài lên mái đầu đã thưa tóc. Làn da rám nắng có vài nếp nhăn.

Khi các điều tra viên trình bày mục đích cuộc viếng thăm, dường như đã lường trước sự việc, ông bảo, “Tôi đã nghe về vụ án. Tôi biết trước sau gì anh chị cũng tới.”

Yoneyama mời hai điều tra viên vào phòng khách. Ngồi đối diện với nghi can tại phòng khách, thanh tra tự hào giới thiệu, “Tôi là Kazamatsuri thuộc Sở Cảnh sát Kunitachi.”

Nét mặt Yoneyama thay đổi ngay tức thì, “Kazamatsuri? Họ này hiếm đấy. Không biết có liên quan tới hãng xe Kazamatsuri Motors không.”

“Ồ, làm gì có chuyện. Tôi vẫn thường bị hỏi có phải là quý tử của gia đình đó không đấy.” Thanh tra cười sáng khoái rồi hỏi tiếp, “Giả sử có liên quan thì sao?”

“Thì tôi muốn gửi thư cảm ơn. Trong số xe được đem đến xưởng tôi sửa chữa, xe của hãng Kazamatsuri Motors chiếm số lượng nhiều nhất.”

Hóa ra hãng Kazamatsuri Motors sản xuất ra nhiều xe hay hỏng, góp phần tăng lợi nhuận cho xưởng sửa chữa.

Suýt nữa Reiko đập tay vào đầu gối và phá lên cười, trong khi ở bên cạnh, mặt thanh tra Kazamatsuri cứ đỏ dần lên. Đúng lúc cơn tức của Kazamatsuri sắp lên đến đỉnh điểm, Yoneyama nói tiếp, “Nhưng cá nhân tôi lại thích hãng Kazamatsuri Motors. Tôi cũng đang có một chiếc. Dù thỉnh thoảng nó lại bị hỏng. Nhưng thế cũng hay.Ồ, anh điều tra viên làm sao thế kia? Trông anh không được khỏe.”

“Không, không có gì.” Thanh tra lấy khăn lau mồ hôi. “Chỉ là tôi không biết làm sao để kiểm soát cảm xúc... Cô Hosho, nhờ cô nhé.”

“Vâng, thưa thanh tra.”

Reiko đẩy gọng kính trước khi bắn mũi tên đầu tiên, “Trước hết, tôi muốn biết lý do cô Kamioka Miki tới sống ở tầng hai xưởng xe cũ của ông ở Kunitachi.”

“Cô ấy là cháu của một người trước đây đã giúp đỡ tôi. Cách đây ba năm, cô ấy mâu thuẫn với chủ nhà trọ nên bị đuổi khỏi nhà. Thấy cô ấy gặp khó khăn nên tôi cho cô ấy mượn tạm tầng hai của nhà xưởng. Coi như cho

cô ấy chỗ tá túc tạm thời trước khi tìm được chỗ mới. Không ngờ cô ấy thấy thích quá nên quyết định sống tại đó luôn.”

“Hình như nhà xưởng được cải tạo khá nhiều cho tiện sinh hoạt.”

“Tôi phải làm vậy vì cô ấy là cháu gái ân nhân của tôi. Cũng không tốn kém lắm đâu. Phòng tắm và nhà vệ sinh được cải tạo từ những thứ có sẵn. Anh chị nghi ngờ điều gì à?”

“Ồ không, chúng tôi chỉ băn khoăn không biết gia đình ông có bằng lòng không. Chẳng hạn như bà nhà...”

“Cả gia đình tôi đều biết việc cô ấy sống ở tầng hai của nhà xưởng. Cô ấy trả tiền nhà rất đầy đủ. Ai biết có ngày lại xảy ra chuyện chứ...”

Khóe mắt Yoneyama Shoichi ngân ngấn nước sau cặp kính gọng đen, ông sụt sịt. Reiko không rõ ông đang buồn thật hay chỉ là diễn.

Reiko hỏi tiếp về bằng chứng ngoại phạm lúc 1 giờ sáng.

“Giờ đó tôi đang ngủ như chết ở trên giường. Tôi và vợ ngủ riêng nên không có ai làm chứng đâu. Anh chị đang nghi ngờ tôi? Anh chị nhầm rồi. Quan hệ của tôi và cô ấy chỉ đơn thuần là chủ nhà và người thuê nhà thôi.”

Ngồi im lặng suốt từ ban nãy, đột nhiên thanh tra Kazamatsuri đặt câu hỏi, có vẻ như anh đã trấn tĩnh lại, “Ông Yoneyama, số mũ nạn nhân cất trong tủ quần áo đã biến mất. Ông có manh mối gì không?”

“Mũ!? Chà, manh mối ư. Chắc là hành động rò rỉ của một kẻ nghiện mũ nào đó. Tôi không nhớ là đã từng trông thấy cô ấy đội mũ.”

Trước câu trả lời rành rọt của Yoneyama Shoichi, thanh tra Kazamatsuri không đưa ra bình luận gì.

Sáng hôm sau, tức Chủ nhật, ngày 4 tháng Mười, Reiko và thanh tra Kazamatsuri lái xe đến thành phố Fuchu – thành phố lân cận Kunitachi để

gặp người đàn ông tên Yasuda Takahiko.

Cái tên Yasuda Takahiko được liệt vào danh sách điều tra bắt nguồn từ lời khai của Kubosa Nae. Theo lời Kubosa Nae thì Kamioka Miki bị một kẻ bám đuôi tên Yasuda Takahiko theo đuổi, “Cô ấy cảm thấy tính mạng bị đe dọa”. Khi được hỏi tại sao lại biết đầy đủ họ tên của kẻ bám đuôi thì Kubosa Nae nói anh ta là người yêu cũ của Kamioka Miki.

“Người yêu cũ trở thành kẻ bám đuôi, cuối cùng là kẻ giết người. Hoàn toàn có khả năng đó. Lần này chúng ta trúng đích rồi.”

Tới nơi, thanh tra Kazamatsuri hờ hững bước xuống xe. Reiko theo sau.

Yasuda Takahiko, 30 tuổi, hiện làm việc tại một công ty in ấn trong vùng. Là nhân viên công ty nhưng anh ta lại sống trong khu nhà gỗ – khu dành cho các sinh viên nghèo – ở gần nhà tù Fuchu. Thanh tra Kazamatsuri gõ vào cánh cửa làm bằng gỗ dán, một giọng đàn ông uể oải vọng ra, “Vâng, ai đấy...”

Xuất hiện sau cánh cửa là một người đàn ông ốm yếu, râu ria lờm chờm. Dù biết chắc đây là người cần tìm nhưng thanh tra Kazamatsuri vẫn giơ ra thẻ cảnh sát,

“Chúng tôi thuộc Sở Cảnh sát Kunitachi. Anh là Yasuda Takahiko?”

Người đàn ông gí sát mặt vào chiếc thẻ, mắt chớp chớp. Anh ta nói “Tôi xin phép” rồi quay vào nhà. Vài phút sau, anh ta quay lại, mắt cứ hấp háy liên tục và trả lời câu hỏi của thanh tra, “Vâng, tôi là Yasuda Takahiko. Tôi hiểu rồi, về chuyện của Kamioka Miki phải không? Cô ấy bị sát hại. Tôi đã xem bản tin hôm qua. Tôi chẳng ngạc nhiên đâu. Trước sau gì thì chuyện đó cũng xảy ra thôi.”

“Ý anh là sao? Nhưng khoan, tôi muốn hỏi về mối quan hệ của anh với cô Kamioka trước. Kamioka làm thêm tại quán karaoke, anh là kẻ bám đuôi cô ấy... Phải không?”

“Không đúng!” Yasuda phản bác. “Tôi là người yêu cũ của Kamioka Miki. Tính tới mùa xuân năm nay thì tôi và cô ấy yêu nhau được hai năm. Tôi yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên, mất bao nhiêu công theo đuổi tôi mới được cô ấy nhận lời. Suốt hai năm yêu nhau, tôi đã cho cô ấy tất cả những gì mình có. Hơn một nửa tiền lương để hẹn hò. Hơn một nửa tiền thưởng để mua quà. Toàn bộ tiền tiết kiệm để đi du lịch nước ngoài. Chưa kể còn bán luôn cả xe ô tô nữa... Để rồi cô ấy bỏ tôi. Tôi không bao giờ quên lời cô ấy nói lúc chia tay, ‘Em ghét đàn ông không có xe ô tô!’”

“... Thế à?” Thanh tra Kazamatsuri nhìn Yasuda đầy thông cảm. “Một câu chuyện thật thương tâm. Hẳn là anh hối hận lắm?”

“Tất nhiên. Giá mà tôi không chỉ bán mỗi ô tô...”

Hóa ra anh hối hận vì việc đó!? Reiko thờ dãi quay sang nhìn thanh tra Kazamatsuri. Cứ đà này thì Yasuda Takahiko sẽ còn bị các cô gái cho ăn quả lừa dài dài.

“Nhưng anh chị hãy tin tôi. Tôi không giết cô ấy. Việc bám đuôi cũng là hiểu lầm. Đúng là có thời gian tôi đi theo cô ấy. Nhưng là vì tôi muốn cảnh báo cô ấy. Nếu còn tiếp tục sống như vậy, sau này cô ấy sẽ bị đẩy xuống địa ngục. Thực tế thì chuyện đó đã xảy ra rồi.”

Đúng thế. Nhưng chẳng phải chính anh đã đẩy cô ấy xuống địa ngục sao. Sự nghi ngờ của Reiko dành cho Yasuda Takahiko tăng lên.

Khi được hỏi về bằng chứng ngoại phạm, đúng như dự đoán, Yasuda không có. Thời điểm xảy ra án mạng, anh ta ở nhà một mình. Chuyện này dễ hiểu thôi. Nếu một người đàn ông độc thân khẳng định cho rằng mình có bằng chứng ngoại phạm vào lúc 1 giờ sáng thì mới là đáng nghi.

“Nhân tiện cho tôi hỏi.” Thanh tra Kazamatsuri chuyển sang vấn đề mấu chốt. “Số mũ nạn nhân cất trong tủ đã biến mất. Anh có manh mối gì không?”

“Nếu là mũ thì phần lớn là do cô ấy đòi tôi mua tặng. Có những chiếc trông lạ lắm, chẳng biết sẽ đội vào lúc nào. Nhưng tôi không nghĩ ra được lý do phải giết cô ấy để cướp mũ. Chắc chỉ là hiện trường giả để đánh lạc hướng điều tra thôi.”

“Tuy nhiên...” Yasuda Takahiko hạ giọng trước khi tiết lộ cho thanh tra Kazamatsuri một thông tin hay ho, “Tôi có một nghi can nặng ký.”

Hôm sau, tức thứ Hai, ngày 5 tháng Mười, Reiko và thanh tra Kazamatsuri tới một trường đại học ở ngoại ô thành phố Kunitachi. Ngôi trường không mấy tiếng tăm với mức điểm chuẩn làng nhàng này là nơi Kamioka Miki từng theo học.

Nghi can nặng ký mà Yasuda Takahiko tiết lộ là một giáo sư đang giảng dạy tại đây. Ông ta tên Masubuchi Shinji, hiện là giáo sư khoa Văn. Theo thông tin Yasuda Takahiko cung cấp thì ông Masubuchi Shinji đã có gia đình nhưng quan hệ khá thân thiết với Kamioka Miki. Nói cách khác, sau khi vét sạch túi của Yasuda, Kamioka Miki xem anh ta như món đồ hết hạn và tìm đến vị giáo sư... Ít nhất thì Yasuda nghĩ như thế.

“Nhưng thưa thanh tra.” Ngồi cạnh thanh tra Kazamatsuri trong chiếc xe cảnh sát được ngụy trang, Reiko hỏi, “Liệu có tin được lời Yasuda không? Nhỡ đâu đây chỉ là đòn trả thù của anh chàng bị người yêu đá?”

“Cũng có thể. Nhưng việc Kamioka Miki vứt bỏ Yasuda để tìm tới ‘cái ví mới’ là có thật. Chẳng phải giáo sư đại học là một sự lựa chọn hoàn hảo sao. Xem kìa...”

Ngồi ở ghế lái, thanh tra chỉ tay qua lớp kính phía trước. “Ông ta xuất hiện rồi.”

Nhìn theo hướng thanh tra chỉ thì thấy một người đàn ông đang đi về phía chiếc xe Benz. Ông ta chừng 60 tuổi, mái tóc trắng muốt cùng cặp kính gọng bạc toát lên vẻ trí thức. Ông ta là Masubuchi Shinji.

Reiko và thanh tra xuống xe, vội vàng chạy tới chỗ nghi can.

“Giáo sư Masubuchi?” Thanh tra Kazamatsuri hỏi ngay khi đặt chân đến trước mũi xe Benz. “Chúng tôi thuộc Sở Cảnh sát Kunitachi.”

Masubuchi giật mình. Tiếp đến, ông ta nổi sung lên, quát hai nhân viên điều tra.

“Sao tự nhiên anh chị lại đến đây! Đây là trường học! Anh chị phải suy nghĩ một chút chứ!”

“Xin giáo sư thứ lỗi.” Thanh tra cúi đầu tạ lỗi rồi khẽ mỉm cười. “Lẽ ra chúng tôi nên tới thẳng nhà giáo sư – với sự hiện diện của vợ giáo sư chẳng?”

“Không! Ở đây được rồi! Chỉ có chỗ này thôi! Chúng ta sẽ nói chuyện ngay tại đây!”

Có lẽ thấy mình nổi nóng như vậy là không phải nên Masubuchi dùng tay đẩy gọng kính, bảo, “Suy cho cùng thì trường đại học là nơi tốt nhất để bình tĩnh nói chuyện.”

Không đợi điều tra viên đặt câu hỏi, ông ta bắt đầu luôn, “Tôi biết lý do anh chị đến đây. Chuyện về Kamioka Miki phải không? Cô ấy là sinh viên của tôi. Nghe nói cô ấy vừa bị giết. Thật đáng tiếc. Nhưng tôi chẳng có gì để nói cả. Tôi không gặp lại cô ấy kể từ khi cô ấy tốt nghiệp.”

“Ông nói dối.” Thanh tra tuyên bố. “Nhà ông cách nhà cô ấy có năm phút đi bộ. Dù cô ấy đã tốt nghiệp thì hai người vẫn có cơ hội để gặp nhau.”

“Đúng là chúng tôi có gặp nhau nhiều lần ngoài đường. Nhưng ý tôi là cơ hội gặp và nói chuyện cơ.”

“Chuyện đó cũng là nói dối. Một kẻ bám đuôi Kamioka Miki đã nhìn thấy hai người khoác tay nhau đi trên phố.”

“Hả!” Giáo sư Masubuchi không kiềm chế được cơn giận dữ. “Anh tin lời tôi hay kẻ bám đuôi?”

“Đương nhiên là giáo sư.” Thanh tra Kazamatsuri đáp, lông mày không hề nhúc nhích, anh chuyển sang chủ đề chính. “Vào lúc 1 giờ sáng ngày 3 tháng Mười, giáo sư ở đâu, làm gì?”

“Anh kiểm tra bằng chứng ngoại phạm hả? 1 giờ sáng ngày 3 tháng Mười, tức là đêm thứ Sáu phải không? Tôi ở nhà. Tôi làm việc trong thư phòng. Không có ai làm chứng cho tôi đâu. Bởi phải đợi mọi người trong nhà đi ngủ hết tôi mới tập trung làm việc được.”

Vậy là không có bằng chứng ngoại phạm. Điểm này thì giáo sư cũng giống với Yoneyama Shoichi và Yasuda Takahiko. Có vẻ như trong vụ này, bằng chứng ngoại phạm không phải là chìa khóa để tìm ra sự thật.

Vậy chìa khóa trong vụ này là gì? Là những chiếc mũ?

Reiko đặt câu hỏi về những chiếc mũ biến mất.

“Mũ ư!? Tôi không biết. Tôi đã bảo là không có quan hệ gì với Kamioka rồi mà. Làm sao tôi biết được trong tủ quần áo của cô ấy có gì. Đó là tất cả những gì anh chị muốn hỏi phải không? Tôi xin phép nhé.”

Masubuchi Shinji đơn phương chấm dứt cuộc trò chuyện. Tưởng ông ta sẽ lên chiếc xe Benz, nhưng không, ông ta leo lên chiếc xe hạng trung đỗ bên cạnh rồi rồ ga phóng đi.

Reiko kết thúc câu chuyện vụ án liên quan tới mũ.

Ba người đàn ông xuất hiện trong câu chuyện của Reiko được Fujisaki Miu tóm lược như sau:

“Người thứ nhất là Yoneyama Shoichi – chủ nhà mà như nhân tình. Người thứ hai là Yasuda Takahiko – người yêu cũ mà như kẻ bám đuôi. Người thứ ba là Masubuchi Shinji – nhân tình mà như hung thủ. Hừm, cả ba đều đáng ngờ nhưng biết ai mới là hung thủ đây!”

“Em cho rằng người thứ ba là hung thủ nên mới gọi ông ta như thế chứ!”

Reiko ngạc nhiên nhìn Miu. Miu khẽ ho một tiếng rồi chậm rãi nói, “Em nắm qua được tình hình rồi. Liệu em có thể nêu ra ý kiến của mình không?”

“Ừ... em có ý kiến gì hả Miu?”

“Vâng. Em không phải điều tra viên, cũng chẳng phải thám tử hay hậu duệ gì của thám tử nên em không thể tuyên bố ‘nhân danh Jitchan²’ được. Nhưng là con gái bà chủ cửa hàng mũ, em xin có ý kiến về những chiếc mũ. Lời gợi ý nằm ngay trong câu chuyện của chị Reiko thôi. Đợi em chút nhé.”

Miu đứng dậy, lách qua các giá mũ để đi vào phía trong cửa hàng. Lát sau, cô quay ra, giơ cho Reiko xem một chiếc mũ mới tinh. Gọi là mới nhưng không phải hàng mùa thu. Một chiếc mũ cổ điển với thiết kế đã có từ 200 năm trước.

Chiếc mũ có thiết kế đặc trưng với thành mũ cao phần đỉnh hõm xuống. Vành tròn hai bên gập ngược lên. Một chiếc mũ dành cho những kẻ viễn chinh thô ráp, gai góc được làm bằng vải cứng.

Nói cách khác, đây là một chiếc mũ cao bồi miền Tây.

John Wayne, Henry Fonda trong các phim miền Tây ngày xưa, hoặc Stan Hansen trong phim Võ sĩ trước khi lên võ đài vẫn thường đội kiểu mũ này.

Nhưng sao Miu lại mang chiếc mũ ra đây?

Thấy Reiko nhìn mình thắc mắc, Miu khẽ ho một tiếng, làm ra vẻ trịnh trọng rồi cất giọng uyên bác, “Xin phép chị Reiko. Mũ nói chung không chỉ có công dụng che nắng hay bảo vệ đầu. Các quý bà đội mũ gắn lông chim để tăng vẻ sang trọng. Mũ cảnh sát tượng trưng cho quyền lực. Còn với loại mũ cao bồi này, ngoài việc đội lên đầu, nó còn có công dụng khác. Chẳng hạn, vành mũ được dùng làm quạt khi trời nóng. Hoặc quạt khi nhóm lửa. Khi ngửa ra, chiếc mũ trở thành vật đựng được nhiều đồ khó cầm như trứng, đồng xu. Nhưng chị Reiko có biết ưu điểm lớn nhất của chiếc mũ cao bồi này là gì không?”

“Hả!? Tự nhiên em hỏi chị thế thì...”

Reiko lúng túng chưa biết trả lời sao thì ở bên cạnh, một giọng nói nhẹ nhàng cất lên như muốn trả lời thay cô, “Để mức nước.”

Là Kageyama. Thì ra, sau khi ngồi giả vờ không nghe suốt từ nãy, cuối cùng anh ta đã muốn tham gia.

“Như tiểu thư đã biết, chiếc mũ cao bồi này còn có một tên gọi khác là mũ 10-gallon. Gallon là đơn vị đo thể tích, một gallon tương đương tới 3,8 lít. 10 gallon sẽ bằng 38 lít. Nghĩa là mũ 10-gallon có thể mức được ngần ấy lít nước. Một chiếc mũ vừa sâu vừa chắc chắn.”

“Ồ thế hả. Cho chị xem nào.”

Reiko đón chiếc mũ từ tay Miu để đội thử lên đầu. Thật ngạc nhiên là chiếc mũ vừa khít đầu Reiko, đội lên trông cũng không đến nỗi nào. Reiko đi ra chiếc gương lớn treo trên tường để ngắm thử, cô tiểu thư con nhà giàu bỗng biến thành một cô gái cao bồi miền Tây. Hứng chí, Reiko quay hết bên

này đến bên kia, giơ tay phải lên bắt chước động tác cầm súng lục, nhắm thẳng vào hình mình phản chiếu trong gương.

“Pằng!”

Hình ảnh cô con gái bà chủ cửa hàng mỹ phẩm phản chiếu trong gương vội ôm bên ngực trái, khẽ rên lên, “Tuyệt vời, chị Reiko! Sắc đẹp và lòng quả cảm của chị đã làm tan vỡ trái tim của Fujisaki Miu này rồi...”

“Em thấy mỹ phẩm này hợp với chị không!? Ha ha, không ngờ lại hợp thế...”

Reiko đang cười sảng khoái thì Kageyama ra hiệu nhằm ngăn chặn hành vi mua sắm bất thường.

“Xin tiểu thư hãy tỉnh táo. Đây là mỹ phẩm của cảnh sát trưởng. Không phải mỹ phẩm của quý cô.”

“Tôi biết rồi. Tôi chỉ đùa thôi mà.” Reiko ngượng ngùng bỏ chiếc mỹ phẩm cảnh sát trưởng xuống, quay lại chủ đề chính. “Vậy mỹ phẩm cao bồi thì sao? Có liên quan gì với vụ giết người trong phòng tắm... Phòng tắm!?”

Reiko giật mình. Mỹ phẩm cao bồi có công dụng mức nước...

“Tôi hiểu rồi. Hiện trường vụ án là phòng tắm. Thi thể nạn nhân chìm trong bồn. Lượng nước trong bồn còn rất ít. Có ai đó đã mức nước từ bồn tắm ra? Nói vậy mới nhớ là trong phòng tắm kiểu Âu đó không có bồn rửa mặt hay xô chậu gì.”

“Vâng!” Miu gật đầu tâm đắc. “Sau khi sát hại Kamioka Miki, có lý do gì đó khiến hung thủ buộc phải mức nước ra khỏi bồn tắm. Nhưng trong nhà tắm không có dụng cụ thích hợp. Hung thủ chợt nhìn thấy có mỹ phẩm cất trong tủ quần áo. Em không biết trong tủ có chiếc mỹ phẩm cao bồi nào không, nhưng chỉ cần tìm được chiếc mỹ phẩm nào sâu, may bằng vải dày là được.”

“Ừ. Quá thích hợp cho việc mức nước.”

“Mức xong, chiếc mỹ phẩm sẽ bị ướt. Hung thủ buộc phải đem chiếc mỹ phẩm ra khỏi hiện trường. Nhưng trong tủ cất rất nhiều mỹ phẩm, nếu chỉ lấy đi một chiếc

sẽ lộ ngay. Chính vì thế mà hung thủ buộc phải lấy hết cả mũ đi.”

“Nghe cũng hợp lý đấy. Em giỏi quá Miu à. Anh Kageyama cũng nghĩ như vậy chứ?”

Nhưng thật bất ngờ, Kageyama cụp mắt xuống bày tỏ sự tiếc nuối.

“Rất tiếc. Tôi không thể đồng tình với suy luận này. Nếu để mức nước thì thứ đầu tiên đập vào mắt hung thủ không thể là số mũ cất trong tủ quần áo. Nồi hay ấm đun nước ở bếp là thứ dễ nhìn thấy và tiện dụng hơn nhiều. Cần gì phải dùng tới mũ.”

“Ừ nhỉ. Ý kiến của anh có vẻ hợp lý hơn.” Reiko chỉ còn biết tán thành. “Với lại tôi chưa tìm ra lý do buộc hung thủ phải mức nước ra khỏi bồn. Có lẽ khó mà tìm được mối liên kết giữa mũ và việc giết người trong bồn tắm.”

“Vậy sao những chiếc mũ lại biến mất? Cuối cùng câu chuyện lại quay về vạch xuất phát à?”

Miu chán nản. Nhưng Kageyama lắc đầu.

“Không, câu chuyện không quay về vạch xuất phát. Ý kiến của cô Miu về công dụng đặc biệt của chiếc mũ rất đáng lưu tâm. Chưa kể suy luận của cô về lý do tại sao toàn bộ số mũ trong tủ bị mất cũng rất xuất sắc.”

“Hừm.” Reiko không giấu được vẻ khó chịu trước những lời dụ dỗ bất thường của Kageyama.

“Hừm. Tôi cứ tưởng anh sẽ bảo suy luận của Miu là ‘ngốc nghếch’ cơ, hóa ra anh lại khen ‘xuất sắc’. Hừm.”

“Ồ, tôi không có ý đó...” Kageyama bối rối trước đòn công kích của Reiko.

“Thôi được rồi. Bây giờ nghe anh nói thì có vẻ như anh đã biết chân tướng của vụ việc. Mau nói cho chúng tôi biết suy nghĩ của anh đi.”

“Vâng.” Kageyama lễ phép cúi đầu, thở phào như vừa trút được gánh nặng.

Kageyama bắt đầu nói lên suy nghĩ của mình cho Reiko và Miu nghe.

“Những chiếc mũ trong tủ bị mất. Chúng ta không biết chính xác chủng loại và màu sắc của chúng. Tiểu thư đã kể vậy. Nhưng thùng các tông xếp trong tủ lại có mũ nhung, mũ cát kết lông hóa học, mũ lưỡi trai da thuộc, mũ bê rê nỉ. Nói cách khác, những chiếc mũ trong thùng giống với những chiếc đang bày trên bàn đây.”

“Nghĩa là sao?” Reiko nghiêng đầu. “Mũ trên bàn và mũ ở trong hộp hoàn toàn khác nhau đấy. Kamioka Miki không sưu tập loại mũ cao cấp thế này đâu. Nửa số mũ của cô ấy là loại bình thường, vừa túi tiền.”

“Không phải đâu chị Reiko.” Miu nói xen vào. “Anh quản gia đang nói đến chất liệu mũ gồm nhung, lông hóa học, da thuộc, nỉ. Mũ bày trên bàn này đều được làm từ những chất liệu đó.”

“Ừ nhỉ.” Reiko nhìn số mũ trước mặt rồi quay sang người quản gia. “Thế thì sao hả Kageyama?”

“Tiểu thư chưa hiểu sao? Lời gợi ý nằm ở ngày xảy ra vụ án.”

“Vụ án xảy ra ngày 3 tháng Mười. Một ngày cuối tuần chẳng có gì đặc biệt.”

“Vâng. Nhưng trước đó hai ngày, ngày 1 tháng Mười thì sao?”

“1 tháng Mười là ngày gì nhỉ?” Sau một giây suy nghĩ, Reiko nhớ ra ngay. “1 tháng Mười là ngày thay đổi trang phục. Phải rồi, đầu tháng Mười là thời điểm để thay đổi trang phục.”

“Vâng. Nhưng những chiếc mũ thu đông giống như trên bàn đây lại nằm im trong thùng các tông xếp trong góc tủ. Vậy có thể suy ra, số mũ cát trong tám ngăn kia là mũ xuân hè.”

“Mùa hè năm nay rất nóng. Mãi gần đây trời vẫn còn oi bức, do đó ngày thay đổi trang phục cũng muộn hơn.”

“Vâng. Đến đây, tôi muốn hỏi cô Miu, chất liệu chính để làm những chiếc mũ xuân hè là gì?”

“Hả?” Bất ngờ bị hỏi nhưng Miu đáp ngay. “Chất liệu chính thì chỉ có nan thôi. Đặc biệt hè năm nay đánh dấu sự trở lại của những chiếc mũ boater. Để em mang một chiếc lại đây nhé.”

Nói xong, Miu lại len lỏi giữa những giá mũ để vào bên trong cửa hàng. lát sau, cô quay lại với một chiếc mũ boater đơn giản kết bằng nan. Kageyama đón lấy chiếc mũ, giơ ra trước ánh đèn, gật đầu hài lòng.

“Chuẩn quá. Cái này sẽ rất có ích.”

“Có ích cho việc gì?” Reiko nghiêng đầu. “Mức nước bằng mũ nan khó lắm. Nước sẽ chảy qua các mắt đan.”

“Tiểu thư nói đúng. Nhưng chính vì thế mới có ích. Vì đây không phải dụng cụ để mức nước. Mà là dụng cụ làm ráo nước.”

Reiko bất ngờ trước câu nói của Kageyama.

“Ráo nước!? Giống như cái rổ!?”

“Vâng. Theo tiểu thư kể thì Kamioka Miki không phải người hay nấu ăn. Trong bếp có nồi và ấm đun nước nhưng chắc chắn không có dụng cụ làm ráo nước như rổ. Bất đắc dĩ, hung thủ buộc phải dùng mũ nan cất trong tủ thay cho rổ. Ý tưởng này chẳng có gì lạ. Mũ boater, nếu đội lên đầu thì là mũ nhưng khi ngửa ra, chẳng phải rất giống một cái rổ nan hay sao?”

“Ừ. Cũng không phải không giống. Nhưng hung thủ dùng mũ làm rổ với mục đích gì? Tự nhiên hung thủ hứng chí muốn luộc mì ở hiện trường vụ án à?”

“Không. Công dụng của rổ không chỉ để vớt mì. Rổ còn dùng để vớt vật thể rắn ra khỏi chất lỏng. Ví dụ điển hình là cào đất.”

“...” Đất mà là vật thể rắn à. “Tôi hiểu rồi. Tóm lại, hung thủ muốn vớt thứ gì đó ra khỏi bồn tắm. Nói cách khác, hung thủ đánh rơi một thứ vào bồn tắm.”

“Vâng. Hung thủ đánh rơi cái gì... Tiểu thư đoán được chưa?”

“Khoan. Để tôi nghĩ đã.”

Reiko khoanh tay, “Đó phải là thứ quan trọng với hung thủ. Một vật nhỏ, bắt buộc phải vớt lên bằng rổ. Vật đó rất khó nhìn trong bồn tắm chứa đầy bọt màu trắng... Nói cách khác, vật đó màu trắng hoặc trong suốt... A!”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Reiko. Vật nhỏ, trong suốt, khó nhìn. Rất quan trọng với hung thủ, hung thủ làm rơi trong lúc gậy án. Vật đó là...

“Kính áp tròng! Đúng rồi, trong lúc sát hại Kamioka Miki, hung thủ sơ ý làm rơi kính áp tròng vào bồn tắm. Để vớt kính, cần phải có rổ. Nhưng vì không có rổ nên hung thủ đã dùng mũ. Lý do tại sao hung thủ phải tẩu tán hết số mũ thì ban này Miu giải thích rồi. Chuyện là như thế!”

“Ồ, hoàn hảo quá, chị Reiko.” Miu hào hứng nhồm người lên. Vậy hung thủ là người sử dụng kính áp tròng!”

“Đúng thế. Trong số ba nghi can, có Yoneyama Shoichi đeo kính gọng đen, Masubuchi Shinji đeo kính gọng bạc. Người còn lại thì sao? Khi thanh tra Kazamatsuri chìa ra thẻ cảnh sát, anh ta phải ghé sát mặt vào xem, kiểu như chẳng nhìn được gì. Sau đó, anh ta quay vào nhà, lúc quay ra trông anh ta lại như bình thường. Tóm lại, anh ta vào nhà để đeo kính áp tròng. Vậy đúng là anh ta rồi!” Reiko tự tin nói ra tên người đàn ông.

“Hung thủ sát hại Kamioka Miki chính là Yasuda Takahiko – người yêu cũ mà như kẻ bám đuôi.”

Reiko quay sang Kageyama để tìm sự ủng hộ.

“Anh thấy suy luận của tôi thế nào? Anh nói gì đi chứ. Khen ‘xuất sắc’ chẳng hạn.”

Nhưng Kageyama không nói “xuất sắc”. Thay vào đó...

“Xin lỗi tiểu thư.” Kageyama nhìn thẳng vào mắt Reiko, hỏi rất nghiêm túc, “Tiểu thư đang đùa à?”

Reiko chưa hết ngạc nhiên thì Kageyama lễ phép nói tiếp.

“Nếu vậy thì tiểu thư đùa hay quá.”

Không khí im lặng bao trùm cửa hàng trong vài giây. Để phá vỡ sự im lặng, con gái bà chủ cửa hàng lên tiếng, “Em có nghe nhầm không nhỉ. Anh quản gia này vừa nói...”

“Em không nghe nhầm đâu. Quản gia nhà chị là thế đấy.”

Reiko đứng dậy, hai tay chống nạnh, dùng dưng nổi giận.

“Kageyama! Anh bảo đùa hay nghĩa là sao. Quản gia nhà Hosho mà lại ăn nói như thế hả!”

“Vâng, tôi biết là không nên nhưng có vẻ như tiểu thư đang đùa. Tiểu thư không thích sao...”

“Thích cái gì! Tôi có đùa đâu!”

Không biết trút giận vào đâu, Reiko bèn vò đầu bứt tai. “Mình suy luận nghiêm túc như vậy mà lại bị quản gia nói là ‘đùa hay quá’.”

“Tội nghiệp chị Reiko.” Miu an ủi người bạn ngồi thu lu trên ghế sofa rồi quay sang hỏi người quản gia, “Suy luận của chị Reiko sai à?”

“Không phải sai hết. Đúng là hung thủ đeo kính áp tròng. Nhưng dựa vào đó để kết luận hung thủ là Yasuda Takahiko thì e vội vàng quá. Có nhiều người dùng cùng lúc cả hai loại kính. Người bình thường vẫn đeo kính như Yoneyama Shoichi hay Masubushi Shinji vẫn có thể có kính áp tròng. Chừng nào chưa loại bỏ được khả năng này thì kính áp tròng không thể là căn cứ để suy luận.”

Tóc tai rối bời, Reiko buồn bã ngẩng lên.

“Nếu không dựa vào đó thì sao có thể suy luận đến tận đây? Chẳng nhẽ tất cả những suy luận từ này đến giờ đều vô ích?”

“Không vô ích. Kính áp tròng là chìa khóa quan trọng để phá án. Nhưng việc ‘hung thủ là người dùng kính áp tròng’ thì không quan trọng. Ngược lại, việc hung thủ cố gắng tìm lại kính áp tròng rơi trong bồn tắm mới quan trọng. Tiểu thư hiểu chứ?”

“Tôi chẳng hiểu gì cả. Hung thủ cố tìm lại kính áp tròng bị rơi là chuyện hiển nhiên. Bởi chỉ cần một bên mắt kính cũng đủ để nhận diện hung thủ. Tôi mà là hung thủ, không đời nào tôi để mắt kính lọt vào tay cảnh sát đâu.”

“Tiểu thư nói đúng. Hung thủ không thể để kính áp tròng lọt vào tay cảnh sát. Tuy nhiên...”

Kageyama ngừng lại trước khi đưa ra câu hỏi chính.

“Tại sao hung thủ không tháo nước bồn tắm?”

“Hả!? Tháo nước.”

“Vâng. Chỉ cần tháo nắp là cả nước, bọt, lẫn mắt kính sẽ trôi đi hết. Cách này đủ để xóa dấu vết, lại nhẹ nhàng, và không mất thời gian. Sao hung thủ lại không chọn cách dễ dàng nhất? Không có chuyện hung thủ tiếc mắt kính giá vài chục nghìn yên. So với việc làm một chiếc khác gì cào đất kia thì vài chục nghìn yên có sá gì.”

“Đúng thế. Vậy thì việc không có kính áp tròng hẳn sẽ khiến hung thủ gặp khó khăn. Vì không thể nhìn thấy gì.”

“Nhưng đánh rơi cả hai bên mắt kính là chuyện rất hiếm gặp. Có lẽ hung thủ chỉ đánh rơi một bên thôi. Một bên vẫn nhìn được bình thường. Không đến nỗi khó khăn lắm.”

“Cũng có thể...” Reiko buộc phải thừa nhận. “Việc giết người đã hoàn thành, giờ chỉ cần đem theo máy tính, điện thoại tẩu thoát là xong. Việc này chỉ cần một bên mắt kính là đủ. Nhưng hung thủ lại nán lại hiện trường, cố gắng tìm lại bên mắt kính bị rơi. Tại sao hung thủ buộc phải có đủ cả hai mắt kính... A!”

Lần thứ hai trong ngày, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Reiko. Nhưng cô sợ vui mừng bây giờ e hơi sớm. Để tránh lặp lại sai lầm ban nãy, Reiko thận trọng.

“Hung thủ không thể rời khỏi hiện trường nếu như không có đủ hai bên mắt kính. Vì hung thủ đến hiện trường bằng xe ô tô. Phải vậy không?”

Kageyama im lặng lắng nghe.

“Đúng rồi. Sẽ rất nguy hiểm và đáng sợ nếu lái xe với một bên mắt kính. Chẳng may xảy ra tai nạn thì đó sẽ là đòn chí mạng với hung thủ. Nhưng cũng không thể bỏ lại xe ở hiện trường... Phải không nào?”

Reiko thăm dò phản ứng của người quản gia. Kageyama đặt tay lên ngực, gật đầu khâm phục.

“Đúng là tiểu thư có khác. Một suy luận tuyệt vời.”

Reiko thấy nhẹ cả người, hơi bối rối và ngượng ngùng, cô nói, “Thì tôi là điều tra viên chuyên nghiệp mà.”

Miu không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Reiko.

Còn quản gia Kageyama tỉnh bơ đưa ra lời kết luận.

“Tiểu thư nói đúng. Hung thủ tới hiện trường bằng ô tô. Hung thủ là ai trong số ba nghi can? Không phải là Yasuda Takahiko. Sau khi tặng hết mọi thứ cho Kamioka Miki, anh ta không còn ô tô nữa. Masubuchi Shinji thì sao? Vị giáo sư có một chiếc xe hạng trung. Ông ấy sống ở Kunitachi, cách hiện trường khoảng năm phút đi bộ. Với khoảng cách như vậy, trong trường hợp cần hành động kín kẽ, ông ta có dùng ô tô không? Đi bộ sẽ nhẹ nhàng

và an toàn hơn. Hơn nữa, nếu là hung thủ, ông ta không phải mất công tìm lại kính áp tròng làm gì. Quay về nhà lấy kính sẽ đơn giản hơn nhiều. Masubuchi Shinji không phải là hung thủ. Vậy thì chỉ còn một nghi can. Yoneyama Shoichi, chủ xưởng xe bỏ hoang. Sống ở Kodaira, riêng ông ta cần phải đi ô tô tới Kunitachi để sát hại Kamioka Miki. Đúng như Kazamatsuri hình dung, Kamioka Miki là nhân tình của Yoneyama Shoichi và mớ bong bóng đó là nguyên nhân chính dẫn đến vụ án này.”

“Trên đây chỉ là suy luận của tôi.” Kageyama khiêm tốn nói.

Yoneyama Shoichi bị bắt một tuần sau đó. Không phải vì tội giết người mà là vì tội vứt rác sai quy định. Nửa đêm, Yoneyama đi từ nhà ra con kênh Tamagawa nổi tiếng với vụ tử tự của nhà văn Dasai Osamu và bị bắt tại trận khi chuẩn bị vứt thứ gì đó hình vuông xuống dòng kênh.

Hai điều tra viên bắt ông ta là thanh tra Kazamatsuri và Hosho Reiko. Vật hình vuông là máy tính xách tay của Kamioka Miki.

Sát hại Kamioka Miki xong, Yoneyama đã lấy đi khỏi hiện trường máy tính xách tay – nơi lưu những bức thư của hai người. Khi cảnh sát tới nhà hỏi chuyện, ông ta lo việc giữ chiếc máy tính có thể gây rắc rối. Do vậy, ông ta đã có hành động bất cẩn là nửa đêm lén lút đem máy tính đi phi tang.

Vậy là vụ án về chiếc mũ được giải quyết êm xuôi.

Với tâm trạng thanh thoi, Reiko giấu Kageyama, bí mật tới cửa hàng CLOCHE. Mặc cho Fujisaki Miu mời chào đủ các loại mũ mới nhất, Reiko chỉ mua một chiếc ưng ý nhất.

Về tới nhà, cô háo hức tháo dây buộc hộp mũ.

Trước vẻ ngây thơ vô tội của Reiko, Kageyama chỉ còn biết thở dài căn nhắc.

“Tiểu thư lại mua mũ nữa à. Lần này là kiểu gì nữa đây...”

“Thì sao? Tôi tự thưởng cho mình đấy. Kỷ niệm vụ án đã được giải quyết. Ha ha...”

Reiko lấy từ trong hộp ra một chiếc mũ kaki. Cô đội lên đầu và ngắm trong gương, cô quay phải, quay trái rồi khẽ chun cằm. Cô giơ tay phải lên, giả vờ như đang cầm khẩu súng, thúc thúc vào vành mũ và hỏi người quản gia, “Anh thấy có hợp không?”

Kageyama thoáng ngạc nhiên trong một giây. Anh nhìn vành mũ rồi nhìn Reiko, đáp.

“Rất hợp. Thưa nữ cảnh sát trưởng.”

Câu chuyện thứ ba: Chào mừng đến bữa tiệc mưu sát

1

“Kageyama, anh thấy cái nào hợp hơn?”

Ngồi ở ghế sau chiếc Limousine, Reiko cứ đổi đi đổi lại hai cái mũ rồi nhìn vào gương chiếu hậu để thăm dò phản ứng người lái xe. “Cái màu tím rộng vành? Hay cái màu hồng có đăng ten?”

Quản gia kiêm lái xe Kageyama liếc nhìn gương chiếu hậu rồi đưa ra câu trả lời an toàn, “Cái nào cũng hợp.” Sau đó, anh biểu lộ chút chân thành bằng giọng hơi mỉa mai, “Tiểu thư chọn cái nào đi nữa thì đó cũng không phải là mũ dành cho điều tra viên.”

“Ôi không. Tôi từng thấy trên ti vi rồi. Một nữ cảnh sát gốc Pháp đội chiếc mũ đen điệu hơn thế này nhiều đi bộ trên đường băng đấy.”

“Cảnh trong phim *G-Man* giữa thập niên 70? Nhưng đó là phim truyền hình.”

Phim truyền hình? Reiko – người đang nghiêng đầu thắc mắc là một nữ điều tra viên bằng xương bằng thịt của Sở cảnh sát Kunitachi. Cô là con gái duy nhất của ông Hosho Seitaro – chủ tịch tập đoàn Hosho – tập đoàn đa ngành hàng đầu thu tóm mọi lĩnh vực từ tài chính, máy móc, truyền thông, bất động sản cho tới truyền hình, âm nhạc, xuất bản truyện trinh thám chính thống.

Hôm nay là ngày nghỉ phép của tháng Mười một nên Reiko tới dự tiệc của một người quen. Hằng ngày, do tính chất của công việc, Reiko buộc phải thu mình trong những bộ đồ công sở giản dị nên mỗi khi đi dự tiệc, cô lại phát huy tối đa “nhu cầu trưng diện” vốn có của một tiểu thư con nhà

giàu. Hôm nay cô cũng diện phục trang hoàn hảo của một tiểu thư gồm váy đỏ gắn hoa hồng, khăn quàng lông thỏ và giày gót nhọn đính nơ.

“Xong, tôi sẽ chọn cái này!” Reiko chọn mũ màu hồng. Tiếp theo, cô lấy từ chiếc hộp nhỏ ở bên cạnh ra vài món đồ nữ trang và ngắm nghía như bị thôi miên.

“Này, nên chọn viên nào nhỉ? Kim cương, ngọc lục bảo hay hồng ngọc?”

Nhưng đáp lại chỉ là tiếng thở dài của Kageyama từ ghế lái.

Reiko chọn xong được nữ trang thì cũng là lúc chiếc Limousine đến được Takanawa thuộc quận Minato – địa bàn cạnh tranh của nhiều khách sạn cao cấp. Tại đây, có một khách sạn lâu đời cũng mang tên “Quận Minato” đang phải cạnh tranh khốc liệt với những khách sạn danh tiếng khác. Tòa nhà mang tên “Tháp mới” của khách sạn là nơi diễn ra bữa tiệc hôm nay.

Sau khi dừng xe trước sảnh khách sạn, Kageyama nhanh chóng xuống xe để mở cửa cho Reiko. Bằng cử chỉ thành thạo, Reiko xoay người, cho hai chân xuống trước. Lập tức, ánh mắt của tất cả các quý ông đang đứng ở cửa khách sạn đổ dồn vào đôi chân của Reiko. Biết là mình đang được chú ý, Reiko thông thả bước xuống xe, duyên dáng nhắc chân phải đang đi giày gót nhọn lên thì...

Xoạch! Đột nhiên cổ chân của cô... Xoạch! Reiko thấy mình đang nằm úp hai tay xuống đất trong tư thế của một cầu thủ ném bóng vừa bị một cú đánh lợi ngược dòng. Mất mặt quá! Nhưng chỉ 0,1 giây sau, Reiko đứng dậy được ngay, cô cất giọng uy quyền hỏi người quản gia đứng bên cạnh.

“Kageyama, tôi vừa bị ngã à?”

Kageyama ngoảnh đi chỗ khác rồi quay lại ngay, đáp, “Sao cơ? Tôi thấy tiểu thư vừa xuống xe mà.”

“Đúng rồi. Tôi cũng có cảm giác thế.”

Nhờ có sự tế nhị của các quý ông, tài diễn kịch của Kageyama và sự nhanh nhẹn của bản thân mà Reiko đã thoát khỏi một tình huống bẽ mặt. Kageyama quay lại xe để lái vào bãi đỗ.

Còn lại một mình, Reiko làm bộ thản nhiên như không rồi cẩn thận đi qua cánh cửa tự động.

Nhưng đúng lúc cánh cửa tự động mở sang hai bên, có tiếng cười khúc khích vọng đến tai Reiko. Nguồn xuất phát là từ ba cô gái ăn mặc rực rỡ chẳng kém gì Reiko. Reiko quay sang nhìn và biết mình đã gặp hạn.

“...” Hừm! Sao lại dễ mấy đứa đó nhìn thấy chứ!

Những người đang chỉ tay về Reiko cười như nắc nẻ kia là ba cô bạn đại học xấu tính.

Khoảng 1 giờ chiều. Tại phòng tiệc cao cấp – niềm tự hào của khách sạn Quận Minato – diễn ra bữa tiệc hoành tráng. Chỉ đến khi người đứng đầu gia tộc Kiryuin – ông Kiryuin Goro – mặc áo chan-chan-ko³ đỏ bước lên bục phát biểu, Reiko mới hiểu mục đích của bữa tiệc là chúc mừng sinh nhật lần thứ 60 của bố Ayaka. Với Reiko, tiệc tùng chỉ là cái cớ để các cô gái được dịp trưng diện từ đầu tới chân. Cô chẳng quan tâm đó là tiệc sinh nhật, tiệc shichi-go-san⁴ hay tiệc ăn mừng giải tiểu thuyết trinh thám chính thống.

Sau màn phát biểu tế nhị là đến phần tiệc đứng. Ba cô gái cười nhạo Reiko ban nãy vội đi ra chỗ Reiko.

“Lâu lắm rồi chúng mình mới gặp nhau đông đủ thế này. Hình như suốt từ hồi tháng Tư.”

Cô bạn váy màu đỏ đun hồ hởi. Chân tay cô dài và thon, mái tóc dài, đen nhánh. Cô là Miyamoto Natsuki. Một cô gái bình thường thích nổi tiếng, có ông bố làm việc tại một công ty lớn. Sở trường của cô là tennis. Chợt nhớ tới cú ngã của Reiko ban nãy, cô nói, “Reiko chẳng thay đổi gì. Vẫn hậu đậu thế...”

“Natsuki vẫn còn buồn cười à. Nhưng phải công nhận là trông Reiko ngã rất hay.”

Người cười hùa theo là một cô gái nhỏ nhắn vận chiếc váy diêm dúa màu đỏ pha hồng. Cô tên Mori Hinako. Cô là con gái một bác sĩ nha khoa giàu có, kém ba người còn lại một tuổi nên được coi như em út. Sở trường của cô là trượt tuyết. Cô cất giọng dịu dàng.

“Reiko, chân cậu không sao chứ? Mình thấy cổ chân cậu xoay cả 90 độ.”

“Không sao. Vì chân mình không xoay 90 độ.” Cổ chân Reiko không dẻo đến thế.

Reiko tỉnh bơ đáp. Thật ra mắt cá chân Reiko đang đau nhức như vừa bị ai đá. Cơn đau này sẽ còn kéo dài đến ngày mai. Nhưng giờ không phải lúc để đau.

Danh dự không cho phép Reiko lộ điểm yếu trước mặt cô gái này.

Reiko nhủ thầm, cố giữ vẻ điềm nhiên trong khi cô gái mỉm cười nói, “Ha ha, ai bảo cậu thích làm dáng, đi giày rở cao nên mới vồ ếch như thế chứ. Lần sau nên đi giày thể thao nhé... Ha ha, rất hợp với dáng cậu đấy!”

Đến lượt cô diện váy đỏ rực như sao Hollywood lấy tay che miệng cười lớn.

“Ha ha, mặc váy dạ hội đi giày thể thao... Ha ha... Đúng là kiệt tác... Ha ha... Ha ha... Ối... hự... hự... hự... Mình... không thở được...”

“Nguy rồi! Ayaka bị sặc!” Hinako lao tới.

“Cười gì mà đến nỗi bị sặc thế.” Natsuki chép miệng, vỗ vỗ vào lưng Ayaka.

Thấy vậy, Reiko thủng thẳng bảo, “Cứ để cậu ấy cười đến chết đi.”

Người bị sặc là Kiryuin Ayaka. Cô là tiểu thư nhà Kiryuin – gia đình quý tộc có phần nổi tiếng hơn gia đình Hosho. Sở trường của cô là bơi lội.

Kiryuin là gia tộc tạo dựng nên đế chế tài chính Kiryuin, một tập đoàn đa ngành, tham gia mọi lĩnh vực từ xây dựng, máy móc, thực phẩm, công nghệ thông tin cho tới phim ảnh, truyện tranh thám hài hước. Nói ngắn gọn thì đó là một gia đình giàu có ngang ngửa với gia đình Hosho. Điểm khác nhau giữa hai cô tiểu thư là một đang làm tại Sở Cảnh sát Kunitachi, một ở nhà phụ giúp gia đình.

Hai cô gái có nhiều điểm tương đồng ấy là kẻ thù không đội trời chung từ hồi học đại học, đến nỗi mọi người còn đồn thổi rằng “hai người hay chí chóe như chị em ruột”.

Nhận thấy bầu không khí bất thường, Kageyama hạ giọng hỏi Reiko, “Thưa tiểu thư, cuộc hội ngộ miễn cưỡng này là thế nào?”

“Miễn cưỡng gì, chỉ là không nể nang gì nhau thôi...”

Thấy cần phải giải tỏa sự hiểu lầm của Kageyama, Reiko giới thiệu anh với ba người bạn xấu tính. Reiko lần lượt giới thiệu về Natsuki, Hinako, Ayaka cũng như mối quan hệ của bốn người.

“Chúng tôi là một nhóm chơi từ hồi đại học. Tên nhóm là Season Sport.”

“Season Sport!?” Kageyama nghiêng người khi nghe thấy cái tên lạ. “Nhóm gì vậy?”

Một nhóm “siêu thể thao” nơi các cô gái dư thừa tiền bạc và sức khỏe tận hưởng các môn thể thao theo mùa. Nghĩa là...

“Mùa hè thì chơi các môn thể thao trên biển ở bãi biển Shonan.” Ayaka nói.

“Mùa thu thì chơi tennis ở cao nguyên Karuizawa. Natsuki nói.

“Mùa đông thì trượt tuyết ở Echigo Yuzawa.” Hinako nói.

“Mùa xuân thì ngắm hoa anh đào ở công viên Inokashira.” Reiko nói.

“Chúng tôi là Nhóm Season Sport, được biết tới với cái tên NSS.” Cả bốn cô cùng đồng thanh.

Sau nhiều lần vận dụng, giờ đây, màn giới thiệu về nhóm gần như đã đạt đến ngưỡng trình diễn chuyên nghiệp.

“Ngắm hoa cũng là thể thao ư? Lần đầu tiên tôi nghe thấy đấy.” Kageyama dùng ngón tay đẩy cặp kính gọng bạc lên. “VẬY NSS chỉ có bốn thành viên?”

“À không...” Reiko nhìn ba người bạn thăm dò, “Thật ra còn có Kizaki Mai nữa, nhưng cô ấy đang...”

“Cô ấy gặp chuyện và phải nhập viện.” Natsuki buồn bã bổ sung.

“Ừ, nguyên nhân là do cậu Teshirogi...” Hinako toan giải thích thì...

“Hinako, đừng ăn nói linh tinh!” Ayaka cắt ngang lời Hinako.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng nên Kageyama không hỏi gì nữa, lùi lại sau một bước.

Im lặng được một lúc thì bốn cô bắt đầu quay sang bình phẩm trang phục của nhau.

“Váy của bọn mình đều màu đỏ kìa.” Natsuki lần lượt nhìn váy của từng người rồi reo lên. “Trông cứ như là Chiến đội Bí mật Ranger Đỏ.”

“Váy của mình tuy một nửa là hồng nhưng vẫn gọi là đỏ nhỉ.” Hinako nói rồi nhìn hai tiểu thư đài các đứng đối diện, “Reiko và Ayaka còn giống nhau như đúc cơ.”

“Ừ nhỉ. Giờ mới để ý, trông hai người cứ như nhóm WINK⁵ đó.”

“Đừng có bảo bọn tớ giống nhau!” “Ai là WINK ở đây!”

Ayaka và Reiko lờm nhau như muốn bảo, Giống đâu mà giống. Nhưng quả thật, Reiko và Ayaka chẳng khác nào hình ảnh phản chiếu trong gương. Natsuki chỉ tay vào hai cô gái rồi cười lớn, “Đến viên đá đeo ở cổ cũng có màu giống nhau. Hai cậu cố tình à?”

Trên đường đến bữa tiệc, Reiko băn khoăn mãi mới chọn được viên ngọc lục bảo. Viên đá màu xanh tỏa sáng lấp lánh nơi cổ áo hơi trễ của Reiko. Trên ngực Ayaka cũng có một viên với kích thước tương tự. Đúng là trang phục của cả hai giống nhau đến từng chi tiết.

“Natsuki và Hinako cũng thế còn gì!” Ayaka phản công. “Viên đá hai cậu đang đeo cũng giống nhau. Đều là hồng ngọc. Hay của Hinako không phải là hồng ngọc?”

“Đừng có nhìn chăm chăm vào ngực người khác như thế!”

Hinako ngượng ngùng lấy tay che ngực. Cả bốn người cùng cười. Đúng lúc ấy...

Reiko chợt nhìn thấy. Một cô gái trông khá già dặn với chiếc váy đen sang trọng. Gương mặt xinh đẹp chỉ có thể miêu tả bằng hai từ “hút hồn” khiến người khác nhìn không muốn rời mắt. Giống như Reiko và Ayaka, cô gái chỉ nhìn thoáng qua cũng biết là tiểu thư con nhà danh giá này chính là Teshirogi Mizuho, con gái ông Teshirogi Kosaku – ông chủ của hàng loạt khách sạn cao cấp rải rác khắp cả nước. Khách sạn Quận Minato nơi diễn ra buổi tiệc hôm nay cũng nằm dưới sự quản lý của gia đình Teshirogi. Có lẽ vì thế mà Mizuho đang trò chuyện khá vui vẻ với ông Kiryuin Goro – chủ nhân của bữa tiệc.

Nhóm NSS cũng có mối quan hệ thân thiết với Mizuho.

Ngoại trừ việc ngắm hoa ở công viên Inokashira, các hoạt động khác của nhóm đều gắn liền với việc nghỉ ngơi tại các khu resort và các khu này luôn là của gia đình Teshirogi. Reiko thường nhờ một người bạn tên Teshirogi Kazuya, cháu ông Teshirogi Kosaku lo chuyện đặt phòng. Cũng vì thế mà Teshirogi Kazuya và Mizuho đã nhiều lần tham gia các chuyến học

tập (tức nghỉ dưỡng) của nhóm NSS. Reiko còn nhớ là cả hai chơi tennis rất giỏi.

Reiko đang tần ngần chưa dám gọi thì Mizuho đã nhìn thấy nhóm của Reiko. Nói chuyện với ông Kiryuin Goro xong, Mizuho mỉm cười như thể gặp lại bạn thân rồi tiến lại phía Reiko.

“Chào Reiko, lâu rồi không gặp. Các bạn trông rực rỡ quá. Cứ như chỉ chỗ này mới có hoa nở.”

Reiko đang định nói là “Hoa đỏ à?” thì Ayaka đã lên tiếng trước, “Đương nhiên. Tiệc của bố mình mà, là con gái, mình cũng phải xinh như hoa chứ.” Nói xong, Ayaka nhắc váy lên và xoay một vòng. “Tiếc là hôm nay không có nhiều anh đẹp trai.”

“Đây là tiệc mừng sinh nhật 60 tuổi. Nhiều ông già là đúng rồi.” Reiko than thở.

“Hợp với Reiko quá còn gì?”

Ayaka mĩa mai xong, lập tức khoảng cách giữa trán Reiko và Ayaka gần như bằng.

“Hả, ý cậu là gì!” “Mình không bảo cậu thích ông già!” “Cậu vừa nói đấy thôi!” “Nhưng đấy là sự thật!” “Im đi, đồ...” “Cậu nói cái gì hả đồ...”

Nhìn hai người bạn chí chóc, Mizuho mỉm cười, “Hai bạn vẫn thân thiết như xưa...”

“Cậu thấy thế à? Chẳng thân thiết gì đâu.” Natsuki chỉnh lại.

“Mình có chuyện này muốn hỏi Ayaka.” Mizuho hạ giọng. “Nghe nói hôm nay không chỉ là tiệc sinh nhật mà còn là dịp để đưa ra một tuyên bố trọng đại. Ban này, bố cậu bảo thế. Nhưng ông không nói gì thêm.”

“Thế hả!?” Ayaka tạm ngưng cãi vã với Reiko, quay sang nhìn Mizuho. “Tuyên bố trọng đại gì cơ? Mình không biết.”

“Mình cũng nghe đồn thế.” Người giơ tay là Hinako. “Nhưng chẳng ai biết cụ thể cả. Không rõ là chuyện gì.”

“Biết đâu lại tuyên bố tiểu thư nhà Kiryuin đính hôn...” Mizuho đùa.

“Thật không Ayaka?” Hinako sốt sắng hỏi.

“Vớ vẩn! Làm gì có chuyện đó.” Ayaka lắc đầu nguầy nguậy, hai bên má cứ đỏ ửng lên.

Reiko nhìn sang Ayaka gật gù, “Công nhận. Tin động trời như thế thì Ayaka sao mà giữ im lặng được.”

“Ừ. Ayaka chả khoe ngay ý chứ.”

Natsuki khoái chí đập tay vào nhau và cả năm cô cùng ồ lên cười. Công tác thăm dò đến đây là kết thúc mà không thu được gì thêm.

“Chào các bạn nhé. Hôm nào đến nhà mình chơi. Mình luôn chào đón các bạn.”

Mizuho vẫy tay chào rồi rời khỏi nhóm Reiko.

Tranh thủ lúc cuộc chuyện trò đang tạm lắng, Ayaka và Hinako đi lấy đồ ăn. Còn lại hai người, Natsuki khẽ vỗ vai Reiko.

“Cậu nhìn kia. Người đứng cạnh Mizuho. Kazuya đấy.”

Reiko nhìn theo hướng Natsuki chỉ. Mizuho đang nói chuyện với một người trông rất quen. Tên cậu ta là Teshirogi Kazuya, bạn đại học của Reiko. Hóa ra cậu ta cũng đến dự bữa tiệc hôm nay.

Teshirogi Mizuho và Kazuya. Hai chị em đang nói chuyện rất thân mật chẳng khác gì hai chị em ruột.

Tuyên bố trọng đại được ông Kiryuin Goro đưa ra khi bữa tiệc bước vào phần chính.

Trên bục phát biểu, người đứng đầu gia tộc Kiryuin chậm rãi lấy ra một vật hình chữ nhật. Chiếc túi đựng đĩa DVD. Trước sự hồi hộp chờ đợi của tất cả mọi người trong hội trường, ông Kiryuin Goro bắt đầu, “Đây chính là tuyên bố trọng đại mà quý vị đang chờ đợi. Nhưng không phải đĩa DVD đâu. Xin quý vị hãy chú ý quan sát những gì sắp diễn ra. Nào...”

Vừa nói, ông Kiryuin Goro vừa túm một góc chiếc túi, nhẹ nhàng kéo xuống. Lập tức, toàn bộ phần ni lông trong suốt bao quanh chiếc hộp tuột ra.

“Chúng tôi sắp tung ra thị trường một sản phẩm đột phá, ni lông bọc đĩa DVD chuyên dụng. Nhờ loại ni lông này, quý vị sẽ được giải thoát khỏi sự bức bối khi mỗi lần mua đĩa DVD về, đang háo hức muốn xem ngay thì lại không tài nào bóc được lớp ni lông ra. Quý vị thấy thế nào!”

Cả hội trường sững sờ trong giây lát. Lác đác có tiếng vỗ tay. Sau đó, tiếng vỗ tay tỏa đi như những đợt sóng ngầm, chẳng mấy chốc cả hội trường cùng vỗ tay rào rào.

“Này Kageyama.” Reiko hỏi người quản gia đứng bên cạnh. “Kia là sản phẩm đột phá thật hả?”

“Vâng. Chính xác là một sản phẩm đột phá. Kể từ hôm nay, lịch sử khốn khó sẽ khép lại.”

Bản thân Kageyama cũng gửi những cái vỗ tay chúc mừng về phía bục phát biểu. Còn với Reiko, đây thực sự là một tuyên bố khó hiểu.

Bữa tiệc diễn ra chừng một tiếng rưỡi thì các vị khách bắt đầu đi lại trò chuyện với nhau. Reiko cùng các bạn trong nhóm NSS tụ tập ở hành lang bên ngoài hội trường. Theo một cách tự nhiên, chủ đề cuộc nói chuyện xoay

quanh “tuyên bố trọng đại” đáng thất vọng ban nãy. Trước những lời chỉ trích “Mất hết cả hứng” “Đến chịu” “Thật khó hiểu” của bạn bè, Kiryuin Ayaka lên tiếng bênh vực bố, “Đúng là bố mình có khác!”

“Bố cậu làm sao?” Reiko bĩu môi. “Mình đã hy vọng đó là tuyên bố đĩnh hôn.”

“Cậu nói dối.” Ayaka nói như thể nhìn thấu tâm can Reiko. “Có mà cậu sợ mình lấy chồng trước cậu thì có.”

Sợ ư! Trán của hai người lại chuẩn bị giáp lá cà, đúng lúc ấy...

“Ôi các cô! Các cô có thấy chị Mizuho đâu không? Tôi không thấy chị ấy đâu cả.”

Người cắt ngang cuộc nói chuyện là Teshirogi Kazuya. Ô, Kazuya gọi Mizuho là chị kìa. Thì hai người đúng là chị em mà.

“Mizuho?” Hinako nghiêng đầu.

“Tôi không biết.” Reiko và Ayaka đồng thanh.

“Chẳng phải anh ở cạnh Mizuho suốt ư?” Người đặt câu hỏi là Natsuki.

“Cho tới ban nãy thì như vậy... Ồi!”

Kazuya chưa kịp nói hết câu thì bỗng có hai nhân viên bảo vệ từ đâu lao tới như muốn xô ngã cả Kazuya. Họ hốt hải chạy tới cửa thang máy rồi sốt ruột đứng chờ. Nhận thấy có sự bất thường, máu nghề nghiệp nổi lên, Reiko tiến đến hỏi, “Hai anh sao thế? Có chuyện gì à?”

Hai nhân viên bảo vệ mắt vẫn nhìn vào ô thông báo số tầng thang máy, lạnh lùng đáp, “Không liên quan tới cô đâu.”

Thế thì đành vậy. Tuy còn hơi sớm nhưng Reiko quyết định tung ra bảo bối, “Kageyama, lấy cái đó ra đây cho tôi.”

“Thưa vâng.” Kageyama vội thọc tay vào túi áo vest tuxedo.

Một giây sau, trên tay phải anh là chiếc thẻ cảnh sát.

Hệt như vị phó tướng giơ ra chiếc huy hiệu, anh giơ chiếc thẻ cảnh sát lên, lập tức, thái độ của hai nhân viên bảo vệ thay đổi,

“Cảnh sát à! Đúng lúc quá!” Cả hai tóm lấy ngực áo Kageyama – lúc này vẫn cầm trên tay thẻ cảnh sát – rồi lôi tuột anh vào thang máy. “Mời anh đi cùng chúng tôi!”

Có vẻ như họ tưởng Kageyama là cảnh sát. Kageyama chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã thấy mình ở trong thang máy.

“Đội đã! Tôi mới là cảnh sát!” Reiko nói rồi lao vào theo.

“Cả bọn tôi nữa!” Ayaka, Natsuki, Hinako và cả Kazuya cũng lao theo. Thật là một cảnh tượng hỗn độn.

Cánh cửa khép lại, thang máy bắt đầu di chuyển lên trên. Đích đến của hai nhân viên bảo vệ là tầng thượng.

“Chúng tôi nhận được tin báo trên tầng thượng có một cô gái bị thương vào đầu. Người báo tin là một chàng trai. Có thể đây là một vụ đánh người gây thương tích.” Một nhân viên bảo vệ thông báo tình hình cho Kageyama.

“Tôi đã nói rồi.” Reiko giậm gót giày. “Cảnh sát là tôi chứ không phải anh ta!”

Reiko lấy lại thẻ cảnh sát từ tay Kageyama, giơ ra trước mặt hai nhân viên bảo vệ, “Hosho Reiko, Sở Cảnh sát Kunitachi! Các anh nhìn đi. Có cả ảnh một điều tra viên xinh đẹp đây này!” Khi hai nhân viên bảo vệ hiểu ra cô tiểu thư diện váy xúng xính đứng trước mặt là một cảnh sát bằng xương bằng thịt thì cũng là lúc thang máy lên tới tầng thượng.

Tầng thượng là nơi để phơi đồ và đặt bể nước. Reiko vẫn mặc định như vậy cho tới khi đặt chân lên tầng thượng tòa “Tháp mới” khách sạn Quận Minato. Một không gian xanh mướt hiện ra trước mắt, đến nỗi chẳng ai nghĩ đang ở trên tầng thượng hay ở quận Minato. Một vườn cây trên không. Các

loài hoa mùa thu đang được trồng trong luống. Khu vườn được bài trí theo kiểu Anh. Góc vườn có một khu nhà kính, nơi cửa có vài người đang xúm xít.

Hai nhân viên bảo vệ và Reiko chạy vội về phía đó. Ba người trong nhóm NSS cùng Kageyama, Teshirogi Kazuya cũng theo sát đằng sau. Họ lách qua đám người để tới trước cửa nhà kính. Bên trong, rất nhiều chậu cây được đặt trên những chiếc giá làm theo kiểu giá Hinadan⁶. Một cô gái mặc váy đen đang nằm giữa lối đi. Cạnh đó là một thanh niên mặc vest cúi xuống lo lắng nhìn cô gái. Reiko chưa gặp anh chàng này bao giờ nhưng nhận ra ngay cô gái mặc váy đen.

“Mizuho!” Reiko hét lên rồi chạy vào trong nhà kính.

Hai nhân viên bảo vệ cũng lao theo. Đứng bên ngoài, các thành viên trong nhóm NSS cùng cất lên thứ giọng na ná nhau.

“Cái gì! Mizuho à!” Hinako nói.

“Có thật là Mizuho không!” Natsuki nói.

“Mizuho chết rồi à!” Ayaka nói.

Ăn với chả nói!

Reiko nhăn mặt trước lời ăn nói vô duyên của mấy cô bạn rồi cúi xuống kiểm tra vết thương của Mizuho.

Mizuho bị thương ở mé thái dương trái. May là vết thương không quá sâu, chỉ hơi chảy máu. Nhưng vẫn phải cẩn thận vì đây là vết thương ở đầu. Reiko ra lệnh, “Gọi cấp cứu ngay. Cả cảnh sát nữa.”

“Tôi gọi rồi.” Anh chàng mặc vest đáp. “Teshirogi có sao không?”

“Teshirogi?” Hai nhân viên bảo vệ giật mình “Cô này là Teshirogi...”

“Ừ, Teshirogi Mizuho. Con gái ông Teshirogi Kosaku.”

Câu nói của Reiko khiến mặt hai nhân viên bảo vệ tái nhợt đi.

“Teshirogi ư!” “Ông ấy là chủ ở đây đấy!” “Nguy rồi!” “Mau cứu cô ấy đi!” “Phải cứu cô ấy!”

Hả, làm việc dựa trên đối tượng à!? Reiko ngán ngẫm quay sang hỏi chàng trai, “Còn anh là ai?”

“Tôi là Mayama Shinji... Bạn thân của Teshirogi.”

Thái độ ngập ngừng của Mayama Shinji cho thấy mối quan hệ của anh ta với Teshirogi Mizuho không phải bạn bè mà là người yêu. Reiko không biết chuyện Mizuho có bạn trai nhưng dù sao cô ấy cũng là một mỹ nhân. Việc có một hay hai người yêu, ba hay bốn người tình cũng chẳng có gì lạ.

“Cô Hosho!” Có tiếng gọi Reiko từ phía sau. Reiko ngoảnh lại thì thấy Teshirogi Kazuya đang đứng trước cửa nhà kính nhìn vào với vẻ lo lắng. “Chị Mizuho ổn chứ?”

“Ồn anh Kazuya à. Anh đừng lo. Đây các cậu!” Reiko cảnh cáo ba người bạn lúc này đã bước vào bên trong nhà kính. “Các cậu ra ngoài ngay! Nếu không mình sẽ bắt các cậu vì tội cản trở người thi hành công vụ đấy.”

“Ai lại đi bắt bạn bè bao giờ.” Natsuki nói.

“Bọn mình chỉ lo cho Mizuho thôi.” Hinako nói.

“Cảnh sát Kunitachi đừng có xen vào chuyện bên quận Minato.” Ayaka nói.

Bỏ ngoài tai lời nói của ba người bạn, Reiko ra lệnh cho người quản gia, “Kageyama, cứ đuổi họ ra cho tôi.”

“Vâng.” Kageyama nhận lệnh nhưng chỉ lễ phép cúi đầu với các cô gái mà không có bất kỳ hành động vũ lực nào, “Xin các cô hãy nghe lời tiểu thư.”

Reiko bình tĩnh quan sát nhà kính. Cách chỗ Mizuho ngã chừng 2 mét, một chậu hoa rỗng nằm lăn lóc. Reiko cúi xuống nhìn, đứng như dự đoán, trên chậu có dính một ít máu. Teshirogi bị đánh bằng chậu hoa.

Đúng lúc ấy, có lẽ nhờ nỗ lực cứu người của hai nhân viên bảo vệ nên Mizuho đã tỉnh lại, khẽ ho “hự hự” rồi mở mắt.

“Cậu tỉnh lại rồi, tốt quá.” Reiko như trút được gánh nặng

“Teshirogi!” Mayama Shinji hét lên. “Có chuyện gì vậy! Ai đã đánh em!”

Mizuho trả lời câu hỏi của người yêu bằng giọng yêu ớt, “Một cô gái... Cô ta đánh em bằng một vật trông lạ lắm, em chưa nhìn thấy bao giờ...”

Cậu nhăm đậy Mizuho. Tại cậu chưa bao giờ nhìn thấy đậy chậu hoa thôi.

Reiko nghi vậy nhưng không nói ra, cô chăm chú lắng nghe Mizuho.

“... Em có trông thấy mặt... Một cô gái không quen...”

“Một cô gái không quen đánh em ư? Thật quá đáng!” Mayama giận dữ nói.

“Vâng... Nhưng em đã nhìn thấy cô ta ở đâu đó rồi... Cô ta mặc chiếc váy đỏ... hở ngực... cổ đeo một viên đá rất đẹp... màu xanh lục. Giống như viên cậu đang đeo.”

Mizuho chỉ tay về phía Reiko. Reiko đang mặc chiếc váy đỏ hở ngực. Trên ngực cô là một viên ngọc lục bảo.

Viên ngọc lục bảo huyền bí sáng lấp lánh dưới ánh nắng mùa thu.

3

Chẳng mấy chốc, quanh khu vực khách sạn Quận Minato vang lên tiếng còi xe cứu thương và xe cảnh sát. Các nhân viên y tế nhanh chóng lên tầng thượng, đưa Teshirogi Mizuho lên cáng rồi tức tốc rời khỏi hiện trường. Công tác điều tra chính thức được triển khai dưới sự chỉ đạo của cảnh sát khu vực.

Giữ quyền chỉ huy hiện trường là một người đàn ông trung niên trông có vẻ đáng tin cậy. Thanh tra Miura.

Vừa nhìn thấy Reiko, thanh tra giật mình, ông khoanh tay, nghiêng đầu như thể lục tìm trong trí nhớ. “Ồ... cô là... có phải là... ừm...” Nhưng rồi ông bỏ cuộc. “Nào, mời mọi người lui ra kéo ảnh hưởng tới công tác điều tra.”

“Xin thanh tra đừng bỏ cuộc!” Reiko van nài. “Tôi đây. Hosho ở Sở Cảnh sát Kunitachi đây. Hosho Reiko, người bị tình nghi là hung thủ trong vụ án ở Shirokanedai ngày trước.”

“Ồ, hóa ra là cô à. Tất nhiên là tôi vẫn nhớ!”

“...” Ông có nhớ đâu. Reiko thở dài.

“Chúng ta có duyên không chỉ một mà những hai lần. Nhưng trong vụ này, không phải cô là người đầu tiên phát hiện vụ việc đấy chứ?”

“Tiếc quá. Tôi chỉ là người thứ hai thôi.” Reiko chỉ sang anh chàng đứng bên cạnh. “Anh Mayama Shinji đây mới là người đầu tiên. Người báo cho 110 cũng là anh ta. Tôi cũng chưa nghe được gì từ anh ta.”

Đợi Reiko nói xong, thanh tra Miura liền quay sang nhìn Mayama Shinji. Thanh tra Miura nghiêm mặt yêu cầu Mayama Shinji thuật lại diễn biến sự việc cho tới trước thời điểm anh ta gọi 110.

Rất bình tĩnh, Mayama nhìn thẳng vào mắt thanh tra và thuật lại sự việc.

“Tôi và Teshirogi Mizuho là đồng nghiệp làm cùng công ty. Tuy chưa nói với ai nhưng hiện chúng tôi đang hẹn hò với nhau. Bữa tiệc hôm nay cũng là do cô ấy mời tôi đến. Nhưng tại bữa tiệc, chúng tôi chẳng có cơ hội trò chuyện vì ngại mọi người. Cô ấy cứ nói chuyện với cậu em họ Kazuya suốt. Vì vậy tôi rủ cô ấy lên tầng thượng. Tôi biết tầng thượng của khách sạn là vườn cây, rất vắng người. Tôi nhắn tin cho cô ấy. Lúc đó khoảng 2 giờ chiều. Cô ấy trả lời ngay. Nội dung là, Em sẽ lên ngay. Chắc chắn cô ấy đã lên tầng thượng ngay sau khi trả lời tin nhắn của tôi.”

“Anh cũng lên luôn à?”

“Tất nhiên là tôi định thế, nhưng không may lại đụng phải cấp trên... Tôi nghĩ là mất khoảng mười phút. Thoát khỏi cấp trên xong là tôi lên ngay tầng thượng. Chúng tôi hẹn nhau ở cạnh nhà kính. Lên tới nơi, tôi chẳng thấy ai. Nghĩ là cô ấy giận, bỏ xuống rồi nhưng tôi vẫn thử ngó vào bên trong nhà kính và thấy Mizuho đang nằm giữa lối đi. Tôi la toáng lên rồi lao đến chỗ cô ấy. Cô ấy bị ngất, đầu đang chảy máu. Tôi rút điện thoại, gọi cho cấp cứu, và cả cảnh sát nữa. Bởi tôi nhận định đây không phải là tai nạn.”

Cuộc gọi tới phòng bảo vệ cũng là do Mayama Shinji thực hiện từ điện thoại treo tường trong nhà kính.

Tình hình đã rõ.

Teshirogi Mizuho bị ai đó tấn công trong khoảng thời gian mười phút khi người yêu đến trễ. Hung khí là chậu hoa rơi cạnh nạn nhân. Chắc chắn thủ phạm vô tình nhìn thấy chậu hoa quanh đó và chọn luôn làm hung khí.

Nhưng thủ phạm là ai, tại sao lại hành động như vậy?

Manh mỗi năm ở lời khai của nạn nhân. Reiko chấp nối những câu nói nhất gừng của Mizuho và thuật lại cho thanh tra Miura. Thanh tra tỏ ra khá quan tâm đến lời khai nhưng đồng thời cũng đưa ra những nghi vấn, “Thủ phạm là một cô gái không quen. Nạn nhân đã nói vậy. Hừm, điều này nghe lạ quá. Làm sao tầng thượng của khách sạn cao cấp lại có cướp được nhỉ?”

“Vâng, đây khó có thể là một vụ cướp. Hon nữa, Mizuho cũng khai đã gặp cô ta ở đâu đó.”

“Mâu thuẫn quá. Thế là sao? Quen hay không quen?”

“Chìa khóa giải quyết mâu thuẫn nằm ở bữa tiệc chẳng?”

Reiko đưa ra lời giải thích. “Bữa tiệc hôm nay rất đông. Phần lớn khách tới dự đều không quen biết nhau. Nhưng trong cùng một bữa tiệc, kiểu gì họ cũng chạm mặt nhau một vài lần. Mizuho bảo không quen cô gái, nhưng đồng thời lại nói đã gặp cô ta ở đâu đó, lời khai này cho thấy thủ phạm là khách tham dự bữa tiệc kỷ niệm sinh nhật lần thứ 60 của ông Kiryuin Goro.”

“Tôi hiểu rồi. Lời khai thủ phạm mặc váy đỏ càng khẳng định đó là khách tham dự bữa tiệc. Chưa kể thủ phạm còn đeo một viên ngọc màu xanh cỡ lớn nơi cổ áo nữa...”

Thanh tra Miura khẽ liếc viên ngọc lục bảo của Reiko rồi ra ra lệnh cho cấp dưới.

“Thủ phạm là một cô gái mặc váy đỏ. Trên cổ đeo một viên đá màu xanh lục. Các anh hãy lựa trong số khách mời những người có đặc điểm nêu trên... Đợi đã.”

Thanh tra Miura sửa lại, “Không cần để ý tới viên ngọc màu xanh lục đâu. Đừng nói chuyện này ra vội. Cứ gọi những cô gái mặc váy đỏ trở ngược lại đây đã. Nhanh lên.”

4

Một lát sau. Tại tòa nhà năm tầng nhuộm màu thời gian mang tên “Tháp cũ” nằm cạnh “Tháp mới” của khách sạn Quận Minato.

Những người có liên quan tới vụ việc gồm bốn thành viên nhóm NSS, Teshirogi Kazuya, Mayama Shinji, bị bắt ngồi chờ tại một phòng trong tòa Tháp cũ. Kageyama đương nhiên cũng có mặt bên cạnh Reiko với tư cách là người liên quan tới Reiko hơn là tới vụ việc.

Một căn phòng đa chức năng mang dáng vẻ cũ kỹ. Bộ đèn chùm kiểu cổ treo trên trần nhà và hệ thống ánh sáng trắng gián tiếp bố trí trên tường làm căn phòng toát lên không khí trang nghiêm. Ánh nắng mùa thu dịu dàng rọi qua khung cửa sổ.

Việc phân loại khách mời theo mệnh lệnh của thanh tra Miura đã thực hiện xong. Các nghi can mới thỏa mãn điều kiện được dẫn vào căn phòng nơi Reiko và những người khác đang đợi. Có tới bảy cô mặc váy đỏ tụ hội tại đây. Bốn trong số đó thuộc nhóm NSS gồm Kiryuin Ayaka, Miyamoto Natsuki, Mori Hinako và Hosho Reiko. Ba cô còn lại Reiko không biết. Căn phòng bỗng trở nên rục rĩ chẳng khác gì một buổi thi trình diễn váy đỏ.

Giữa khung cảnh ấy, thanh tra Miura xuất hiện hệt như nam diễn viên chính. Trừ Reiko, các thành viên trong nhóm NSS đồng loạt đưa ra lời chỉ trích.

“Tại sao chúng tôi bị coi là nghi can?” Natsuki nói.

“Phải đấy. Chúng tôi là bạn của Mizuho cơ mà.” Hinako phùng má hòa theo.

Riêng Kiryuin Ayaka tức tối nhìn thanh tra, “Ông to gan nhỉ, biết tôi là tiểu thư nhà Kiryuin rồi mà vẫn coi tôi là nghi can. Nhưng không sao. Ông cho tôi hỏi đây. Hình như nghi can mặc váy đỏ, chẳng phải trong bữa tiệc có đầy người mặc váy đỏ à?”

“Cũng không hẳn.” Thanh tra Miura lịch sự đáp.

“Đa phần khách tới dự tiệc mừng sinh nhật lần thứ 60 là người lớn tuổi, trong đó nam giới chiếm đa số. Cũng có các cô gái trẻ nhưng hơn nửa trong số họ mặc trang phục màu trầm. Chỉ có bảy cô mặc váy hở ngực và có phần thể hiện hơi lộ thôi.”

“Thế nào là hơi lộ!” Ayaka đặt tay lên ngực, phản bác lại lời thanh tra. “Chẳng có gì lộ hết. Đây là trang phục thường ngày của tôi đấy.”

“Vớ vẩn!” “Làm gì có chuyện!” “Chẳng nhẽ ngày nào nhà cậu cũng có tiệc?”

Natsuki, Hinako và Reiko bóc mẽ Ayaka không thương tiếc.

Bỏ mặc các thành viên NSS cãi vã, thanh tra Miura quay sang quan sát ba nghi can còn lại.

Một cô có thân hình mảnh dẻ với mái tóc cắt ngắn hợp với vóc dáng. Độ tuổi khoảng ngoài 20. Một cô tóc dài, thân hình gợi cảm. Độ tuổi khoảng gần 40.

Nhưng Reiko thấy hai cô này không thu hút được sự quan tâm của thanh tra. Bởi viên đá trên cổ hai cô không khớp với lời khai của nạn nhân. Một là pha lê tím. Một là ngọc trai. Hai màu này đều khác xa màu xanh lục.

Tất nhiên, về mặt lý thuyết, hung thủ có thể thay viên đá khác sau khi hành động. Nhưng thực tế thì việc này hơi khó. Chỉ có thanh tra Miura, Reiko và vài điều tra viên biết thông tin Mizuho nhìn thấy viên đá màu xanh. Do đó, khó có chuyện hung thủ tính tới việc đổi viên đá để tránh bị nghi ngờ. Hơn nữa, rất ít khả năng hung thủ mang hai viên đá theo người. Có lẽ nên loại hai nhân vật này khỏi danh sách tình nghi.

Nhưng ngay khi nhìn sang cô gái thứ ba, nét mặt thanh tra Miura hoàn toàn thay đổi.

Cô gái mặc chiếc váy cổ chữ V khoét sâu. Chiếc váy màu đỏ ánh tím. Mái tóc dài nhuộm nâu sáng được uốn xoắn thành lọn theo kiểu đang thịnh hành. Ở cô toát lên vẻ gì đó đậm dục của người làm nghề buôn phần bán hương. Trên ngực cô đeo một viên đá màu xanh. Viên ngọc lục bảo.

Thanh tra Miura cất giọng hành chính để hỏi tên và nghề nghiệp của cô gái. Cô gái đáp bằng giọng khàn khàn.

“Tôi là Nagase Chiaki. Hiện làm việc tại quán bar Boaro gần ga Shinagawa.”

“Cô có quen nạn nhân Teshirogi Mizuho không?”

“Teshirogi là chủ khách sạn này? Ông ấy có đến quán tôi. Còn Mizuho thì tôi không biết. Con gái ông ấy à? Ồ, ra thế.”

Giọng điệu của Nagase Chiaki nghe rất thờ ơ. Thanh tra hỏi tiếp, “Sao cô lại được mời tham dự bữa tiệc của ông Kiryuin Goro?”

“Tôi được anh Goro đích thân mời. Anh Goro là khách quen của quán tôi.”

“Này! Dùng có ra vẻ thân thiết gọi bố tôi là ‘anh’ như thế”

Ayaka nổi cáu như thể danh tiếng nhà Kiryuin vừa bị vấy bẩn. Reiko vội can Ayaka, “Chỉ là cách gọi trong giới thôi...”

Thanh tra Miura chẳng buồn bận tâm, gật gù báo “Ra là thế” rồi hướng cái nhìn sắc lẹm xuống ngực cô gái, “Viên đá trông đẹp quá. Ngọc lục bảo à?”

“Cái này!? Đương nhiên rồi. Sao cơ?”

Không bỏ lỡ cơ hội, thanh tra Miura tung ra ngay con át chủ bài cất giấu từ nãy, “Thủ phạm mà nạn nhân nhìn thấy là một cô gái mặc váy đỏ hở ngực, cổ đeo viên đá màu xanh lục. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Nagase Chiaki vội nhìn xuống chiếc váy mình đang mặc. Cô nhìn tiếp xuống ngực và dừng lại ở viên ngọc lục bảo. Sau đó, cô lần lượt nhìn ngực của sáu cô gái còn lại. Xong xuôi, cô thở phào nhẹ nhõm và đưa ra lời phản bác, “Tôi hiểu rồi. Có vẻ như ngoại hình của tôi trùng khớp với đặc điểm của thủ phạm. Nhưng nếu vậy thì hai cô kia cũng thế. Anh nhìn mà xem. Cả hai đều đeo ngọc lục bảo, trông cứ như nhóm WINK đó!”

“Cô nói cái gì!” “Đừng có so sánh vớ vẩn!”

Ayaka và Reiko nổi nóng không phải vì bị coi là nghi can mà là bị so sánh với nhóm nhạc WINK.

“Các cô bình tĩnh đã.” Can ngăn các người đẹp nổi cơn tam bành xong, thanh tra Miura quay sang Nagase Chiaki.

“Đúng là ngoại hình của hai cô này đều trùng khớp. Nhưng cô Hosho Reiko đây là điều tra viên của Sở Cảnh sát Kunitachi. Còn cô Kiryuin Ayaka là con gái của ông Kiryuin Goro.”

“Thì sao? Điều tra viên và tiểu thư thì không phạm tội à?”

“Cô nói đúng!” Thanh tra gật đầu trước khi tung ra con bài khác. “Trước lúc bị đánh, nạn nhân có trông thấy mặt thủ phạm. Thủ phạm là người không quen. Nhưng hai cô này đều quen với Teshirogi Mizuho từ hồi đại học.

Không chỉ hai mà cả bốn cô đây là bạn cùng một nhóm và nhóm này có chơi với Teshirogi Mizuho. Nghĩa là, cả bốn cô đều được loại khỏi danh sách tình nghi. Hơn nữa...”

Thanh tra Miura chỉ tay về phía Natsuki và Hinako đang đứng dựa lưng vào tường. “Hai cô kia lại đeo viên đá màu đỏ, riêng điểm này thôi cũng đủ cơ sở để loại rồi.”

“Ồ, thế hả...”

“Giả sử Teshirogi Mizuho có nhìn nhầm thì cũng không thể nhầm ngọc trai màu trắng và pha lê tím thành màu xanh lục được. Do đó, hai cô này cũng không phải là thủ phạm. Vậy thì...”

Thanh tra Miura chìa ngón trỏ về phía cô gái như muốn chọc thẳng vào ngực cô.

“Cô Nagase Chiaki, chỉ có cô là thỏa mãn các điều kiện...”

Thanh tra chuẩn bị đưa ra kết luận thì một giọng đàn ông cắt ngang, “Khoan đã!”

Tất cả mọi người quay về phía có giọng nói. Là Teshirogi Kazuya. Anh ta nhìn Nagase Chiaki rồi thốt ra câu nói khiến tất cả ngỡ ngàng, “Đến nước này thì tôi không giấu nữa!” Anh ta tiến lại phía thanh tra Miura và bất ngờ thú nhận.

“Tôi chưa nói gì với bố tôi đâu, nhưng nhân cơ hội này, tôi sẽ nói ra tất cả. Nagase Chiaki là người yêu của tôi. Tôi và cô ấy đang yêu nhau. Mizuho cũng biết chuyện này. Không chỉ biết. Mới hôm trước, tôi, Nagase và Mizuho đã đi ăn với nhau. Anh điều tra viên hiểu ý tôi chứ.”

“Anh bảo sao!” Thanh tra tròn xoe mắt. “Cô Teshirogi Mizuho biết rõ Nagase Chiaki... Vậy ‘cô gái không quen’ Mizuho khai không phải là Nagase Chiaki à...”

“Vâng. Cô ấy không phải là thủ phạm.”

Teshirogi Kazuya – người vừa cứu nguy cho người yêu – gật đầu đáp. Thoát khỏi danh sách tình nghi, Nagase sung sướng ôm chầm lấy Teshirogi Kazuya trước ánh mắt của tất cả mọi người. Một cảnh tượng thật xúc động.

Nhưng các thành viên trong nhóm NSS lại dành cho hành động thân mật này cái nhìn lạnh như băng.

Chẳng mấy chốc đồng hồ đã chỉ 4 rưỡi chiều. Ánh nắng hướng Tây đặc trưng của mùa thu rọi thẳng vào căn phòng nơi có mặt các nghi can.

Thanh tra Miura ngồi trầm ngâm trên chiếc ghế gấp. Hắn ông vẫn còn sốc khi giả thiết Nagase Chiaki là thủ phạm bị sụp đổ. Ông để mặc cho nửa cơ thể bị nắng chiếu.

Chẳng biết có phải lo cho thanh tra không mà Mori Hinako – người đứng cạnh tường suốt từ nãy – vội ra phía cửa sổ để kéo màn xuống. Thấy vậy, mặc dù chẳng ai bảo nhưng với bản năng nghề nghiệp, Kageyama đã tới giúp Hinako. Khi Kageyama tới nơi, Hinako nói cảm ơn rồi quay ngay về chỗ cũ, để mặc người quản gia làm nốt phần việc. Sau khi màn được kéo xuống hết, căn phòng mát dịu trở lại.

Kéo rèm xong, Kageyama tiện thể xin phép thanh tra Miura, “Thưa thanh tra. Tôi có thể ra ngoài một lát được không?”

“?” Thanh tra Miura giật mình cứ như vừa được nghe một yêu cầu to tát, nhưng rồi ông cũng hiểu ra. “Đi vệ sinh hả? Được, anh đi đi.”

Kageyama cúi đầu cảm ơn rồi thản nhiên mở cửa bước ra khỏi phòng.

Nhưng Reiko đoán ra ngay. Làm gì có chuyện Kageyama muốn đi vệ sinh vào lúc này! Chắc chắn là có lý do khác. Nghĩ vậy nên Reiko xin phép thanh tra Miura.

“Thưa thanh tra...”

“Được. Cô đi đi. Ra hành lang thì rẽ trái, đi hết hành lang thì rẽ phải.”

Tôi có đi vệ sinh đâu... Tuy hơi bức nhưng thấy đây cũng là cái cơ hay nên Reiko tận dụng luôn. “Tôi xin phép”.

Vậy là Reiko đành hoảng rời khỏi căn phòng. Cánh cửa sau lưng vừa khép, Reiko vội nhìn quanh hành lang để tìm Kageyama. Bỗng có tiếng gọi giật cô từ phía sau “Tiểu thư tìm gì vậy?”

Reiko rút cổ lại như con rùa. Người quản gia thoát ần thoát hiện vừa bước ra từ chỗ ngoặt hành lang. “Nếu tiểu thư tìm nhà vệ sinh thì đi về bên trái, hết hành lang thì rẽ phải.”

“Vớ vẩn, tôi không đi vệ sinh!” Reiko tiến lại phía Kageyama, chỉ vào ngực anh. “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Ồ vậy à.” Kageyama tỉnh bơ đáp, dùng ngón tay đẩy gọng kính lên. “Thật ra tôi cũng có chuyện muốn nói với tiểu thư. Mời tiểu thư lại đây.”

Kageyama dẫn Reiko tới cuối hành lang. Có một cánh cửa bằng sắt dẫn ra cầu thang thoát hiểm. Thật là một nơi thích hợp để nói chuyện riêng. Reiko nhanh chóng tra hỏi Kageyama, “Kageyama, anh nghĩ sao về vụ này? Anh biết được gì rồi phải không? Bình thường là sắp đến đoạn anh bảo tôi, Tiểu thư ngốc ngếch ơi, có thể mà tiểu thư không hiểu sao.”

“Tiểu thư đừng quy chụp. Tôi không bao giờ ăn nói thô lỗ như thế.”

Đúng la Reiko chưa bao giờ bị gọi là “tiểu thư ngốc ngếch”. Hậu quả của chứng hoang tưởng chẳng?

“Nhưng chắc anh biết được điều gì rồi đúng không?”

“Tôi cũng biết được vài điều nhưng giờ chưa thể nói được... Tôi hỏi tiểu thư điều này được không?”

Ánh mắt sắc sảo lóe lên sau cặp kính của Kageyama.

“Thành viên thứ năm trong nhóm NSS là Kizaki Mai... Cô ấy đang năm viện. Nguyên nhân là do Teshirogi Kazuya. Tôi thấy mọi người trong nhóm nhìn anh ta có vẻ hần học. Có chuyện gì giữa Kizaki Mai và Teshirogi Kazuya à?”

“...” Reiko lúng túng. “Việc đó có liên quan tới chuyện hôm nay?”

“Có thể “ Kageyama đáp gần như khẳng định để hồi thúc Reiko.

“Được rồi. Tôi sẽ nói cho anh biết. Chuyện cũng chẳng có gì lạ. Mai nằm viện là do cô ấy định tự tử nhưng không thành. Cô ấy nhảy từ ban công chung cư xuống. May mà bên dưới có luống hoa. Nền đất mềm đã cứu sống cô ấy. Nhưng cô ấy vẫn bị thương nặng.”

“Hừm. Nguyên nhân khiến cô ấy tự sát là Teshirogi Kazuya?”

“Ừ. Teshirogi học cùng đại học với bọn tôi. Sau khi tốt nghiệp, chúng tôi vẫn chơi với nhau. Giờ đi làm nên bọn tôi không còn dịp chơi tennis với nhau nhưng năm nào cậu ấy cũng đi ngắm hoa với bọn tôi. Dần dà, Mai và Teshirogi trở nên thân thiết rồi yêu nhau. Có lẽ họ yêu nhau được khoảng hai năm. Nhưng đã chia tay cách đây hai tháng rồi. Vì Teshirogi có người mới...”

“Cô Nagase Chiaki. Cô gái xinh đẹp, gợi cảm làm việc tại quán bar.”

“Tôi cũng mới biết chuyện này lúc này. Dù trước có nghe đồn. Teshirogi đúng là không biết chọn người.”

“Tôi hiểu rồi. Đau buồn vì bị Teshirogi bỏ rơi, cô Mai đã tìm đến cái chết. Đây cũng là lý do khiến các thành viên nhóm NSS nhìn Teshirogi với ánh mắt hằn học.”

“Ừ. Tại chúng tôi thương Mai.”

“Tôi hiểu rồi. Cho tôi hỏi nốt câu cuối cùng. Người bị hại, cô Mizuho có đi ngắm hoa cùng các cô và cậu em họ Kazuya không?”

Câu hỏi cuối cùng nằm ngoài dự đoán của Reiko. Reiko cau mày, “Hả!? Sao anh lại hỏi thế? Không, Mizuho không đi ngắm hoa. Mizuho tuy là bạn nhưng không phải bạn học chung đại học với chúng tôi. Cô ấy hơn tuổi chúng tôi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Kageyama gật gù. “Đến đây thì tôi biết được tương đối rồi. Tôi đã biết thủ phạm đánh Mizuho và mục đích của hành động này.”

“Anh biết thật chứ! Giải thích cụ thể cho tôi xem nào.”

“Giải thích cụ thể thì mặt trời sẽ lặn mất.”

“Vụ này phức tạp thế cơ à?”

“Không. Nhưng có một cách giúp giải quyết vụ này chỉ trong nháy mắt. Tiểu thư thấy sao?”

“Sao cái gì nữa. Đương nhiên là càng nhanh càng tốt rồi. Nhưng có thể giải quyết trong nháy mắt thật hả?”

“Vâng.” Kageyama tự tin nhìn thẳng vào Reiko, nói bằng giọng nghiêm túc, “Nhưng để làm được, tôi cần sự hợp tác của tiểu thư.”

“Hợp tác? Được thôi. Anh cứ nói.”

Kageyama cúi gập đầu trước Reiko và đưa ra lời đề nghị bất ngờ.

“Tiểu thư có thể diễn lại hành động đó trước mặt mọi người được không?”

“Hành động đó!? Là hành động gì!?” Reiko nín thở chờ đợi câu nói tiếp theo của Kageyama.

Và cô không tin vào tai mình...

Vài phút sau. Reiko một mình đứng trước cửa phòng nơi mọi người đang chờ. Cô hít một hơi thật sâu như thể diễn viên lần đầu ra mắt công chúng. Cô chậm rãi đặt tay lên nắm cửa và ấn xuống. Đúng như dự đoán, vừa đặt chân vào phòng, lập tức giọng cười mỉa mai của Kiryuin Ayaka vang lên, “Reiko, cậu đi tìm nhà vệ sinh ở tận đâu thế? Cậu gặp tai nạn ở hành lang à?”

“Ừ, có bão tuyết ngoài hành lang nên mình bị lạc.” Reiko đáp lấy lệ rồi liếc mắt kiểm tra Kageyama.

Người đẩy tờ trung thành đang khép mình bên cạnh cửa sổ, mặt tỉnh bơ như không. Reiko giả vờ không trông thấy Kageyama, tiến thẳng vào giữa phòng. Và rồi...

Xoạch!

Reiko đột nhiên ngã nhào xuống đất, hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước. Ở giây tiếp theo, cô lồm ngồm bò dậy hết như cầu thủ ném bóng vừa ăn cú lợi ngược dòng. Một tư thế đáng xấu hổ đối với một tiểu thư danh giá. Chưa kể lại là lần thứ hai trong ngày. Cú ngã hết như đoạn phim được tua lại cách đó vài giờ khiến thành viên trong nhóm NSS sững sờ trong vài giây. Nhưng ngay sau đó, một giọng cười nhạo báng vang lên khắp cả căn phòng. Là Ayaka.

“Ha ha, cậu sao thế Reiko? Một ngày mà ngã những hai lần. Chẳng mấy chốc chân cậu sẽ gãy mất thôi.”

“Thôi đi Ayaka.” Natsuki mắng Ayaka. “Cậu không sao chứ Reiko?”

“Cậu ổn chứ Reiko?” Hinako cũng hốt hải chạy về phía Reiko.

Tuy không phải bạn tốt nhưng bọn họ đã chơi với nhau từ hồi đại học. Ba người bạn lo lắng vây quanh Reiko lúc này vẫn đang quỳ dưới sàn. Họ còn cúi cả người xuống để xem Reiko có sao không. Đúng lúc ấy!

Đứng bên cửa sổ, Kageyama rút dây màn. Tấm màn được kéo hết lên. Căn phòng tràn ngập ánh nắng.

Reiko ngẩng lên, mắt nhìn về phía trước. Trước mắt Reiko là ba viên ngọc sáng lấp lánh trên ngực Ayaka, Natsuki và Hinako. Dưới ánh nắng, viên ngọc lục bảo của Ayaka dường như xanh hơn. Viên hồng ngọc của Natsuki dường như cũng nổi bật hơn

Nhưng khi ánh mắt dừng lại ở viên ngọc trên ngực Hinako, Reiko suýt nữa thì la toáng lên.

“!”

Viên đá màu đỏ trên ngực Hinako không còn nữa. Thay vào đó là một viên ngọc lục bảo màu xanh. Không thể nào. Hóa ra viên ngọc của Hinako không phải hồng ngọc cũng chẳng phải ngọc lục bảo. Reiko tóm lấy viên đá màu xanh của Hinako. Nét mặt của Hinako căng thẳng trông đến tội.

“Xin lỗi vì đã lừa cậu nhé Hinako.”

Reiko nhìn lại lần nữa viên đá của Hinako dưới ánh nắng. Không thể nhầm được.

“Alexandrite – một loại đá có khả năng đổi màu, dưới ánh điện thì màu đỏ nhưng dưới ánh mặt trời thì màu xanh. Có rất ít loại đá có khả năng đổi màu tài tình đến vậy. Phải không Kageyama?”

“Vâng thưa tiểu thư.” Người quản gia gật đầu khâm phục.

“Hinako!” Reiko nhìn cô bạn kém tuổi, nghiêm khắc hỏi. “Sao cậu lại giấu chuyện này?”

Mori Hinako run lấy bầy rồi quỳ sụp xuống nức nở. Cô liên tục xin lỗi như muốn thú tội. Mà đúng là thú tội thật. Reiko ôm chầm lấy Hinako. Ayaka và Natsuki chỉ biết nhìn nhau. Dù chưa hiểu chuyện gì nhưng thanh tra Miura cũng chạy tới chỗ Hinako.

Sau khi giải quyết vụ việc trong nháy mắt đúng như lời tuyên bố, Kageyama điềm nhiên kéo màn xuống.

Ánh nắng phía tây bị chặn lại, viên đá của Hinako lại trở thành màu đỏ như máu.

Ánh nắng mùa thu đã trốn vào sau các khe tường.

Mori Hinako được thanh tra Miura dẫn đi khỏi hiện trường, Kiryuin Ayaka và Miyamoto Natsuki vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Thấy hai cô bạn có vẻ muốn được nghe giải thích, Reiko lên giọng.

“Mình hiểu mọi chuyện nhưng vì là điều tra viên nên không thể kể cho hai bạn được, dù chúng ta là bạn thân.”

Trên thực tế thì Reiko cũng chưa hiểu lắm.

Mãi đến khi ngồi trong chiếc Limousine quay về Kunitachi, Reiko mới hỏi Kageyama được rõ ngọn ngành.

Trong lúc lái xe, Kageyama đã kể lại như sau.

“Chắc tiểu thư vẫn thấy lạ. Tại sao Mori Hinako lại là thủ phạm. Thủ phạm mà Teshirogi Mizuho nhìn thấy là ‘cô gái không quen’ cơ mà. Chẳng phải Mori Hinako và Teshirogi Mizuho là bạn thân từ hồi đại học hay sao?”

“Đúng rồi. Hai người biết nhau. Sao Mizuho lại khai thủ phạm là người không quen nhỉ? Mizuho nói dối để bảo vệ Hinako à? Hay là do nhìn nhầm?”

“Không. Không phải nói dối, cũng không phải nhìn nhầm. Sự thật là Mizuho không biết Hinako.”

“Hả!?” Reiko há hốc mồm vì kinh ngạc. “Mizuho và Hinako là bạn từ ngày xưa. Trong bữa tiệc hôm nay, hai người nói chuyện rất vui vẻ còn gì. Kageyama, anh không thấy à?”

Reiko nói bằng giọng hơi coi thường nhưng người quản gia vẫn bình tĩnh đáp, “Xin tiểu thư thứ lỗi vì tôi ăn miếng trả miếng. Nhưng không biết là mắt tiểu thư để ở đâu.”

Như mọi khi, những lời xúc phạm của Kageyama luôn được nói bằng giọng lịch sự. Keiko ngã khỏi ghế, đập cả lưng xuống sàn xe. Cơ thể cô không quen với những lời xúc phạm.

“Thưa tiểu thư, nguy hiểm quá. Xin hãy thắt dây an toàn...”

“Chính anh khiến tôi gặp nguy hiểm đấy!” Reiko đứng dậy và lần này lại đập đầu vào trần xe. “Ái... đau quá... Ý anh là sao? Mắt tôi để ở đâu à? Hai mắt tôi đang lù lù trên mặt đây này. Hay anh muốn bảo mắt tôi để sau lưng?”

“Tôi không có ý đó.” Kageyama nhún vai đầy đau khổ. “Nhưng hai mắt tiểu thư không nhìn nhận đúng. Đó là sự thật.”

“Nghĩa là sao?”

“Theo những gì tôi thấy thì Hinako và Mizuho không hề nói chuyện với nhau.”

“Sao có thể thế được. Lúc đó anh cũng có mặt và nghe thấy còn gì. Mizuho đến bắt chuyện với nhóm chúng tôi và tất cả đều hào hứng với tin đồn sắp có lời tuyên bố trọng đại. Có cảnh đấy mà. Khi đó, Mizuho và Hinako có...”

“Tiểu thư chắc chứ? Mizuho có nói chuyện với tiểu thư. Mizuho đến bắt chuyện và nói, ‘Chào Reiko, lâu rồi không gặp.’ Sau đó Mizuho quay sang hỏi Ayaka về lời tuyên bố trọng đại. Nhưng trong suốt cuộc trò chuyện, Mizuho không hề nhắc tới tên Natsuki hay Hinako, đúng vậy không?”

“Ừ thì không nhắc tới tên... nhưng chắc chắn là có nói chuyện...”

“Không. Lúc đó, Mizuho chủ yếu nói chuyện với Ayaka. Mizuho khoái chí hỏi Ayaka có phải sắp có tuyên bố đính hôn không. Đứng bên cạnh,

Hinako tò mò theo dõi câu chuyện của hai người và quay sang nói với Ayaka, ‘Mình cũng nghe đồn thế. Thật không Ayaka?’ Đây là câu Hinako hỏi Ayaka chứ không phải hỏi Mizuho. Bối cảnh lúc đó là Mizuho nói chuyện với Ayaka và Hinako cũng nói chuyện với Ayaka. Nếu tôi nhớ không nhầm thì Mizuho và Hinako không hề nói với nhau câu nào. Nguyên nhân vì sao?”

“Vì sao à...”

“Vì người kia không rõ người còn lại là ai.”

Câu nói của Kageyama lại suýt làm Reiko ngã khỏi ghế.

“Không rõ người còn lại là ai! Vớ vẩn. Hai người đó biết nhau rất rõ.”

“Vâng, chính suy nghĩ này đã che mắt tiểu thư. Là bạn cùng nhóm NSS, tiểu thư và Hinako rất thân thiết. Năm nào đến mùa xuân cũng đi ngắm hoa với nhau. Cùng lúc, là tiểu thư nhà Hosho, tiểu thư có dịp gặp gỡ tiểu thư gia đình Teshirogi – cô Mizuho – nhiều lần tại các bữa tiệc. Với tiểu thư, Hinako và Mizuho là bạn quen từ hồi đại học, thường chơi thể thao với mình. Điều này dẫn tới việc tiểu thư có suy nghĩ như sau, Cô bạn Mori Hinako và cô Teshirogi Mizuho đương nhiên phải biết nhau...”

“... Thì đúng là thế còn gì.”

“Đúng là hai người có biết nhau. Nhưng họ chỉ gặp nhau trong những lần đi nghỉ hồi đại học. Đã mấy năm trôi qua kể từ hồi tốt nghiệp. Trong suốt thời gian này, hai người, một là con gái của bác sĩ nha khoa, một là con gái của ông chủ khách sạn, có dịp tiếp xúc với nhau không? Tất nhiên, giữa họ vẫn có mối liên hệ gián tiếp thông qua tiểu thư và Ayaka. Chẳng hạn Hinako nghe ngóng tình hình của Mizuho qua tiểu thư, Mizuho nghe ngóng tin về Hinako qua Ayaka. Nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là thông tin truyền miệng. Trên thực tế, thời gian gần đây, Hinako và Mizuho không hề có cơ hội gặp gỡ và nói chuyện với nhau. Mizuho lại không đi ngắm hoa cùng.”

“Nghe anh nói, tôi cũng thấy có vẻ đúng...”

“Nếu vậy thì việc hai người hoàn toàn quên mặt nhau cũng chẳng có gì khó hiểu. Lúc Mizuho tới bắt chuyện, hẳn Hinako đã thắc mắc không biết cô này là ai. Mizuho cũng vậy. Cô ấy nói chuyện vui vẻ với tiểu thư và Ayaka nhưng trong lòng lại nghĩ không biết con bé đứng cạnh đây là đứa nào.”

Việc Mizuho có gọi Hinako là “đứa” hay không không quan trọng. Nhưng những gì Kageyama vừa nói thực sự bất ngờ với Reiko. Mizuho và Hinako không biết nhau?

“Không thể tin nổi. Trông hai người trò chuyện vui vẻ thế cơ mà...”

“Chuyện đó vẫn hay xảy ra tại những bữa tiệc đông người. Nhiều khi nói chuyện ào ào xong lại giật mình tự hỏi không biết mình vừa nói chuyện với ai. Những chuyện dở khóc dở cười như vậy không hề hiếm.”

“Biết là thế. Còn Natsuki thì sao? Natsuki biết rõ Mizuho. Tôi vẫn nhớ rõ. Ngay khi Mizuho đi, Natsuki đã gọi tên của Mizuho.”

“Tiểu thư nói đúng. Có lẽ Natsuki có trí nhớ tốt. Nhưng việc Mizuho có nhớ Natsuki hay không thì vẫn chưa rõ. Thực tế, Natsuki có bắt chuyện với Mizuho nhưng Mizuho không hề đáp lại Natsuki. Có lẽ Mizuho cũng hoàn toàn quên mặt Natsuki.”

“Vậy với Mizuho, cả Natsuki và Hinako đều là ‘cô gái không quen’.”

“Vâng. Sự việc xảy ra vào lúc 2 giờ 30 phút, tức là sau khi bữa tiệc bắt đầu được khoảng tiếng rưỡi. Cô Mizuho bị ai đó tấn công tại nhà kính trên tầng thượng. Thừa tiểu thư, Mizuho khai thủ phạm là cô gái không quen nhưng đã nhìn thấy ở đâu đó đúng không? Lời khai khó hiểu này cho thấy khoảng cách trong mối quan hệ giữa Mizuho và Natsuki, Hinako. Tiểu thư có nghĩ vậy không?”

“Ừ. Với Mizuho, Natsuki và Hinako là hai cô gái không quen. Lúc Mizuho đến bắt chuyện, Natsuki và Hinako cũng có mặt. Do vậy, với Mizuho, họ là những người ‘đã gặp ở đâu đó’. Hóa ra ngay từ đầu anh đã nghi ngờ Natsuki và Hinako rồi.”

“Tôi không nghi ngờ... Chỉ là tôi nghĩ có khả năng thôi.” Kageyama chống chế. “Từ việc nghĩ rằng có khả năng, tôi thấy Natsuki khó có thể là thủ phạm. Bởi người có trí nhớ tốt như Natsuki chắc vẫn coi Mizuho là bạn cũ. Ít có khả năng cô ấy sẽ tấn công Mizuho.”

“Dĩ nhiên. Không thể có chuyện Natsuki tấn công Mizuho được. Nhưng đợi đã. Nếu vậy thì cũng chẳng có lý do gì để Hinako tấn công Mizuho. Nếu suy luận của anh đúng thì Hinako không biết Mizuho là ai. Thế thì càng không thể có chuyện Hinako tấn công Mizuho.”

“Thưa tiểu thư, đó là chỗ cần phải suy nghĩ” Kageyama thăm dò nét mặt Reiko qua gương chiếu hậu “Chắc tiểu thư cũng trông thấy. Trong suốt bữa tiệc, Mizuho nói chuyện với ai nhiều nhất?”

“Với cậu em họ Teshirogi Kazuya. Hai người đó lúc nào cũng dính lấy nhau như hai chị em.”

“Tiểu thư thấy hai người thân thiết vì tiểu thư biết họ là chị em họ. Nhưng Hinako nghĩ sao về cảnh tượng này. Với Hinako, Mizuho chỉ là người dưng nước lã. Nói cách khác, trong mắt Hinako, Kazuya đang thân mật với một cô gái lạ. Hinako nghĩ cô gái lạ này là ai?”

Reiko thử đặt mình vào vị trí của Hinako. Teshirogi Kazuya chụm đầu nói cười vui vẻ với một cô gái xinh đẹp và gợi cảm. Không ai nghĩ hai người là chị em họ.

“Tôi hiểu rồi! Hinako tưởng Mizuho là người yêu mới của Teshirogi.”

“Tiểu thư nói đúng. Vậy là Hinako hoàn toàn có động cơ để tấn công Mizuho. Hinako đã trả thù hộ cô bạn thân Kizaki Mai đang phải nằm viện. Sự trả thù nhằm vào người con gái xen vào mối quan hệ giữa Teshirogi Kazuya và Kizaki Mai. Đáng nhẽ người cần trả thù là Nagase Chiaki, người yêu mới của Teshirogi Kazuya. Nhưng vì sự hiểu lầm của Hinako mà Mizuho đã phải hứng thay. Đó là chân tướng của sự việc.”

Nói xong, Kageyama nhìn thẳng về phía trước, tập trung vào việc lái xe. Reiko nhăm lại suy luận của Kageyama. Teshirogi Mizuho bị tấn công nhầm. Thủ phạm là Mori Hinako. Chuyện này thật bất ngờ nhưng nếu dựa trên suy luận của Kageyama thì chuyện Mizuho bị một cô gái lạ tấn công hoàn toàn có thể giải thích được. Có lẽ Kageyama nói đúng.

Nhưng để chắc chắn, Reiko hỏi Kageyama.

“Hinako nhận ra mình nhầm từ bao giờ?”

“Ngay sau khi tiểu thư nhìn thấy Mizuho bị ngã trong nhà kính. Tiểu thư đã gọi cô gái bị ngã là ‘Mizuho’. Ngược lại, Mayama Shinji lại gọi là ‘Teshirogi’. Tiểu thư còn nhớ Hinako đã nói gì khi nghe thấy thế không? Hinako đã hét lên, ‘Cái gì! Mizuho à!’ Chúng ta đã nghĩ đó là câu nói thốt ra vì ngạc nhiên. Nhưng giờ nghĩ lại thì câu nói đó hoàn toàn mang nghĩa đen. Hinako hét lên như vậy vì bất ngờ khi biết người mình tấn công là Teshirogi Mizuho.”

“Tôi hiểu rồi. Nghe anh nói thì thấy thủ phạm không thể là ai khác ngoài Hinako. Càng nghe càng thấy đúng. Nhưng để khẳng định Hinako là thủ phạm thì phải vượt qua một chướng ngại vật nữa. Đó là màu viên đá. Theo lời khai của Mizuho thì viên đá thủ phạm đeo trước ngực có màu xanh lục. Đúng không Kageyama...”

Reiko nhào người lên phía trước.

“Anh không nghĩ mình nhầm khi thấy viên đá của Hinako màu đỏ à?”

“Không. Ngược lại. Nếu suy luận của tôi đúng thì viên đá màu đỏ đó phải là màu xanh. Tôi đã nghĩ như vậy.”

“Anh có vẻ chắc chắn nhỉ. Anh có căn cứ gì để khẳng định à?”

“Có một việc khiến tôi chú ý. Đó là hành động khó hiểu của Hinako lúc ở trong phòng khách của khách sạn. Tiểu thư có nhận ra không?”

“Hành động khó hiểu của Hinako? Cô ấy làm gì buồn cười à?”

“Lúc trời chuyển sang chiều. Thấy ánh nắng rọi vào phòng, Hinako đã đích thân ra kéo màn xuống. Thấy cô ấy quan tâm đến mọi người nên tôi cũng đến giúp. Nhưng khi tôi đến nơi, cô ấy để tôi làm luôn, còn mình quay về chỗ cũ. Tôi phải kéo màn một mình. Tôi thấy việc này rất khó hiểu. Tại sao Hinako lại bỏ dở công việc do chính mình khởi xướng?”

“Ra thế. Hinako sợ ánh nắng.”

“Vâng. Nói chính xác là cô ấy sợ bị nhìn thấy dưới ánh nắng. Chính vì thế mà Hinako đã kéo màn xuống. Thấy tôi đến giúp, cô ấy vội chạy về chỗ cũ để tránh ánh nắng. Sao cô ấy lại muốn tránh ánh nắng đến thế? Phải chăng viên đá cô ấy đeo sẽ đổi màu theo ánh nắng? Đến đây thì tôi hiểu ra viên đá của cô ấy là loại gì.”

Reiko chỉ biết thở dài thán phục con mắt tinh tường của người quản gia.

“Đá Alexandrite. Tôi lại cứ tưởng đó là viên hồng ngọc vớ vẩn nào đó.”

“Hinako đã hy vọng nếu mọi người cũng tưởng thế thì cô ấy sẽ tránh bị nghi ngờ. Do đó, chỉ cần lật tẩy được điểm này thì Hinako sẽ phải cúi đầu nhận tội. Tôi đã nghĩ thế. Nhưng làm thế nào để bắt Hinako ra chỗ có ánh nắng. Đây chính là lý do tôi phải nhờ tiểu thư.”

“Tôi muốn nói ‘tôi thông cảm cho anh lắm’.” Reiko bắt đầu xả nỗi bức dọc của mình với tay quản gia kiên thám tử. “Nhưng nghĩ lại thì việc này có thực sự cần thiết không? Làm thế, hóa ra Hosho Reiko này chẳng khác gì một điều tra viên tàn nhẫn, sẵn sàng giăng bẫy bạn mình để phục vụ công tác điều tra à!”

“Tiểu thư có hơi quá lời? Chỉ là một cú ngã giả vờ trước mặt mọi người thôi mà...”

“Tóm lại!” Reiko cắt lời người quản gia “Tôi không cần diễn thì anh vẫn có thể giải thích suy luận của mình cho mọi người cơ mà?”

Kageyama hoàn toàn bình thản trước lời chỉ trích của Reiko.

“Tôi biết là tiểu thư không hài lòng, nhưng về chuyện này, tôi cũng đã nói với tiểu thư. Tôi bảo, nếu giải thích cụ thể thì mặt trời sẽ lặn mất.”

Hả? Reiko khẽ rên lên. Đó là câu Kageyama đã nói lúc đứng ở cầu thang thoát hiểm. Giờ Reiko mới hiểu ngụ ý của câu nói. Đúng là Kageyama lo mặt trời sẽ lặn.

“Nếu mặt trời lặn, viên đá Alexandrite sẽ không chuyển sang màu xanh. Vì vậy cần phải giải quyết ngay khi trời còn nắng.”

Và vụ việc đã được giải quyết trước khi mặt trời lặn. Có thể nói, sự nhanh trí của Kageyama và tài diễn xuất hiểm có của Reiko đã giúp vụ việc nhanh chóng được giải quyết. Reiko rất vui vì điều này. Cho dù người bị bắt lại là cô bạn thân.

“Thưa tiểu thư, tội của Hinako có nặng không?”

Reiko cố gắng giải thích thật rõ ràng cho người quản gia có vẻ đang lo lắng, “Không sao đâu. Cô ấy phạm tội lần đầu, lại không phải lên kế hoạch từ trước, Mizuho cũng chỉ bị thương nhẹ. Khi ra tòa, tuy không tránh được việc bị buộc tội nhưng sẽ được hoãn thi hành án. Sức khỏe của Mai cũng đã khá hơn, các thành viên trong nhóm NSS sẽ lại... À đúng rồi!”

“Sao vậy tiểu thư?”

“Tuy còn sớm nhưng tôi phải nói luôn với anh.”

Trông Reiko phấn chấn hẳn lên, cô ra lệnh cho người quản gia.

“Thứ Sáu, tuần đầu tiên của tháng Tư năm sau, anh phải để trống lịch cho tôi đấy. Tôi có việc cần đến anh.”

Với người quản gia tinh tường thì chỉ cần nói vậy là đủ. Từ ghế lái xe, Kageyama đáp với giọng tin cậy,

“Lo lấy chỗ tại công viên Inokashira. Tiểu thư cứ để đó cho tôi.”

Câu chuyện thứ tư: Phòng ngủ đêm Giáng Sinh

1

Chuyện xảy ra tại bàn ăn ngày 24 tháng Mười Hai. Hosho Reiko, cô con gái duy nhất của gia đình Hosho đang ăn bữa sáng giản dị gồm thịt cừu nướng nguội, thịt ngỗng rán sơ, carpaccio cá tráp đỏ, xúp đậu lăng và bánh mì Pháp đặc biệt. Bỗng một vết rạn xuất hiện trên khung cảnh thường nhật này. Nguyên nhân xuất phát từ câu nói thiếu tế nhị của quản gia Kageyama, tức người đầy tớ trung thành đang đứng cạnh Reiko.

“Thưa tiểu thư, tối nay tiểu thư có kế hoạch gì không?”

Trong một giây, Reiko cảm thấy hai tay mình tê cứng. Miếng thịt cừu đang nằm dưới dao và đĩa dường như sống lại, bật tung lên rồi rơi vào bát xúp đậu lăng.

Trót chứng kiến cảnh tượng lẽ ra không được phép, người quan giả vờ gõ kính xuống lau như muốn đổ lỗi hết cho cặp kính. “Xin tiểu thư hãy quên đi câu hỏi vừa rồi.”

“Cái gì!” Bị chạm tự ái, Reiko hét lên, “Anh tưởng tôi sợ anh hỏi hả? Đừng có đùa. Tôi kín lịch hẹn cách đây cả nửa năm cơ, đến nỗi phải bịa ra đủ các lý do để từ chối đấy.”

Kageyama đeo lại kính, “Đúng là tiểu thư có khác. Tại mọi người đều yêu mến tính cách của tiểu thư.”

“Cũng có, nhưng chủ yếu vì ngoại hình của tôi thôi. Tại Reiko này dễ thương mà. Tuy nhiên...”

Reiko chỉ ngón tay về phía Kageyama như muốn bảo đây mới là lý do chính yếu,

“Anh biết rồi đấy, Hosho Reiko này là điều tra viên của Sở Cảnh sát Kunitachi – sở cảnh sát bận rộn nhất vùng Kanto, nên không phải lúc nào mọi việc cũng suôn sẻ như kế hoạch. Vì bọn tội phạm hung ác có bận tâm đến đêm Giáng sinh đâu. Kết quả là, buổi tối vui vẻ sẽ biến thành buổi tối xui xẻo, tôi sẽ phải về nhà một mình.”

“Vui vẻ thành xui xẻo. Tiểu thư chơi chữ thật tài tình.”

Ý tôi không phải thế, với lại anh cũng không cần phải phục tôi vì mấy thứ vớ vẩn đó.

“Mà sao anh lại hỏi tôi? Kế hoạch của tôi thì liên quan gì tới anh. Dù có hay không thì tôi vẫn sẽ gọi anh bất cứ khi nào tôi cần.”

“Về chuyện đó...” Kageyama cúi rạp đầu như thể đang trong buổi họp báo xin lỗi công chúng của một công ty lớn trót gây chuyện không hay. “Tối nay tôi có một kế hoạch quan trọng...”

Bụp! Chưa kịp nghe Kageyama nói hết câu, Reiko đã ngã khỏi ghế, đập cả mông xuống sàn. Hả!? Anh vừa nói cái gì!?

Kageyama nhắc lại câu nói trong khi Reiko, tay vẫn cầm đĩa, mắt tròn tròn vì ngạc nhiên.

“Tối nay tôi có một kế hoạch quan trọng nên sẽ không ở nhà. Xin phép tiểu thư.”

Tiêu hóa xong lời của Kageyama, Reiko từ từ đứng dậy. Cô đặt đĩa xuống, bỏ dở miếng bánh mì rồi im lặng rời khỏi bàn ăn. Hệt như cái máy, Reiko khoác lên người chiếc áo Burberry, đeo cặp kính không số chỉ dùng khi đi làm, ném cho Kageyama cái nhìn tóe lửa rồi chỉ vào mặt anh ta, “Đồ phản bội! Quản gia mà thế à? Quản gia mà thế à?”

Tôi sẽ không tha thứ cho tên quản gia dám bỏ tôi một mình vì có kế hoạch riêng trong đêm Giáng sinh đâu!

Reiko bị kích động đến mức gần như bốc hỏa. Trong khi đó, Kageyama vẫn điềm nhiên.

“Xin tiểu thư bình tĩnh. Chuyện tôi nghỉ một đêm, có gì to tát đâu. Tôi cũng xin phép ông chủ rồi.”

“À phải rồi, phải rồi. Có gì to tát đâu. Một tuần cũng chẳng ảnh hưởng chứ nói gì một đêm. Mình tôi sẽ đảm đương hết công việc vất vả của một điều tra viên. Thế nhé...”

Reiko chuẩn bị rời khỏi bàn ăn thì Kageyama ngăn lại, “Đợi đã. Tiểu thư đã đi làm rồi à? Để tôi chuẩn bị xe Limousine.”

“KHÔNG CẦN.” Reiko cự tuyệt. “Tôi sẽ đi bộ. À không, sẽ đi xe buýt.”

“Xe buýt?” Kageyama khịt khịt mũi. “Xin hỏi, tiểu thư đã đi xe buýt bao giờ chưa? Để đi xe buýt vào giờ này cần phải có kỹ năng đấy. Lơ ngơ như tiểu thư sẽ bị dồn ngay xuống cuối xe, không tài nào xuống được bến muốn xuống, kết cục là sẽ quay về bến xuất phát. Tôi không dọa đâu. Xin tiểu thư hãy đi bằng xe Limousine.”

Reiko không nói được câu gì. Mình bị coi thường đến thế sao! Lại còn mới sáng sớm bảnh mắt ra thế này, thật không tin nổi. Sự tức giận khiến Reiko trở nên ngang bướng, cô tuyên bố, “Xe buýt, tôi sẽ đi xe buýt!”

“Vậy tiểu thư cứ làm như mình thích.” Kageyama lịch sự rút lui.

“Tất nhiên là tôi sẽ làm như tôi thích.” Reiko bực mình quay đi, không quên vót vát, “Mà anh đừng đuổi theo tôi đấy nhé!” Nói xong, cô đi thẳng ra cửa, không buồn ngoái lại nhìn.

Cô mở tung cánh cửa và thấy trước mắt là những bông tuyết lấp lánh dưới ánh nắng sớm mai. Tuyết, tuyết.

Cô quên mất. Tối qua có tuyết rơi dày bất thường ở Kunitachi.

Reiko ngoái lại đằng sau đầy hy vọng. Kageyama không đuổi theo. Anh ta đã ngoan ngoãn vâng lời cô. Reiko buông tiếng thở dài.

Thật chẳng sung sướng gì khi phải đi bộ trên con đường lép nhép thế kia để ra bến xe buýt.

Gần một tiếng sau. Chiếc xe buýt chạt như nêm tới bến đỗ. Cửa vừa mở, Reiko bị đẩy ra hết như đồng xu bật ra từ máy pachinko.

Bộ vest đen nhàu nhĩ đầy nếp nhăn. Mái tóc cũng bị xõ tung hết. Đây là bộ dạng của người đi làm về chứ không phải của người sắp đi làm. Dù vậy, tinh thần sắt đá của cô vẫn không hề lay chuyển.

“Hừm, Kageyama, anh bảo tôi quay về bến xuất phát hả, nhìn xem, tôi đến được bến khác rồi đây này.”

Reiko sung sướng ngó nghiêng xung quanh hết như nhà du hành vừa đến được mặt trăng an toàn. “Nhưng đây là đâu ở Kunitachi?”

Chỗ này không gần Sở Cảnh sát Kunitachi. Chỗ này là khu dân cư. Dọc đường dành cho xe buýt, các ngõ nhỏ nằm san sát như răng lược, những ngôi nhà cũ kỹ chen chúc nhau. Reiko nhìn lại tên bến xe thì thấy mình đang ở bến Bệnh viện Tây Kokubunji. Cô chùng vai thất vọng.

“Không phải Kunitachi à...”

Tình hình này không biết có tới được Sở Cảnh sát Kunitachi không đây. Reiko thấy lo.

Thôi kệ. Đến muộn một chút chắc cũng không sao. Ở Tokyo có một luật bất thành văn là có thể đi làm muộn vào hôm tuyết rơi.

Sau khi bình tâm lại, Reiko quyết định gọi taxi. Trên đường dành cho xe buýt, tuyết đã tan gần hết nhưng trong các ngõ nhỏ ít người qua lại thì vẫn còn. Reiko đưa mắt nhìn khu dân cư xa lạ. Bỗng một giọng phụ nữ thất thanh dội vào tai Reiko.

Reiko giật mình đứng lại. Một cô gái mặt đỏ bừng bừng xuất hiện trước mặt Reiko. Cô gái mới lao từ trong ngõ ra có vẻ là sinh viên. Cô cao lênh khênh với cặp chân dài không cân đối với cơ thể. Cô mặc quân bò, áo khoác đỏ, vai đeo chiếc túi màu đen, chân đi đôi giày thể thao dính đầy tuyết.

Cô đảo mắt nhìn sang hai bên và phát hiện ra Reiko. Cô lao đảo đi về phía Reiko và thốt ra một câu gây chấn động,

“Nguy rồi! Có người... có người... chết. Gọi... cảnh sát...”

“Cảnh sát!? Được rồi. Gọi 110 nhé?” Reiko lấy điện thoại xong mới nhớ ra nghề nghiệp của mình. Cô cất điện thoại, giơ tấm thẻ cảnh sát ra trước mặt cô gái, “Tôi là cảnh sát đây. Hosho Reiko thuộc Sở Cảnh sát Kunitachi. Có thật là có người chết không?”

Cô gái cao lênh khênh cúi cả nửa người xuống để kiểm tra thẻ cảnh sát của Reiko.

“Đúng lúc quá!” Cô hét lên rồi tóm tay Reiko lôi đi xềnh xệch. “Đằng này, thưa cô công an!”

Điều tra viên chứ không phải công an! Mặc Reiko phàn nàn, cô gái mặc áo khoác đỏ vẫn kéo Reiko về phía đầu ngõ. Đây là ngõ mà cô gái vừa lao ra. Hai bên ngõ là dãy tường rào. Cách đầu ngõ chừng 10 mét, ở cuối ngõ có một ngôi nhà mái tam giác trông khá kiểu cách. Con ngõ này như thể là lối đi riêng của những người sống trong ngôi nhà đó.

“Matsuoka ở trong kia...” Cô gái nói rồi toan kéo Reiko đi.

“Khoan đã.” Reiko nghiêm giọng trấn an cô gái đang bị kích động. Đứng ở đầu ngõ, Reiko cẩn thận quan sát toàn bộ cảnh vật trước mặt bằng con mắt của một điều tra viên.

Tuyết từ đêm qua vẫn còn phủ trên lối đi. Lớp tuyết dày khoảng 1cm. Chỉ có hai dấu vết duy nhất lưu lại trên tuyết minh chứng cho việc đã có người đi qua. Một là dấu chân người. Hai là vết giống như bánh xe đạp. Ngoài ra không có dấu vết nào khác.

“Đây là dấu chân của cô?”

Reiko chỉ vào dấu chân còn mới trên tuyết.

“Vâng, tôi vừa chạy vào rồi chạy ra.”

“Thế còn vết bánh xe?”

Reiko cúi xuống nhìn. Có vẻ như vết xe đã có từ nhiều giờ trước. Lớp tuyết chỗ bánh xe đi qua đã tan gần hết làm lộ cả mặt đường nâu bên dưới. Gọi đây là đường zig zag màu nâu to cỡ bánh xe thì chính xác hơn là vết bánh xe. Đương nhiên với tình trạng này thì không thể xác định được hình dạng bánh xe.

“Chắc là vết bánh xe đạp của Matsuoka khi về nhà.”

“Matsuoka là người sống trong ngôi nhà này? Cô có quan hệ thế nào với Matsuoka?”

Vừa hỏi, Reiko vừa lấy điện thoại ra để chụp ảnh. Cô gái mặc áo đỏ nói tên mình là Nakazawa Rina, còn người sống trong ngôi nhà này là Matsuoka Yumie. Hai người là bạn học cùng đại học.

Nghe xong, Reiko mới đặt chân vào lối đi phủ đầy tuyết.

Reiko và Nakazawa Rina đi men theo mép đường. Cứ thế, hai người tới trước ngôi nhà mái tam giác. Vết bánh xe đạp chạy suốt từ đầu ngõ vào tới tận cửa. Cạnh cửa dựng một chiếc xe đạp màu vàng có vẻ như là của Matsuoka Yumie.

Reiko rút trong túi ra đôi găng tay màu trắng. Cô xỏ vào hai tay rồi mở cửa

Một đoạn hành lang ngắn dẫn vào trong nhà. Cuối hành lang là một phòng có vẻ được dùng làm phòng khách. Cửa ngăn giữa hành lang và phòng khách đang mở nên có thể nhìn thấy toàn bộ bên trong. Có ai đó đang nằm ngã dưới sàn. Reiko quyết định tự mình vào kiểm tra.

“Cô đợi ở đây nhé.”

Reiko để Nakazawa Rina đứng ngoài còn mình đi vào trong. Cô băng qua hành lang tiến vào phòng khách.

Một căn phòng tuềnh toàng chỉ có ti vi, ghế sofa và một chiếc bàn nhỏ. Một cô gái đang nằm ngửa trên sàn nhà lát gỗ.

Cô có dáng người trung bình của sinh viên đại học thời nay. Gương mặt nhỏ nhắn có thể xếp vào hàng xinh đẹp. Mái tóc dài, mượt. Cô khoác chiếc áo len mỏng màu xanh, bên trong là áo len hồng. Một bộ trang phục thoải mái để mặc ở nhà.

“Cô gái này là Matsuoka Yumie?”

“Vâng.” Nakazawa Rina đáp từ ngoài cửa. Reiko kiểm tra mạch của Matsuoka Yumie, đúng là cô gái đã chết. Có một lượng máu nhỏ ở vùng đầu. Đường như cô gái bị ngã hoặc bị đánh vào đầu.

Reiko nhìn quanh nhưng không phát hiện ra thứ gì giống như hung khí. Thay vào đó, cô thấy một chiếc thang dựng ở góc phòng khách. Chiếc thang dẫn lên mái nhà được tận dụng làm gác xép.

Reiko nhẩm tính khoảng cách giữa gác xép và vị trí thi thể. Nếu trượt chân ngã từ trên gác xép xuống thì có thể chết trong tư thế này lắm chứ... Nghĩ tới đó, Reiko bèn rút điện thoại ra. Dù là tai nạn hay án mạng thì vẫn phải báo ngay cho 110.

Sau đó là báo cho người cấp trên vô tích sự. Khoan nói đến chuyện may hay xui, việc Reiko là người đầu tiên có mặt tại hiện trường là có thật. Như vậy, cô sẽ không bị khiển trách về việc đến muộn.

Vài phút sau... “Tôi hiểu rồi cô Hosho. Một phút nữa tôi sẽ đến, đợi tôi nhé.”

Cuộc đàm thoại với cấp trên kết thúc bằng một câu khó hiểu. Làm gì có chuyện một phút. Sao có thể đi từ Kunitachi đến Tây Kokubunji trong vòng một phút? Nhưng Reiko vẫn thấy tò mò nên đi ra đầu ngõ đợi. Đúng một phút sau, một chiếc xe buýt chạy ngang qua mặt Reiko rồi dừng lại ở bến Bệnh viện Tây Kokubunji. Cửa xe vừa mở, một người đàn ông bật ra hết

như quả bóng bàn. Với trang phục bắt mắt gồm áo vest trắng, áo khoác đen và khăn quàng đỏ, nếu không phải trùm giang hồ cai quản khu Kokubunji thì anh ta ắt phải là thanh tra Kazamatsuri.

Thanh tra Kazamatsuri là quý tử của ông chủ hãng xe ô tô nổi tiếng Kazamatsuri Motors. Một thanh tra ưu tú, thích gây chú ý bằng việc xuất hiện ở hiện trường vụ án trong chiếc Jaguar màu bạc. Nhưng hôm nay anh ta lại khiêm nhường xuất hiện bằng xe buýt.

Thanh tra Kazamatsuri ngó nghiêng trong khi Reiko không thốt ra được lời nào. Trông thấy Reiko, thanh tra giơ một tay lên chào rồi lò dò tiến lại gần.

“Chào cô Hosho. Cô sao thế? À, cũng phải thôi.” Nói xong, thanh tra bắt đầu giải thích. “Áo khoác Armani này tôi đặt mua ở Ý, còn chiếc khăn màu đỏ này là ở Ginza...”

Không phải chuyện quần áo.” Thực ra là cũng có liên quan tới quần áo. “Mà là chuyện anh đi xe buýt kia!”

“Ồ thì ra là cô quan tâm tới chuyện đó.”

Tôi chẳng quan tâm, tôi muốn biết vì sợ ảnh hưởng tới công việc thôi. Ngoài ra không có ý gì khác.

“Cũng chẳng có gì. Tại tôi sợ tình hình này mà đi Jaguar thì bẩn lắm. Thỉnh thoảng đi xe buýt cũng hay nên hôm nay tôi quyết định thử, nhưng vừa lên thì đã bị dồn ngay xuống cuối xe, không tài nào xuống được bên muốn xuống, đang lo sẽ quay lại bên xuất phát thì...”

Có điện thoại của Reiko gọi tới. Tiếc là Reiko không thể cười nhạo vận xui của thanh tra.

Cô chỉ bảo thanh tra vất vả quá rồi đẩy gọng kính lên, lấy lại tinh thần làm việc bằng cách dẫn thanh tra Kazamatsuri vào hiện trường. “Lối này thừa thanh tra. Người chết là một sinh viên tên Matsuoka Yumie. Người phát hiện là Nakazawa Rina, bạn học cùng trường.”

Trong lúc Reiko thuật lại sự việc thì xe cảnh sát lần lượt xuất hiện. Không khí làm việc tại hiện trường nghiêm túc tới mức chẳng ai buồn để ý tới trang phục của thanh tra Kazamatsuri.

3

Trước cửa nhà Matsuoka Yumie, Nakazawa Rina đứng đối mặt với thanh tra Kazamatsuri và thuật lại quá trình phát hiện ra thi thể. Cô đi ngang qua ngôi nhà khi đang trên đường tới trường.

“Tôi sức nhớ trong cặp có quyển sách mượn của Matsuoka. Tiện đường nên tôi muốn trả cô ấy luôn. Thấy cửa sổ có đèn sáng, nghĩ Matsuoka ở nhà nên tôi bấm chuông. Không có ai trả lời. Thôi thì cứ để sách lại vậy nên tôi vặn tay nắm cửa và thấy cửa không khóa. Đúng là Matsuoka có nhà rồi, tôi mở cửa, nhìn vào trong thì thấy có người ngã trong phòng khách...”

Linh cảm có chuyện chẳng lành, Nakagawa Rina bước vào và phát hiện thi thể. Cô hét lên thất thanh, chạy bổ ra ngoài ngõ và đụng phải Reiko.

“Tôi hiểu rồi. Có thể tôi sẽ hỏi cô thêm khi cần.”

Nói xong, thanh tra Kazamatsuri một mình đi vào phòng khách, bỏ lại Nakazawa Rina đứng ngoài cửa. Tại đây, anh đối mặt với thi thể của Matsuoka Yumie.

Thanh tra Kazamatsuri quan sát một lúc nhưng có vẻ thi thể không khiến anh chú ý. Chẳng bao lâu sau, sự chú ý của anh chuyển sang căn gác mái.

“Ngôi nhà này kiểu cách gồm. Sinh viên mà thuê hẳn nhà nguyên căn để ở thì cũng xa xỉ đây. Hồi đại học, tôi còn thuê hẳn căn penhouse loại 4LDK² cơ.” Kết thúc màn khoe khoang thứ hai trong ngày xong, thanh tra nói tiếp, “Chà, thử leo lên đó xem sao.”

Hệt như đứa trẻ háo hức leo lên giường tầng, thanh tra leo một mạch tới giữa cầu thang. Bỗng chân anh vướng phải chiếc khăn quàng dài quấn quanh cổ, anh chỉ kịp kêu “ợ ợ” như con ếch bị ngạt thở rồi ngã ngửa ra, đập cả lưng và mông xuống sàn.

“Á, đau quá!”

“...” Thanh tra định làm gì thế? Reiko nhú mày.

Reiko tự mình leo lên cầu thang, thỉnh thoảng mắt lại nhìn xuống thanh tra đang nằm rên rỉ dưới sàn nhà.

Căn gác xếp rộng chừng 3 chiều. Có một chiếc đệm ngủ. Có lẽ là giường của Matsuoka Yumie. Góc gác xếp là chỗ để đồ.

Một chiếc giá sách thấp chật kín sách, tạp chí và đĩa DVD.

Cạnh tường có rất nhiều dụng cụ thể thao vứt lộn xộn.

Hình như Matsuoka thích chơi tennis và đánh golf. Tạ và dây cao su có lẽ là dụng cụ giảm cân. Ván trượt ski và snowboard được lau chùi cẩn thận, như thể sắp được đem ra dùng. Tiếc là mùa đông không còn đến với Matsuoka Yumie nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, thanh tra đã leo lại lên gác mái. Lần này anh đã tháo khăn quàng để tránh nguy hiểm. Thanh tra nhào người qua lan can gác xếp, chỉ tay xuống phòng khách.

“Hosho, cô nhìn khoảng cách giữa căn gác này với vị trí thi thể xem. Có khả năng Matsuoka Yumie bị trượt chân ngã từ trên này và đập đầu xuống sàn nhà. Tóm lại, đây là một tai nạn không may.”

Thanh tra tự hào nhìn Reiko như muốn hỏi cô thấy sao. Thanh tra chờ đợi một cơn bão tán thưởng chẳng? Nhưng tiếc là với suy luận mà ai cũng nghĩ ra được đó thì một làn gió cũng chẳng có chứ đừng nói đến một cơn bão.

“Thưa thanh tra.” Reiko thận trọng lựa chọn từ ngữ. “Không loại trừ đây là một vụ tai nạn, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng nạn nhân bị ai đó đẩy ngã.”

“Ý cô là án mạng? Ôi, sao phải phức tạp thế?”

“Phức tạp chỗ nào cơ? Thanh tra nghĩ đơn giản quá đấy!”

Thôi chết, mình lỡ nói ra mất rồi.

Nhưng câu nói của Reiko không làm thanh tra nổi giận, anh chỉ đứng khoanh tay suy nghĩ. Lát sau, anh ngẩng lên như muốn bảo “vậy thì...” rồi bước ra phía cửa sổ phòng khách.

Ngoài cửa sổ là một khoảng không gian hẹp chưa đủ để gọi là sân, kế đó là bức tường gạch. Bên kia bức tường là một căn nhà hai tầng bằng gỗ. Thanh tra chỉ vào khoảng không hẹp trước mặt.

“Cô nhìn này Hosho. Khoảng không bé tẹo thế này cũng có tuyết phủ. Tuyết phủ cả trên tường nữa. Trên đó, đến dấu chân mèo cũng chả có chữ dùng nói đến dấu chân người.”

“Công nhận.” Reiko nhìn ra ngoài cửa sổ để kiểm chứng lại lời thanh tra. Lờ mờ đoán ra điều thanh tra ám chỉ, Reiko rào trước luôn, “Chúng ta sẽ kiểm tra các cửa sổ khác.”

Reiko và thanh tra Kazamatsuri mở tất cả cửa sổ trong nhà Matsuoka Yumie để kiểm tra tình trạng tuyết bên ngoài. Sau khi xem xét hết mọi góc ngách của ngôi nhà hình chữ nhật, hai người không phát hiện thêm dấu chân nào.

Đến đây thì thanh tra Kazamatsuri hoàn toàn chắc chắn. Anh tự tin nói ra suy luận của mình ngay khi vừa trở lại phòng khách.

“Cô thấy không Hosho? Bốn phía là nhà hàng xóm. Chỉ có một lối đi duy nhất dẫn ra đường xe buýt. Vào thời điểm phát hiện ra thi thể, trên lối đi này, ngoài dấu chân của nạn nhân chứng đầu tiên và cô Hosho ra thì chỉ còn vết

bánh xe đạp. Vết bánh xe này được cho là vết bánh xe của Matsuoka Yumie khi đi về nhà. Nghĩa là không có dấu chân nào từ trong nhà đi ra. Chúng ta đã kiểm tra khắp mọi nơi và không tìm thấy dấu chân nào khác. Lớp tuyết phủ vẫn còn nguyên vẹn. Không ai có thể trèo tường sang nhà bên cạnh mà không để lại dấu chân trên tuyết. Cô có nhớ đêm qua tuyết rơi từ mấy giờ đến mấy giờ không?”

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì tuyết bắt đầu rơi lúc 6 giờ và đến khoảng 9 giờ thì tạnh.”

“Tôi cũng nhớ thế. Vậy cứ xem như thời điểm tuyết tạnh là 9 giờ tối. Matsuoka Yumie đạp xe về nhà sau 9 giờ. Sau đó, không có ai ra vào ngôi nhà. Nghĩa là cô ấy ở nhà một mình. Từ đó suy ra...”

Thanh tra Kazamatsuri giơ một ngón tay lên, chậm rãi kết luận.

“Matsuoka Yumie bị ngã từ gác mái xuống trong lúc ở nhà một mình. Đây không thể là án mạng. Đây là một tai nạn. Đúng không nào?”

“Thanh tra nói đúng.” Reiko gật đầu nhưng không thể không cảm thấy có gì đó là lạ.

Suy luận của thanh tra Kazamatsuri hợp lý đến khó tin. Cực kỳ chính xác và sắc sảo. Sao hôm nay thanh tra hăng hái thế nhỉ. Reiko chột dạ. Có lẽ nào...

“Thưa thanh tra, hình như hôm nay anh chỉ muốn xong việc sớm...”

Thanh tra Kazamatsuri lúng túng. Bị nói trúng tim đen nhưng thanh tra vẫn cố ra vẻ bình thản, “Đâu có. Tôi thấy chỉ mất thời gian khi phức tạp hóa một vụ việc đơn giản cầm chắc là tai nạn thôi... Với lại hôm nay là Giáng sinh.”

Rốt cuộc thì ý thanh tra là vậy. Không riêng gì thanh tra mà tất cả các điều tra viên đều không muốn phải điều tra án mạng vào đêm Giáng sinh. Giá mà có thể coi đây là vụ tai nạn. Nhưng đó là giá mà...

Bất giác, Reiko nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt cô dừng lại ở tầng 2 của ngôi nhà bên cạnh. Một bà già ước chừng 70 tuổi đang nhìn từ cửa sổ tầng 2 xuống. Bốn mắt gặp nhau. Bà vẫy tay như muốn gọi Reiko sang. Tôi ư? Reiko chỉ vào mặt mình.

Bà lão gật đầu như muốn bảo đúng vậy.

Không rõ thực hư thế nào nhưng có vẻ bà già muốn nói chuyện với cảnh sát.

Reiko và thanh tra Kazamatsuri vội sang ngay bên đó. Tầm biến trước cửa ghi Sasaki Tokiko. Reiko bấm chuông, lập tức cửa mở như thể đang chờ sẵn. Xuất hiện sau cánh cửa là một phụ nữ tóc bạc trắng khoác chiếc áo tanzen⁸ màu tro. Reiko hỏi có phải bà là Sasaki Tokiko không thì người phụ nữ gật đầu.

“Ồ, anh chị sang đây hả. Anh chị vào đi, ai lại đứng đây.”

Bà Sasaki Tokiko nói bằng giọng địa phương vùng Okayama và mời hai điều tra viên vào phòng khách. Bà ngồi phịch xuống chiếc đệm ngồi có lưng tựa, nhìn Reiko đầy vẻ hoài nghi.

“Điều tra viên có điều gì muốn hỏi bà già này à?”

Đến lượt thanh tra Kazamatsuri quay sang nhìn Reiko. Reiko cũng thấy lo. “Chẳng phải chính bà gọi tôi sang sao?”

Bà Sasaki Tokiko dăm chiêu. Sau đó, bà đập bốp hai tay vào nhau, ngẩng lên bảo, “Đúng rồi, tôi có thông tin quan trọng muốn báo cho anh chị.”

“...” Reiko e ngại, không biết bà già này có thật sự bình thường không, cô chờ bà nói tiếp.

“Chuyện là...” Bà Sasaki Tokiko bắt đầu kể về “thông tin quan trọng”. “Tối qua tôi nghe thấy tiếng động lạ. Lúc đó tôi đang ngồi cạnh cửa sổ tầng 2 để ngắm tuyết. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng ‘uỳnh’. Ban đầu tôi tưởng là động đất nhưng không phải. Tôi không biết đó là tiếng gì, chỉ mãi đến sáng nay, khi hay tin nhà bên có chuyện. Cô gái hàng xóm đã chết. Tôi trộm nghĩ không biết tiếng động tối qua có liên quan gì không. Anh chị thấy sao, có liên quan gì không?”

Reiko gật đầu đến mấy lần. Có liên quan chứ. Tiếng “uỳnh” bà Sasaki Tokiko nghe thấy chính là tiếng Matsuoka Yumie rơi từ gác mái xuống.

Không giấu nổi tò mò, thanh tra Kazamatsuri giục bà Sasaki Tokiko.

“Bác có biết chính xác thời điểm nghe thấy tiếng động không?”

“Biết chứ. Tôi xem đồng hồ ngay mà. Lúc đó là 10 giờ tối.”

10 giờ. Vậy thời điểm chính xác xảy ra vụ việc là 10 giờ. Nguyên chi tiết này cũng quá đủ cho công tác thu thập thông tin. Tuy nhiên, thanh tra Kasamatsuri vẫn muốn hỏi thêm.

“Bà chỉ nghe thấy tiếng động lúc đó thôi à? Ngoài ra còn gì nữa không?”

Bà Sasaki Tokiko gật đầu, hạ giọng như thể chuẩn bị đưa ra thông tin mới.

“Có chứ. Một tiếng ‘uỳnh’ hết như vậy nữa.”

“Ồ.” Thanh tra Kazamatsuri nhồm hăn người lên, mặt mày rất căng thẳng. “Khoảng mấy giờ tối qua!?”

“Không phải tối qua. Mà là sáng nay. Vừa mới ban này. Không rõ lúc đó là mấy giờ...”

Dù là mấy giờ thì cũng chẳng liên quan tới vụ việc đâu, thưa bà. Bởi đó là tiếng thanh tra Kazamatsuri ngã từ cầu thang xuống sáng nay. Reiko cúi mặt chẳng nói gì còn thanh tra thì đưa tay gãi đầu.

“Cô Hosho, chúng ta chuẩn bị về thôi...”

Thấy không cần phải hỏi thêm gì nữa, thanh tra Kazamatsuri toan đứng lên. Nhưng đúng lúc ấy, bà Sasaki thốt ra một câu gây chú ý.

“Tôi còn nhìn thấy một bóng người. Đúng ra là chỉ thấy thấp thoáng có bóng người sau tấm rèm thôi.”

“Bóng người.” Thanh tra lại ngồi xuống. “Bóng của Matsuoka Yumie à?”

“Làm sao tôi biết được. Nhưng đúng là tôi có thấy bóng người. Lúc đó là hơn 10 giờ.”

“Tôi hiểu rồi. Hơn 10 giờ... 10 giờ... hơn... Hả!” Nhận thấy tầm quan trọng của câu nói, thanh tra Kazamatsuri nhào người ra như muốn tóm lấy đối phương. “Bà nói thật chứ? Hơn 10 giờ nghĩa là sau khi nghe thấy tiếng ‘uỳnh’ à. Bà không nhìn nhầm đấy chứ bà già?”

“Tên nhãi ranh kia, anh bảo ai là bà già đấy?”

“Tôi xin lỗi.” Thanh tra Kazamatsuri co rúm người, vội vàng sửa lại, “Cô không nhầm đấy chứ?”

Gọi “bà” là đúng rồi, thưa thanh tra...

“Nhầm thế nào được.” Bà Sasaki Tokiko quả quyết “Tôi nhìn thấy bóng người sau khi nghe thấy tiếng động. Không nhầm được đâu.”

Thật là một lời khai gây chấn động. Nếu tiếng động bà Sasaki Tokiko nghe thấy trùng với thời điểm Matsuoka Yumie ngã từ gác mái xuống thì chắc chắn lúc đó cô ấy đã chết hoặc bị thương rất nặng. Vậy bóng người mà bà Sasaki Tokiko nhìn thấy sau tấm rèm là ai?

Trong đầu Reiko hiện lên hai chữ “hung thủ”. Đây là một vụ giết người ư?

Rời khỏi nhà bà Sasaki Tokiko, hai điều tra viên quay lại lối đi dẫn vào nhà Matsuoka Yumie. Vừa đi, thanh tra Kazamatsuri vừa thắc mắc, “Lạ nhỉ. Nếu đây là vụ giết người thì hung thủ làm thế nào để chạy trốn khỏi ngôi nhà bốn bề tuyết phủ? Làm thế nào để không lưu lại dấu chân trên tuyết?”

Đây chính là câu hỏi lớn nhất. Bản thân Reiko cũng không thể đưa ra lời giải xác đáng.

“A, phải rồi.” Hình như thanh tra đã có kết luận mới. Anh đề xuất ngay khi vừa về tới phòng khách, “Chúng ta sẽ hỏi chuyện cô Nakazawa Rina – nhân chứng đầu tiên – thêm một lần nữa.”

Reiko không hiểu dụng ý của thanh tra. Tuy nhiên, nếu đây không phải là một tai nạn đơn thuần thì việc này là cần thiết.

Nakazawa Rina xuất hiện trước mặt hai điều tra viên với vẻ bối rối, không hiểu sao mình lại bị gọi tới.

Nhưng thanh tra Kazamatsuri không giải thích gì mà vào đề ngay.

“Cô học cùng trường với Matsuoka Yumie? Hai người là thế nào với nhau? Bạn cùng câu lạc bộ à?”

“Không. Bạn cùng chỗ làm. Chúng tôi cùng làm thêm tại một quán giải khát nên chơi với nhau.”

“Ra vậy. Cô thấy Matsuoka Yumie là người thế nào?”

“Một cô gái ưa hoạt động. Tính tình vui vẻ, giỏi thể thao, được tất cả mọi người yêu quý.”

Nakazawa Rina đang ca ngợi người quá cố nhưng với kinh nghiệm của một cảnh sát, Reiko biết trên đời này chẳng có ai được tất cả mọi người yêu quý cả. Chỉ có người tự nghĩ như vậy thôi, chẳng hạn như thanh tra Kazamatsuri... (Dù số này rất hiếm).

Thanh tra Kazamatsuri mỉm cười hiền từ trước khi đưa ra câu hỏi chính, “Cô Nakazawa, lúc 10 giờ tối qua, cô đang làm gì?”

“Anh hỏi về bằng chứng ngoại phạm!?” Nakazawa Rina lúng túng.
“Không phải Matsuoka chết do tai nạn sao?”

“Sao cơ? Có ai bảo cô ấy chết vì tai nạn đâu.”

Ban này chính anh vừa nói còn gì. Reiko thở dài, lên tiếng thúc giục Nakazawa Rina.

“Chỉ là công tác điều tra thông thường thôi. Hiện vẫn chưa rõ có phải Matsuoka chết do tai nạn hay không.”

Được Reiko thuyết phục, Nakazawa Rina đáp, “10 giờ tối qua tôi ở nhà một mình. Tôi không có bằng chứng ngoại phạm.”

“Nhưng...” Cô gái vặn lại hai điều tra viên. “Anh chị nghi ngờ tôi giết Matsuoka thật hả. Vậy cho tôi hỏi lại nhé, nếu là hung thủ, tôi làm thế nào để trốn khỏi hiện trường? Ngoài kia đúng là có dấu chân của tôi. Nhưng là dấu chân sáng nay, khi tôi phát hiện ra thi thể. Nếu tôi sát hại Matsuoka tại ngôi nhà này vào 10 giờ tối qua mà không để lại dấu chân nào thì lạ quá.”

Cô ấy nói đúng. Không biết thanh tra sẽ trả lời ra sao. Như thế đoán trước được câu hỏi của cô gái, thanh tra Kazamatsuri phản biện lại ngay, “Hung thủ sát hại Matsuoka Yumie vào 10 giờ tối qua không hẳn đã chạy trốn ngay trong đêm. Có khả năng hung thủ đã đợi đến sáng. Sau đó giả vờ là người đầu tiên phát hiện vụ việc.”

“Gì cơ...” Nakazawa Rina bối rối. “Anh điều tra viên nghĩ thế này phải không? Trong số dấu chân lưu lại trên tuyết, dấu chân đi từ ngoài vào có từ đêm qua, dấu chân đi từ trong ra sáng nay mới có. Còn tôi thì cho rằng cả hai dấu chân đều có từ sáng nay. Ôi chao ôi chao...” Nói xong, cô gái chuyển ngay sang thái độ thừa nhận, “Tôi hiểu rồi, có thể lắm chứ! Có thể lắm chứ!”

Đương nhiên.” Thanh tra sung sướng gật đầu. “Không phải có thể mà nói chỉ có mỗi cách đó cũng không quá lời. Tóm lại, ngoài cô ra thì không ai có thể ra tay sát hại Matsuoka Yumie được. Cô hiểu ý tôi chứ?”

“Tôi hiểu. Thật chẳng uổng công anh nghĩ ngợi. Anh định đùa tôi đấy à!”

Nói xong, Nakazawa Rina cười sảng sặc. “Làm gì có hung thủ nào ở lại hiện trường cả đêm với xác chết! Quá phi thực tế!”

Việc Nakazawa Rina tức giận âu cũng có lý. Cách mà thanh tra bảo, tuy có thể nhưng hơi phi thực tế. Chưa kể điều này còn không khớp với kết quả quan sát của Reiko. Reiko khẳng định điều này với thanh tra.

“Tôi đã quan sát kỹ dấu chân của Nakazawa. Không thể có chuyện một dấu chân là từ đêm qua, một dấu chân là từ sáng nay được. Chỉ cần thoáng nhìn cũng phân biệt được đó là dấu chân có từ trước hay vừa mới có.”

“Thế há? Vậy không phải rồi.” Thanh tra lộ vẻ thất vọng rồi rút lại giả thiết. “Nếu thế thì ai đã giết Matsuoka Yumie?”

“Nếu nghi phạm là đàn ông thì tôi biết một người đấy. Anh Osawa Masaki, làm chung quán với bọn tôi. Anh ấy vừa bị Matsuoka đá.”

Theo Nakazawa Rina thì anh chàng Osawa Masaki này là người hay đổ bụng và có lòng tự trọng khá cao. Cô hạ giọng, “Có khả năng anh ta ghét Matsuoka Yumie tới mức muốn giết.”

Hóa ra câu nói “Matsuoka Yumie được tất cả mọi người yêu quý” của Nakazawa Rina ban nãy chỉ là dành cho người quá cố.

Tại ngã tư nằm trên trục đường nối Kokubunji và Kunitachi. Có một quán cà phê tên Hiyoshi Sabo nằm phía góc đường nơi một quán bít tết và một quán sushi tranh giành nhau lượng khách ít ỏi. Hosho Reiko và thanh tra Kazamatsuri vừa bước vào quán thì một cô gái trẻ cất tiếng chào, “Xin chào quý khách”.

Thanh tra nhìn một lượt quán cà phê lèo tèo vài mống khách rồi cùng Reiko chọn bàn trong cùng. Chẳng biết học được ở đâu mà thanh tra búng ngón tay gọi nhân viên mặc tạp dề và kêu luôn đồ uống dù chưa nhìn thực đơn, “Hôm nay có loại cà phê gì đặc biệt?”

Cô nhân viên nhỏ nhắn buộc tóc đuôi ngựa hơi bất ngờ trong giây lát. Nhưng ngay khi liếc thấy phục trang đặc biệt của thanh tra, cô trấn tĩnh lại và đưa ra lời đề nghị hấp dẫn, “Cà phê đặc biệt hôm nay là Blue Mountain Hiyoshi.”

Reiko thấy trong thực đơn chỉ có hai loại cà phê là Blend và American. Cô gái đã sáng tác ra thực đơn mới sau khi biết thanh tra là công tử con nhà giàu.

“Được đấy. Cho tôi hai, à không, ba cốc nhé.”

“Ba cốc!?”

Trước sự ngạc nhiên của cô gái, thanh tra mỉm cười đáp.

“Ừ, ba cốc. Gọi hộ tôi cậu nhân viên tên Osawa Masaki ra đây nữa. Tôi chỉ gọi thế thôi.”

“Vâng, ba Blue Mountain Hiyoshi đặc biệt và một Osawa Masaki.”

Cô gái tóc đuôi ngựa bảo hai người đợi một chút rồi đi vào bếp.

“Quán này hay hơn tôi tưởng đấy. Nhân viên rất nhanh nhẹn.”

Thanh tra có vẻ hài lòng mặc dù vừa bị lừa uống loại cà phê đắt tiền. Lát sau, một cậu thanh niên từ trong bếp đi ra, tay bưng khay cà phê. Cậu đi về phía bàn của Reiko với vẻ mặt căng thẳng.

“Xin lỗi để quý khách phải đợi. Đây là cà phê Blend... À không, cà phê Blue Mountain Hiyoshi đặc biệt.”

Là cà phê Blend bình thường chứ gì, Reiko hiểu ngay bản chất của thực đơn mới. Và anh chàng này là món còn lại – Osawa Masaki chẳng?

Reiko đẩy gọng kính lên, quan sát cậu thanh niên.

Cậu ta cao chừng 1m70. Cơ thể rắn chắc với bờ vai rộng khiến người đối diện liên tưởng tới một vận động viên. Gương mặt với chiếc cằm vuông đặc trưng tạo cảm giác là người có ý chí.

“Cậu là Osawa Masaki? Được rồi. Mời cậu ngồi xuống uống với chúng tôi cốc cà phê. Chúng tôi gọi cả cho cậu đấy. Chắc cậu cũng phần nào đoán được chúng tôi là ai... Bính boong! Chính xác! Tôi là Kazamatsuri ở Sở Cảnh sát Kunitachi. Đây là cô Hosho, cấp dưới của tôi. Chúng tôi đến đây để hỏi về cô Matsuoka Yumie – người vừa bị giết.”

“Bị giết!?” Osaka Masaki giật mình. “Tôi thấy bạn tôi nhắn tin báo là Matsuoka đã chết. Nhưng giờ tôi mới biết là cô ấy bị giết? Thật ư?”

“Nhiều khả năng là thật đấy.” Thanh tra quan sát nét mặt của Osaka Masaki rồi đưa ra câu hỏi chính, “Tôi nghe nói cậu yêu Matsuoka. Gần đây, cậu mới bị cô ấy đá, à không, mới chia tay với cô ấy. Có phải không?”

“Vâng, không sai, nhưng anh đang nghi ngờ tôi?”

“Đâu có. Trông tôi như đang nghi ngờ cậu à?” Thanh tra né tránh câu hỏi của đối phương. “Khoảng 10 giờ tối qua cậu làm gì, ở đâu?”

“Anh hỏi về bằng chứng ngoại phạm? Đúng là anh đang nghi ngờ tôi rồi. 10 giờ tối qua thì tôi trên đường đi làm về, tôi đi có một mình nên chẳng có bằng chứng ngoại phạm gì đâu...”

“Ra thế. Thế cậu và cô Matsuoka yêu nhau thế nào?”

“Chúng tôi làm thêm cùng nhau nên tự nhiên thân thiết thôi. Người ngỏ lời trước là cô ấy.”

“Hừm, cậu có vẻ tự hào nhỉ?” Thanh tra cố nén tiếng ngáp.

“Không phải! Đó là sự thật. Anh đừng bẻ cong lời nói của tôi.” Osaka Masaki trề môi khó chịu. “Chúng tôi yêu nhau đúng vào tầm này năm ngoái. Việc chia tay xảy ra tháng trước nên tính ra chưa được một năm. Chúng tôi cũng giống các cặp bình thường khác. Mùa hè thì cùng nhau đi biển, mùa đông thì cùng nhau trượt tuyết...”

“Nghe nói cô Matsuoka là người ưa hoạt động.”

“Vâng. Cô ấy rất giỏi các môn thể thao mùa đông, đến nỗi tự bỏ tiền sắm hết các dụng cụ. Thật tội nghiệp vì cô ấy lại ra đi ngay khi mùa yêu thích sắp đến.”

Reiko nhớ lại mấy dụng cụ trượt tuyết để trên gác mái. Đợi cậu thanh niên nói xong, Reiko hỏi, “Mùa yêu thích sắp đến rồi mà cậu lại bị bỏ, à không, lại chia tay với cô ấy, tại sao vậy?”

“Chị cứ nói bị bỏ cũng được.”

“Vậy sao cậu lại bị bỏ thế?” Thanh tra Kazamatsuri hỏi.

“Hừm, tự nhiên tôi lại thấy bức khi anh hỏi.” Tuy nhiên, Osaka Masaki vẫn ngoan ngoãn trả lời, “Lý do là tại cô ấy. Cô ấy có người mới. Anh ta tên là Takano Michihiko. A, phải rồi!”

Osaka Masaki bỗng tươi tỉnh hẳn lên, anh bảo hai điều tra viên.

“Có thể anh chị nghĩ tôi bị đá nên đã giết Matsuoka để trả thù, nhưng tôi không làm chuyện đó. Anh chị nên nghi ngờ Takano Michihiko. Người tên Takano Michihiko đó cặp với rất nhiều cô gái, gặp không biết bao nhiêu rắc rối rồi, tôi dám chắc là anh ta cũng có chuyện với Matsuoka...”

Reiko ghi lại tên Takano Michihiko vào sổ tay.

Takano Michihiko là sinh viên học cùng trường với Matsuoka Yumie. Anh ta hiện sống tại một căn hộ chung cư nằm trên đường trục đường tính từ ngã tư Hiyoshi hướng đi Kunitachi. Reiko và Kazamatsuri rời khỏi quán cà phê để đi gặp nghi can mới.

Reiko nhấn chuông một căn hộ trên tầng ba. Mở cửa là một thanh niên dong dỏng cao. Có vẻ như đây là một dân chơi với đầy đủ ba đặc điểm “tóc nâu”, “khuyên tai”, “da nâu” ... Không, Reiko dám chắc đây là một dân chơi thứ thiệt và cậu ta chính là Takano Michihiko. Cậu ta sẫm soi hai điều tra viên như thể đang nhìn sinh vật lạ.

“Chúng tôi ở Sở Cảnh sát Kunitachi.” Thanh tra tự hào chìa ra chiếc thẻ cảnh sát.

Nhưng Takano Michihiko chẳng buồn để mắt tới mà quay sang mỉm cười với Reiko. Reiko thấy không thoải mái trước ánh mắt soi mói của cậu ta.

“Có chuyện cần gặp tôi? Tôi có làm gì xấu đâu.”

Cậu ta không biết gì? Hay chỉ giả vờ? Thanh tra Kazamatsuri lên tiếng hỏi cậu sinh viên xấc xược.

“Cậu biết cô Matsuoka Yumie chứ? Đúng, người yêu của cậu. Cô ấy chết rồi. Có vẻ là bị giết.”

“...” Câu nói của thanh tra khiến ngay cả một dân chơi cũng bàng hoàng, “Bị giết? Ai giết?”

“Chà, ai nhỉ?” Thanh tra liếc nhìn nghi phạm đầy ẩn ý.

“Hả? Tôi!? Ý anh là tôi!? Đừng có nói lung tung. Sao tôi phải giết Matsuoka Yumie? Tôi yêu cô ấy từ tận đáy lòng. Phải không chị điều tra viên?”

Cậu dân chơi quay sang Reiko tìm đồng minh.

Làm sao tôi biết được! Reiko rửa thầm trong lòng rồi lạnh lùng đặt câu hỏi, “Nghe nói, anh và Matsuoka Yumie mới yêu nhau gần đây.”

“Vâng. Chúng tôi bị xếp thành cặp trong lần hẹn Gokon ở câu lạc bộ trong trường. Người bắt chuyện trước là cô ấy.”

Cậu ta đáp với vẻ tự hào. Nhưng giờ thì không có cách nào để kiểm chứng lời cậu ta.

“Khoảng 10 giờ tối qua, cậu ở đâu, làm gì?”

“10 giờ!? À, 10 giờ thì yên tâm rồi. Tôi ở cùng Aya đến tận sáng cơ. Nghĩa là tôi có bằng chứng ngoại phạm.”

“...” Sao thế nhỉ? Tự nhiên sự nghi ngờ của Reiko dâng lên đến đỉnh điểm ngay khi nghe thấy bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo. “Ở cùng Aya đến tận sáng!? Cậu bảo yêu Matsuoka Yumie từ tận đáy lòng cơ mà?”

Trước vẻ thất vọng của Reiko, Takano Michihiko vắn vẹo người rồi giải thích, “Không không, ý tôi là tối qua, dù cơ thể ở cùng Aya nhưng tâm trí tôi vẫn nghĩ tới Yumie. Chị hiểu tôi chứ chị điều tra viên?”

Đừng có chốc chốc lại tìm đồng minh như thế! Aya là ai!

“Cô Aya đó là ai?”

Thanh tra Kazamatsuri hỏi như thế đọc được suy nghĩ của Reiko. Takano Michihiko trả lời bằng giọng hối lỗi, “À thì... là cô gái làm ở quán cà phê đó. Quán Hiyoshi Sabo chỗ Matsuoka làm, một cô gái cực kỳ đáng yêu buộc tóc đuôi ngựa...”

Ồ, cô gái đó à? Reiko khẽ chau mày trước bước ngoặt mới.

Reiko và thanh tra mở cửa bước vào. Cậu Osaka Masaki đang đứng tần ngần bỗng giật nảy mình, run run cất tiếng chào hai người, “Xin... xin chào

quý khách.”

Thanh tra Kazamatsuri ngồi xuống ghế rồi búng tay gọi đồ uống. “Cho tôi cà phê Blue Mountain Hiyoshi đặc biệt...”

“Thanh tra!” Reiko cắt ngang lời thanh tra và tự mình gọi đồ uống nhằm cắt giảm chi phí không cần thiết. “Cho tôi ba cà phê Blend. Gọi hộ tôi cô Kanzaki Ayaka ra đây nữa.”

Osawa Masaki thở phào nhẹ nhõm, bảo hai người đợi rồi đi vào trong.

Vài phút sau, người bưng ra khay cà phê, miệng nói “Xin lỗi để quý khách phải đợi” là cô phục vụ nhỏ nhắn – Kanzaki Ayaka. Cô đặt ba cốc cà phê xuống bàn, hỏi “Anh chị cần gấp tôi?” rồi ngồi xuống ghế.

“Ừ, chúng tôi có chuyện cần cô xác nhận. Cô ngồi đi... À, cô ngồi rồi hả. Thế để tôi hỏi luôn. 10 giờ tối qua, cô ở đâu?”

“Anh hỏi về bằng chứng ngoại phạm? Ban này tôi có nghe Osawa nói. Matsuoka Yumie chết rồi à?”

Sau đó, Kanzaki Ayaka trả lời câu hỏi của thanh tra, “10 giờ tối qua, tôi đang ở nhà bạn tôi. Anh ấy tên là Takano Michihiko. Chúng tôi chỉ là bạn thôi. Anh ấy là khách quen của quán, gặp nhau nhiều nên chúng tôi trở nên thân thiết.”

“Mặc dù biết cậu ta là người yêu của Matsuoka Yumie?”

“Tôi biết nhưng tôi với Takano Michihiko chỉ là bạn.”

“Ồ, là bạn mà cô ở với cậu ta tại nhà cậu ấy đến tận sáng?”

“Hả? Takano khai thế à?” Kanzaki Ayaka đành phải gật đầu. “Vâng. Tôi đã ở cùng anh ấy đến sáng.”

Reiko thấy không hiểu lắm. Lời khai của Kanzaki Ayaka đã củng cố bằng chứng ngoại phạm của Takano Michihiko. Vậy là Takano Michihiko

vô tội? Không, có vẻ như cậu ta có tội và Kanzaki Ayaka đang dùng lời khai giả để giúp cậu ta. Đâu mới là sự thật đây?

Kanzaki Ayaka tiếp tục mà không để ý thấy cả hai điều tra viên đang rối bời.

“Anh chị đang nghi ngờ Takano ư? Không có chuyện đó đâu. Tôi có thể làm chứng. Hơn nữa, tôi biết một người luôn mong Matsuoka Yumie chết. Anh chị có muốn biết không?”

“Gì cơ?” Thanh tra Kazamatsuri tò mò. “Có người mong Matsuoka Yumie chết ư?”

“Vâng. Người này thích Osaka Masaki từ lâu. Nhưng Osaka vẫn nhớ đến Matsuoka dù đã bị cô ấy đá. Chính vì thế mà sự tồn tại của Matsuoka đã trở thành vật cản. Tên người này là...”

Kanzaki Ayaka hạ giọng như không muốn người khác nghe thấy. “Là Nakazawa. Nakazawa Rina, cô ấy cũng làm thêm tại quán này. Tôi thấy cô ta rất đáng ngờ.”

Bất ngờ trước cái tên, Reiko và thanh tra Kazamatsuri quay sang nhìn nhau. Nakazawa Rina. Rốt cuộc thì nghi can lại quay về với nhân chứng đầu tiên.

5

Hai điều tra viên quay lại hiện trường ở Tây Kokubunji và mất thêm vài giờ nữa để thu thập thông tin từ những người hàng xóm. Tuy nhiên, đến tận tối vẫn chẳng có thêm manh mối nào. Các nghi can hiện tại đang có Osaka Masaki, Takano Michihiko, Kanzaki Ayaka và nhân chứng thứ nhất – Nakazawa Rina. Tất cả là bốn người.

“Không thể có chuyện Nakazawa Rina yêu Osaka Masaki được. Bởi chính Nakazawa Rina đã buộc tội Osaka.”

“Ừ. Nhưng đây là một vụ giết người. Nếu buộc tội Osaka Masaki để bản thân tránh bị nghi ngờ thì hoàn toàn có thể chọn cách đó.”

Tại đường dành cho xe buýt trước nhà Matsuoka Yumie. Thanh tra Kazamatsuri bỗng chuyển từ giọng nghiêm túc sang thân mật, anh quay sang Reiko, khẽ nhún vai.

“Ngày đầu tiên thu thập như vậy là được rồi. Mai chúng ta sẽ điều tra tiếp. Cô Hosho này, hôm nay là ngày gì nhỉ?”

Keng! Cuối cùng nó cũng đến. Reiko cố nghĩ ra lý do để thoái thác nhưng cuối cùng cô đi đến kết luận là riêng hôm nay thì chẳng có lý do nào. “Hôm nay là Giáng si...”

“Đúng, hôm nay là Giáng sinh.” Giọng của thanh tra Kazamatsuri ngân cao hơn một quãng tám. “Một buổi tối đặc biệt để các đôi uyên ương tình tự trong nhà hàng, bên ly sâm panh và gà tây. Sao, ý tưởng này giống như thời kinh tế thịnh vượng à!? Chẳng vấn đề gì đâu. Hãng Kazamatsuri Motors nhà tôi vẫn thịnh vượng lắm. Chuyện là, tối nay tôi có đặt chỗ tại một nhà hàng Pháp cao cấp cho tôi và cô. Chúng ta sẽ tạm quên vụ án giết người vô duyên kia để cùng tận hưởng buổi tối vui vẻ. Nếu cô đồng ý, chúng ta sẽ cùng lên chiếc Jaguar... hả... Jaguar à!?”

Gương mặt đang tràn trề hy vọng của thanh tra Kazamatsuri bỗng tái nhợt đi. Thanh tra ôm mặt thảm thiết, “Chết tôi rồi! Hôm nay tôi lại để chiếc Jaguar ở nhà!”

“Thanh tra đừng lo. Tôi sẽ đi xe buýt về.” Nói xong, Reiko leo luôn lên chiếc xe buýt cập bến rất đúng lúc rồi quay lại gật đầu cảm ơn thanh tra.

“Cô Hosho, đợi đã. Tôi sẽ về cùng luôn!” Thanh tra cuống cuống định nhảy lên nhưng cánh cửa xe buýt đã lạnh lùng khép lại. Thanh tra Kazamatsuri bị bỏ lại trên đường. Reiko thầm cảm ơn bác tài.

Chiếc xe chuyển bánh. Reiko nhìn qua sổ phía cuối xe và thấy thanh tra Kazamatsuri đang đá chân vào tường.

Sau vài chục phút thì chiếc xe buýt đến bến Kunitachi. Còn xa mới tới dinh thự Hosho nhưng đây là bến cuối nên Hosho đành phải xuống. Cô xoa tóc, tháo cặp kính không số rồi đi bộ về nhà.

Thật không thoải mái khi xung quanh tràn ngập không khí Giáng sinh. Ngắm nghía nhiều sẽ thấy bản thân kém may mắn nên Reiko vờ như không trông thấy gì và suy nghĩ về vụ án.

Cái chết của Matsuoka Yumie là án mạng hay tai nạn? Nếu là án mạng thì hung thủ là ai? Trong trường hợp đó, hung thủ làm thế nào để chạy trốn khỏi hiện trường?

“Lại còn không để lại dấu vết nào trên tuyết chứ. Làm thế nào... thế nào...”

Do mãi nghĩ nên Reiko không để ý phía trước. Cô đâm sầm vào một vật màu đỏ.

“Tôi xin lỗi...” Reiko loạng choạng như sắp ngã. Dang hai tay đỡ cô là ông già Noel mặc áo đỏ... do một người đàn ông dong dỏng cao đóng. “Tiểu thư không sao chứ?”

Anh ta cầm trên tay một tấm bảng, có vẻ như để chào bán bánh quy. Tôi không sao, Reiko xoa tay bước đi. “Hồng rồi, hồng rồi, mình phải cẩn thận hơn.” Reiko tự vỗ vào đầu. “Mà anh Kageyama cũng vất vả nhỉ. Anh đi làm thêm tại tiệm bánh vào ngày này ư?”

Chắc hẳn tiền lương quản gia cũng có lúc không đủ cho anh ta tiêu xài. Nếu kiếm được việc ngon, chuyện anh ta bỏ mặc ông chủ và tiểu thư để đi làm thêm cũng có thể thông cảm được. Hử? Còn lâu nhé, nhưng sao anh ta lại ở đây?

Reiko hùng hổ quay lại, tóm lấy ông già Noel đứng trước cửa hàng đồng hồ.

“Kageyama! Anh làm gì ở đây... Ồ, xin lỗi, tôi nhầm!” Reiko xin lỗi ông già Noel ở cửa hàng đồng hồ và tóm lại ông già Noel ở cửa hàng bánh cạnh đó. “Kageyama!”

“Ồi, tiểu thư muốn mua bánh à? Tôi sẽ bán rẻ cho.”

“Cái gì?” Reiko hét lên. “Giờ không phải lúc bán bánh.”

Vài phút sau. Tại khu vực ăn uống của cửa hàng bánh Noel.

Reiko ngồi đối diện với Kageyama đang mặc trang phục ông già Noel. Giữa hai người là bầu không khí e dè cùng tách cà phê bốc khói. Mấy đứa trẻ mẫu giáo đứng bên ngoài chỉ về phía Kageyama bảo, “Ông già Noel đang nghỉ giải lao kìa!”

Kageyama nhấp một ngụm cà phê rồi tỉnh bơ nói, “Thật ra tôi bị dính vào cá độ...”

Người thấy mùi tội phạm, mặt Reiko căng ra. Kageyama vẫn thản nhiên.

“Tôi tình cờ gặp một người ở trung tâm bóng chày Tachikawa và cá cược với anh ta. Chúng tôi cá xem ai sẽ đánh homerun trước. Người thua sẽ phải làm theo lời người kia. Một vụ cá cược kiểu như thế. Kết quả là tôi phải phụ bán bánh cho cửa hàng Noel vào buổi tối quan trọng thế này. Xin tiểu thư thứ lỗi.”

“Nghĩa là ông chủ tiệm bánh chơi bóng chày giỏi.” Reiko thở dài rồi đưa tay vuốt tóc. “Dù sao thì cũng không giống các vụ cá độ bóng chày mà tôi biết.”

Mùi tội phạm Reiko ngửi thấy ban nãy hóa ra là nhầm.

“Tiểu thư yên tâm chưa?” Kageyama mím cười. “À, ban nãy tiểu thư bảo giờ không phải lúc bán bánh là sao? Có việc gì quan trọng hơn việc bán bánh vào tối Giáng sinh ư?”

“Nhiều chứ.” Nhưng trước hết là vụ việc xảy ra hôm nay. “Đã xảy ra một vụ án rất kỳ lạ. Anh thấy đấy, sáng nay đường vẫn còn ngập tuyết...”

Reiko kể lại chi tiết vụ việc cô gặp sáng nay trên đường đi làm. Kageyama chăm chú lắng nghe với vẻ tò mò ra mặt. Mấy cậu bé mẫu giáo lại chỉ về phía Kageyama bảo, “Ông già Noel đang nói chuyện linh tinh kìa.”

Vớ vẩn. Cung cấp thông tin để Kageyama suy luận không phải là nói chuyện linh tinh. Rất nhiều lần, Kageyama đã tìm ra sự thật chỉ qua những gì Reiko kể.

“Tôi hiểu rồi. Vụ này đúng là rất lạ.” Kageyama lại nhấp một ngụm cà phê. Căn phòng không dấu chân người. Bốn nghi can.”

“Ừ. Có thể vẫn còn nhưng tạm thời cứ xem xét trước bốn người này.”

“Vâng.” Kageyama gật đầu. “Mẫu chốt của vụ án nằm ở dấu chân. Hung thủ làm thế nào để rời khỏi hiện trường mà không để lại dấu chân?”

“Ừ, tôi cũng thắc mắc về chuyện đó.”

“Tuy nhiên, nếu chúng ta để ý tới một chi tiết thì sự thật tự khắc sẽ lộ diện. Tiểu thư đã tới rất gần sự thật rồi mà vẫn chưa phát hiện ra sao?”

Việc bị coi thường khiến Reiko phát cáu. “Ý anh là sao?”

“Trong nhà Matsuoka có những vật dụng rất đáng chú ý, chắc tiểu thư vẫn nhớ. Đó là ván trượt ski và snowboard trên gác xép. Nhưng vật này ít nhiều đã thu hút được sự chú ý của tiểu thư.”

“Ừ, đúng là tôi cũng hơi có ấn tượng.”

Reiko hồi tưởng lại khung cảnh trên gác xép.

“Ừ, giờ nghĩ lại mới thấy ván trượt ski và snowboard chắc chắn có liên quan tới căn nhà bốn bề phủ tuyết. Giả sử hung thủ dùng ván trượt ski để đi trên tuyết? Ít nhất sẽ không để lại dấu chân. Anh thấy sao hả Kageyama?”

“Vâng vâng.” Kageyama gật đầu tới mấy lần. “Tiểu thư nói đúng, nếu hung thủ dùng ván trượt ski thì sẽ không để lại dấu chân trên tuyết. Nhưng lượng tuyết trên mặt đường chỉ dày chừng 1cm. Ván ski sẽ làm hỏng ngay lớp tuyết này. Snowboard cũng vậy. Lúc tiểu thư phát hiện ra thi thể, lớp tuyết trên mặt đường vẫn rất đẹp. Vậy thì, ván trượt ski và snowboard tuy gây được chú ý nhưng chẳng liên quan gì tới vụ án. Đơn giản thế mà tiểu thư còn không hiểu thì...”

Kageyama nhìn thẳng vào Reiko, nói bằng giọng vô cùng lễ phép, “Vô cùng xin lỗi tiểu thư nhưng thật sự tầm hiểu biết của tiểu thư chỉ như trẻ mẫu giáo.”

Reiko đã để mất cảnh giác khi vừa nhâm nhi cà phê, vừa nghe Kageyama nói. Thế rồi cụm từ “như trẻ mẫu giáo” xuất hiện. Quá sốc, Reiko hất luôn cốc cà phê vào mặt người quản gia.

Mấy đứa trẻ mẫu giáo ban này vội chạy đến, gõ vào đầu Kageyama bảo “Đừng có mà đùa!” rồi hí hửng chạy biến đi mất.

“...” Kageyama sững sờ, vội tìm khăn mùi soa để lau mặt. “Tôi nói điều gì không phải sao...”

Reiko im lặng, đưa khăn tay lên lau miệng. Cô soi gương, kiểm tra lớp trang điểm như muốn trấn tĩnh lại. Sau đó, cô nhấp một ngụm nước và chậm rãi lên tiếng, “Anh bảo ai như trẻ mẫu giáo! Trông tôi thế này mà cũng tốt nghiệp loại ưu một trường nổi tiếng đấy! Đừng có mà đùa!”

Bắt chước bọn trẻ ban này, Kageyama tự gõ vào đầu mình rồi co người lại trông đến ngộ.

Trước thái độ của Kageyama, Reiko quyết định tha thứ cho anh ta. Giờ chuyện vụ án quan trọng hơn.

“Nếu ván trượt ski và snowboard không liên quan tới vụ án thì cái gì mới liên quan? Chính anh nhắc đến vật dụng gây chú ý cơ mà? Anh đang đùa à?”

“Không, việc vật dụng gây chú ý là thật. Nhưng tôi không cho rằng vật đó được trực tiếp sử dụng để gây án. Nếu suy nghĩ của tiểu thư chỉ đến thế thì không đến được sự thật đâu. Cần phải tư duy xa hơn một bước.”

“Xa hơn một bước? Nghĩa là sao?”

“Chỉ nhìn thấy những thứ trước mặt thôi thì chưa đủ. Phải tưởng tượng ra cả những thứ không có ở đó thì mới nhìn ra sự thật được. Tiểu thư hiểu chứ?”

“Hoàn toàn không. Cứ như vẹt nghe sấm ấy.” Reiko lắc đầu hết như một học sinh chậm hiểu.

“Mẫu chốt nằm ở lời khai ở Osawa Masaki. Anh ta đã nói về Matsuoka Yumie thế này. “Cô ấy rất giỏi các môn thể thao mùa đông, đến nỗi tự bỏ tiền sắm hết các dụng cụ. Tiểu thư thấy sao? Có ván trượt ski và snowboard rồi thì ắt sẽ có cả dụng cụ thể thao mùa đông khác nữa. Tiểu thư có thấy thiếu thứ gì quan trọng không?”

“Là...”

Cuối cùng Reiko cũng nghĩ ra. Đó là môn thể thao thứ hai mà mọi người nghĩ đến khi nhắc tới thể thao mùa đông. Dụng cụ của môn thể thao này không có trong số các vật dụng của Matsuoka Yumie.

“Trượt băng. Trên gác xép có ván trượt ski và snowboard nhưng lại không có giày trượt băng.”

“Đúng vậy. Nhưng xét theo lời khai của Osawa Masaki thì phải có giày trượt băng chứ? Nhưng sao lại không có?”

“Vì hung thủ đem đi rồi. Nghĩa là hung thủ sát hại Matsuoka Yumie chỉ để lấy đi giày trượt?”

“Tiểu thư ơi.” Kageyama khẽ đẩy gọng kính rồi thở dài. “Ở đâu lại có kẻ giết người chỉ vì đôi giày trượt bình thường như thế? Tiểu thư làm ơn tạm dừng nói những lời ngốc nghếch được không?”

“Hả! Có vẻ như anh thích bị đuổi việc thì phải!”

Reiko hươ hươ năm đấm trên mặt bàn. “Thế tôi hỏi anh, ai đã lấy giày trượt và vì sao lại lấy?”

“Người lấy đi tất nhiên là hung thủ sát hại Matsuoka Yumie. Mục đích thì hiển nhiên là để tẩu thoát khỏi căn nhà bốn bề tuyết phủ.”

“Hung thủ đi giày trượt trên tuyết à? Không thể thế được. Dù không để lại dấu chân thì vẫn phải còn vết dao trên tuyết chứ. Nếu có vết dao thì tôi đã phát hiện ra rồi.”

“Tiểu thư nói đúng. Nếu chỉ đi trên tuyết như bình thường thì chẳng có ý nghĩa gì. Vấn đề là hung thủ sử dụng giày trượt như thế nào? Đặc trưng của giày trượt vẫn là phần lưỡi dao. Đến đây, chúng ta cần nhớ lại. Trên lối đi dẫn vào hiện trường, ngoài dấu chân của tiểu thư và Nakazawa Rina còn có một vết nhỏ và dài. Vết này được cho là vết bánh xe đạp của Matsuoka Yumie khi về nhà.”

“Vết bánh xe trên lối đi... Có lẽ nào hung thủ lại!”

“Vâng, thưa tiểu thư. Hung thủ đã rất khéo léo đi giày trượt trên vết bánh xe đó. Giống như người đang đi trên dây.”

Kageyama miêu tả như thế chính mình đã chứng kiến.

“Trên lối đi có một lớp tuyết mỏng. Khoảng cách từ nhà ra tới đường dành cho xe buýt là 10m. Trên lối đi chỉ có duy nhất vết bánh xe đạp. Hung thủ đi giày trượt, cẩn thận đi trên vết bánh xe đó. Ra tới đường, hung thủ cởi giày trượt, thay sang giày bình thường rồi biến mất trong đêm tối. Làm vậy, dấu vết của hung thủ sẽ không bị phát hiện nếu chỉ nhìn thoáng qua.”

“Đúng thế. Vết bánh xe tuy nhỏ hơn bàn chân người nhưng lại to hơn lưỡi dao ở giày trượt. Vì thế, rất khó để phát hiện vì vết lưỡi dao lẫn với vết bánh xe. Đây chính là ý đồ của hung thủ.”

“Nhưng nếu nhìn kỹ chúng ta sẽ nhìn thấy vết lưỡi dao của giày trượt. Tiếc là chẳng ai để ý.”

“Đúng. Chẳng ai để ý tới chi tiết nhỏ nhất này vào một đêm tuyết rơi. Trong mắt người đi đường thì chỉ có vệt bánh xe thôi.”

“Ừ.” Reiko đồng tình. “Sáng hôm sau, khi tôi kiểm tra lối đi thì tuyết bắt đầu tan rồi. Chỗ có vệt bánh xe nhìn thấy cả mặt đường bên dưới. Do đó, tôi không nhìn ra được vết giày trượt băng. Không tìm thấy dấu chân hung thủ nên hiện trường giống như một căn phòng bị bao vây bởi tuyết.”

“Vâng. Đến đây thì tiểu thư đã biết chưa?”

“Hả? Biết cái gì?”

“Hung thủ. Hung thủ phải là người đi vừa giày trượt của nạn nhân. Hãy xem xét bốn nghi can hiện có. Tiểu thư có nghĩ là đàn ông như Osawa Masaki hay Takano Michihiko có thể xỏ vừa giày trượt của nữ giới không?”

“Không. Đàn ông cũng có những người chân nhỏ như phụ nữ nhưng hai người đó thì không. Osawa Masaki có thể lực vạm vỡ của người hay chơi thể thao, còn Takano Michihiko lại cao. Cỡ chân của hai người chắc chắn phải lớn hơn người thường.”

“Thế còn hai cô gái? Nakazawa Rina và Kanzaki Ayaka. Ai có thể đi vừa giày trượt của nạn nhân đây? Nakazawa Rina với chiều cao lý tưởng và Kanzaki với thân hình nhỏ nhắn. Cỡ chân không hẳn tỉ lệ thuận với chiều cao nhưng ít ra thì Kanzaki là người có tạng người gần giống với Matsuoka Yumie hơn. Nakazawa Rina thì khó mà đi vừa được giày của Matsuoka Yumie.”

“Biết vậy. Nhưng tôi chẳng biết chọn ai. Nếu cố, Nakazawa Rina vẫn có thể xỏ vừa giày của Nakazawa. Cô ta sẽ giả vờ là người đầu tiên phát hiện ra vụ việc vào sáng hôm sau. Có thể lắm chứ.”

“Tôi không nghĩ thế.” Kageyama thẳng thắn phủ nhận. “Nếu Nakazawa Rina là hung thủ và giả vờ là người đầu tiên phát hiện vụ việc thì đôi giày

trượt bị lấy đi hôm trước phải trở về chỗ cũ rồi. Cô ấy hoàn toàn có cơ hội, không có lý gì mà không tận dụng. Nhưng thực tế thì đôi giày trượt không quay trở về góc xếp. Điều này chứng tỏ hung thủ không phải là Nakazawa Rina.”

Đợi Reiko gật đầu đồng ý xong Kageyama mới đưa ra kết luận. “Từ những điều trên, suy ra hung thủ sát hại Matsuoka Yumie là Kanzaki Ayaka.”

Tất nhiên, đây chỉ là xét tới bốn nghi can nói trên thôi nhé, Kageyama nói rồi nhăm nháp cà phê với vẻ ngon lành.

Hung thủ là Kanzaki Akaya, nhân viên quán cà phê. Nếu thế thì có vài điểm cần làm rõ.

Reiko hỏi Kageyama.

“Rốt cuộc thì việc Takano Michihiko và Kanzaki Akaya ở cùng nhau vào buổi tối xảy ra vụ việc là bằng chứng ngoại phạm giả?”

“Vâng. Chẳng phải tiểu thư cũng nghĩ vậy sao?”

“Ừ. Đúng là ban đầu tôi cũng thấy nghi nghi. Nhưng thật bất ngờ khi cậu thanh niên chơi bời đó lại nói dối để bao che cho Kanzaki Ayaka.”

“Vâng. Trên thực tế thì lúc 10 giờ tối, Kanzaki Ayaki đang ở nhà Matsuoka Yumie.”

“Không biết Kanzaki Ayaka làm thế nào để vào được nhà của Matsuoka Yumie? Không có dấu chân, vậy cô ấy tới đó một mình trước khi tuyết ngừng rơi? Thế thì lạ quá.”

“Tiểu thư ơi. Xe đạp có thể chở được hai người đấy.”

Lời chỉ trích của Kageyama khiến Reiko bưng tỉnh.

“Hai người về nhà Matsuoka Yumie trên một chiếc xe đạp sau khi tuyết rơi vào 9 giờ tối qua. Gần 10 giờ, giữa hai người nổ ra cuộc tranh cãi. Đây chỉ là tưởng tượng của tôi nhưng nếu cả hai cùng yêu Takano Michihiko thì chuyện này sớm muộn cũng xảy ra. Và nó đã xảy ra vào tối hôm qua.”

“Đến 10 giờ. Kanzaki Akaya đẩy Matsuoka Yumie ngã từ trên gác xép xuống.”

“Vâng. Matsuoka Yumie bị ngã đập đầu xuống đất nên chết ngay tức thì. Trong lúc tìm cách chạy trốn, Kanzaki Akaya đã nghĩ thế này. Nếu để lại dấu chân trên tuyết thì mọi người sẽ nghi đây là một vụ giết người. Ngược lại, nếu có thể chạy trốn mà không để lại dấu chân thì cái chết của Matsuoka Yumie sẽ chỉ như một tai nạn. Đương nhiên, với hung thủ thì cách sau lý tưởng hơn. Có cách nào để không lưu lại dấu chân trên tuyết không? Đến đây thì trong đầu cô ấy hiện lên đôi giày trượt băng. Đại để là như thế.”

Kageyama kết thúc việc giải đố trong trang phục của ông già Noel. Dựa trên suy luận của Kageyama, có thể thấy thủ phạm không ai khác ngoài Kanzaki Akaya, nhưng có đúng không? Giờ chỉ cần xoáy vào bằng chứng ngoại phạm của Takano Michihiko thì lời nói dối tự khắc sẽ bị vạch trần.

Việc đó cứ để đến mai tính. Vấn đề là tối hôm nay cơ.

“Kageyama này.” Reiko mạnh dạn hỏi. “Anh vẫn còn phải bán bánh à?”

“Vâng, tôi phải bán 50 chiếc nữa mới hoàn thành nhiệm vụ.”

“Được rồi.” Reiko đứng dậy. “Tôi sẽ giúp anh. Để trả ơn việc anh giải đố cho tôi.”

“Không được đâu tiểu thư. Tôi sẽ bị ông chủ mắng mất.”

“Cứ việc.” Reiko thản nhiên mỉm cười. “Không sao. Tôi sẽ không nói với bố tôi đâu. Tôi mà mặc quần áo ông già Noel đứng mời khách đảm bảo sẽ bán được nhiều hơn là anh cầm cái biển kia đấy. Tại Reiko này đáng yêu mà.”

Mắt Reiko sáng lấp lánh, có vẻ như cô đã sẵn sàng. Từ lâu cô vẫn muốn một lần được mặc thử áo ông già Noel.

Kageyama thở dài.

Tối hôm đó, tại Đại lộ Đại học – con phố chính của Kunitachi xuất hiện hai ông già tuyết.

Một do anh chàng dong dỏng cao, đeo kính gọng bạc đóng. Một do cô gái mặc váy ngắn đóng. Nghe nói, nhờ có hai người mà lượng bánh bán ra của tiệm Noel đã tăng vọt...

Câu chuyện thứ năm: Số phận của hung thủ nằm ở mái tóc

1

Nói tới Kunitachi là người ta nghĩ tới một thành phố bình thường nằm dọc tuyến Chuo, nơi có nhiều người giàu sinh sống. Tại đây, có một gia đình tư sản nổi tiếng về sự giàu có – gia đình Hanayagi.

Hãng điện gia dụng Hanayagi vốn đã nổi tiếng khắp cả vùng Tây Tokyo. Đây là đối thủ cạnh tranh đáng gờm của hãng Yamada và Kojima. Dinh thự Hanayagi tọa lạc tại một khu dân cư yên tĩnh gần trường Đại học Hitotsubashi, lẩn át gần như tất cả các căn nhà hai tầng khiêm tốn quanh đó. Bức tường gạch đỏ cao sừng sững cùng chiếc cổng uy nghiêm dường như muốn ngăn cản mọi sự thâm nhập từ bên ngoài.

Một buổi sáng giữa tháng Giêng, không khí năm mới đã có phần lắng xuống.

Tamiya Yoshie, người giúp việc lâu năm của gia đình Hanayagi đang đi dọc hành lang tràn ngập ánh nắng, vừa đi vừa dụi mắt. Chị chuẩn bị vào bếp để làm bữa sáng.

Ngoài hành lang rất lạnh, cả căn nhà vẫn im phăng phắc. Cũng phải thôi. Tuy mặt trời đã lên nhưng mới có 7 giờ. Mọi thành viên trong gia đình Hanayagi đều thích ngủ nướng. Không ai dậy sớm hơn chị giúp việc để tập thể dục cả.

Bỗng chị Tamiya Yoshie cảm thấy có gì đó là lạ, chị dừng lại ở giữa hành lang.

“Gì thế nhỉ?” Chị khịt mũi và nhìn quanh. Khứu giác nhạy bén của chị người thấy có mùi cháy.

“Ai đang nướng cá trong bếp chẳng...”

Nhưng mùi cháy không bốc ra từ bếp. Sáng sớm thế này, ngoài chị ra thì làm gì có ai vào bếp để nướng cá. Chị nhìn kỹ lại thì thấy có cánh cửa nằm cuối hành lang. Cửa phòng khách. Cánh cửa bằng gỗ nặng nề đang khép hờ. Cỏ vè như mùi cháy bốc ra từ đó.

“Ai đang nướng cá trong phòng khách à?” Không thể nào. Chị tự mắng mình và nghĩ tới khả năng gần thực tế hơn. “Hay là cháy nhà!”

Nhắc tới mới nhớ, trong phòng khách có đặt lò sưởi, mục đích là tăng thêm vẻ sang trọng cho căn phòng. Tuy chẳng mấy khi được sử dụng đúng mục đích nhưng lò sưởi vẫn là lò sưởi. Vẫn có thể dùng để đốt lửa.

Linh cảm có chuyện chẳng lành, chị Tamiya Yoshie vội đi về phía phòng khách, gõ cửa vài lần theo đúng phép lịch sự. Thấy không có tiếng đáp, chị liền mở cửa.

Trong phòng tối như bưng vì cửa sổ vẫn buông rèm. Vừa bước vào phòng là người ngay thấy mùi cháy. Chắc chắn đã có chuyện bất thường xảy ra tại đây. Nghĩ vậy nên chị Tamiya Yoshie rón rén đi ra phía cửa sổ để kéo tấm rèm vừa dày vừa nặng lên. Căn phòng lập tức tràn ngập ánh sáng.

Đập vào mắt chị là một cảnh nằm ngoài sức tưởng tượng, chị hét lên, “Á!”

Trên bộ sofa đặt chính giữa phòng khách. Một cô gái mặc áo len trắng ngà đang nằm ngửa mặt lên trần. Nhưng không phải cô đang nằm nghỉ. Trên ngực cô có một vết ố đỏ đến nhức mắt. Từ vết ố này, từng giọt chất lỏng màu đỏ nhỏ xuống thảm trải sàn tạo thành hình bản đồ. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là máu chảy ra từ cơ thể cô gái.

“...” Chị Tamiya Yoshie đứng sững như trời trồng.

Chị nhìn lên mặt cô gái.

Khuôn mặt trắng bệch, vô cảm, chứng tỏ cô gái đã tắt thở. Chiếc cằm nhọn, khuôn miệng nhỏ cùng cặp mắt ti hí, mái tóc đen cụt lùn như tóc con trai...

Tamiya Yoshie cố lấy chút hơi từ cổ họng để gọi tên một người, “Natsuki...”

Hanayagi Natsuki là con út của gia đình Hanayagi. Ở tuổi 19, Natsuki được tất cả mọi người yêu mến bởi bản tính ngây thơ, trong sáng. Lễ nào cuộc đời với tương lai tươi sáng đầy hứa hẹn đã đột ngột khép lại tại đây?

Tamiya Yoshie không tin nổi vào mắt mình, chị run run đưa hai tay lên ôm mặt rồi chạy ù ra khỏi phòng khách. “Nguy rồi, Natsuki đã...”

Ra tới hành lang, bỗng Tamiya Yoshie nghe thấy có tiếng gọi từ phía sau. “Chị Yoshie, chị sao thế?”

“Ồi” Chị giúp việc giật mình quay lại, nhưng khi nhìn thấy người đứng trước mặt, chị càng hét to hơn rồi ngã bệt xuống đất. “Ồi, Natsuki. Gì thế này!”

Người đang đứng trước mặt chị có mái tóc đen, ngắn. Đây đúng là Hanayagi Natsuki rồi. Chị giúp việc hoảng loạn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hết chỉ tay về phía phòng khách lại chỉ sang Natsuki, “Na... Natsuki ở đây ư? Vậy... ai ở trong kia?”

Đến lượt Hanayagi Natsuki ngẩn ra không hiểu gì, hỏi lại, “Yoshie, chị nói gì thế?” rồi cứ thế nhìn vào phòng khách đang mở một bên cửa.

Mặt Natsuki chợt đông cứng lại trong một giây. Tuy nhiên, không hề hoảng sợ, Natsuki tự mình tiến lại gần cô gái để nhìn cho rõ hơn. Sau đó, Natsuki khẽ gật đầu, bình tĩnh xác nhận sự thật, “Đây là Yuko. Yuko chết rồi.”

“Hả!? Yuko, Teruda Yuko!?”

Tamiya Yoshie không tin nên nhìn lại cô gái.

Teruda Yuko có họ với gia đình Hanayagi, là em họ của Natsuki. Thỉnh thoảng Teruda Yuko vẫn đến nhà Hanayagi chơi nên Tamiya Yoshie biết khá rõ. Nhưng chưa bao giờ chị nhầm Yuko thành Natsuki. Bởi Teruda Yuko có mái tóc đen mượt, dài gần tới thắt lưng. Còn Hanayagi Natsuki lại để tóc ngắn nên chỉ thoáng nhìn là phân biệt được ngay.

Như để giải đáp thắc mắc của chị giúp việc, Natsuki hốt hoảng hét lên, “Không nhầm đâu chị Yoshie. Người chết là Teruda Yuko đấy. Nhưng tại sao? Tại sao tóc của Yuko lại bị cắt cụt thế kia? Lẽ nào đây là án mạng? Trò cắt tóc cũng là của hung thủ...”

Ngồi trước bàn trang điểm, Hosho Reiko hằm hè nhìn vào gương, cô đang tiêu tốn khoảng thời gian quý báu của buổi sáng cho một cuộc chiến vô vọng. Tay trái Reiko cầm máy sấy, tay phải cầm lược. Một đám tóc nhỏ bất trị trên đỉnh đầu cứ dựng ngược lên. Cô đã ấn, đã vuốt nhưng chúng vẫn cứ hiên ngang đứng đó, nhất định không chịu nằm xuống. Mang tiếng là tóc mình nhưng lại khó bảo chẳng kém gì tụi học sinh ở tuổi nổi loạn. Mệt mỏi vì cuộc chiến vô ích, Reiko dùng lược gõ gõ vào gương, đúng lúc ấy, điện thoại của cô đổ chuông.

“Vâng, tôi Hosho đây. Dạ, dinh thự Hanayagi... Vâng. Tôi sẽ tới ngay.”

Nói chuyện xong, Reiko ra lệnh cho người quản gia trung thành đang đứng ngoài cửa, “Kageyama! Tôi phải đi ngay. Tôi không ăn sáng đâu, mau chuẩn bị xe cho tôi. Mang cả áo vest và áo khoác nữa. À này, có cách nào để sửa ngay chỗ tóc đang dựng ngược lên thế này không?”

Reiko nhanh chóng đi ra phía cửa như không muốn để phí một giây nào. Đứng đợi cô là một anh chàng dong dỏng cao trong bộ vest tuxedo. Cặp kính gọng bạc khá hợp với khuôn mặt khôi ngô, trí thức. Đó là Kageyama – quản gia của gia đình Hosho. Kageyama khéo léo giúp Reiko mặc áo vest đen rồi đưa cho cô chiếc áo khoác ngoài giản dị.

Như để hoàn thành nốt quy trình, Kageyama đưa cho Reiko một vật hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh, “Đây, mời tiểu thư”.

Một chiếc kéo to.

“...” Hóa ra đây là cách để sửa ngay chỗ tóc đang dựng ngược lên. Reiko nhìn chiếc kéo rồi nhìn người quản gia. “Kageyama này, tóc tôi không phải đồng dây thừa đâu.”

Người quản gia mĩa mai nhìn Reiko rồi khúm núm giấu chiếc kéo ra sau lưng.

“Tôi xin lỗi.” Kageyama cúi đầu xin lỗi rồi mở cửa, đưa Reiko ra xe như không có chuyện gì xảy ra. “Mời tiểu thư lên xe.”

Chiếc Limousine thân dài 7m do Kageyama cầm lái rời khỏi dinh thự Hosho.

Ngồi ở ghế sau, dù khó chịu với chòm tóc trên đầu, Reiko vẫn buộc tóc lên như mọi khi và đeo lên mắt cặp kính không số. Trong nháy mắt, tiểu thư Hosho Reiko đã hóa thành, không, đã chuyển sang vai một điều tra viên mới vào nghề. Bên trong tuy vẫn vậy nhưng bên ngoài nom giản dị và tri thức hơn.

Các đồng nghiệp ở Sở Cảnh sát Kunitachi chỉ biết Reiko là một điều tra viên chứ không hề biết cô là con gái ông Hosho Seitaro – chủ tịch tập đoàn tài chính hùng mạnh Hosho. Thật là một điều kiện thuận lợi cho người muốn thử sức với nghề cảnh sát như Reiko. Nhưng là con gái nên đôi khi cô cũng thấy ảm ức vì như thế hóa ra họ chẳng để mắt gì tới một người đẹp như cô.

Dù sao thì danh phận của một tiểu thư kiêm điều tra viên đến nay vẫn chưa bị lộ.

“Thưa tiểu thư, gia đình Hanayagi xảy ra chuyện lớn à?”

Kageyama hỏi khi chiếc Limousine rẽ vào trung tâm Kunitachi.

“Họ tìm thấy thi thể một cô gái trong nhà. Cỏ vè như đây là một vụ giết người.”

“Ôi, thật ư...” Kageyama buồn bã lắc đầu. “Tôi đã lo từ trước mà. Đạo này gia đình Hanayagi liên tục xảy ra chuyện. Kể từ khi trụ cột gia đình, ông Hanayagi Kenji mất do tai nạn, tất cả cứ loạn cào cào. Tôi còn nghe đồn sắp có chuyện tồi tệ hơn cơ.”

“Ồ, ai đồn chuyện đó với anh thế?”

“Tiểu thư không biết sao? Ông Hosho Seitaro, bố của tiểu thư nổi tiếng vì sở thích buôn chuyện về những người có tiếng tăm đấy.”

“...” Trong khi con gái ông chỉ muốn độn thổ vì sở thích tầm thường của bố. “Bố tôi thật là...”

Ngồi ở ghế sau, Reiko hơi co người lại, tiếp tục câu chuyện, “Nhưng đúng là dạo này gia đình Hanayagi loạn thật. Nguyên nhân là do ông Hanayagi hơn 60 tuổi rồi mà còn mê mẩn một gái làng chơi. Cũng vì thế mà mối bất hòa với bà vợ Hanayagi Yukie bấy lâu nay mới được dịp bùng phát. Sự việc còn chưa đâu vào đâu thì ông Kenji lại đột ngột qua đời vì bị xe tải đâm.”

“Vâng, chuyện xảy ra cách đây một tháng.”

“Ông Kenji gặp nạn do say rượu, bất cẩn lao từ trong ngõ ra mà không quan sát. Cảnh sát kết luận như vậy nhưng không rõ thực hư thế nào. Cũng có giả thiết cho rằng ông tự mình lao vào xe tải vì quá mệt mỏi với những hận thù yêu ghét. Nhưng vấn đề là sau cái chết của ông Kenji cơ. Cô bồ Ito Fumiko bỗng dưng tìm đến nhà Hanayagi. Cô ta chìa ra bản di chúc mới, nói rằng mình cũng có quyền thừa kế tài sản của ông Hanayagi Kenji. Và rồi sáng hôm nay, một vụ giết người xảy ra tại chính dinh thự Hanayagi. Ôi không biết còn xảy ra chuyện gì nữa. Tôi thấy tò mò quá Kageyama ạ!”

Reiko chờ đợi sự tán đồng ở Kageyama nhưng anh đáp lại bằng nụ cười châm chọc.

“Tiểu thư có vẻ cũng thích buôn chuyện về những người có tiếng tăm nhỉ. Đúng là bố nào con nấy.”

“Không phải.” Reiko chống chế. “Tôi đang quan tâm dưới góc độ của một cảnh sát. Anh đừng đánh đồng với bố tôi.”

“Xin lỗi tiểu thư.” Kageyama tùm tùm. “Sắp đến dinh thự Hanayagi rồi. Tôi sẽ đỗ cạnh xe cảnh sát chứ...”

“Vớ vẩn. Anh làm thế với chiếc Cadillac này thì hóa ra tôi lại giống với thanh tra Kazamatsuri à? Cho tôi xuống ở đây được rồi. Tôi sẽ đi bộ vào.”

Reiko xuống xe ở gần dinh thự Hanayagi. Kageyama chào tạm biệt Reiko, “Chúc tiểu thư thành công”. Reiko vẫy tay như muốn bảo “cứ để tôi lo” rồi khẽ tung vạt áo khoác, tiến về dinh thự Hanayagi.

3

Xe cảnh sát lần lượt tập trung trước dinh thự Hanayagi. Reiko liếc mắt nhìn chiếc Jaguar màu bạc ngang nhiên đứng giữa đội hình. Người cấp trên mê xe hơi Anh quốc đến phát cuồng đã có mặt ở hiện trường trước cô. Reiko băng qua cổng để tiến vào bên trong.

Bỗng có tiếng ai đó gọi cô từ phía sau, “Chào cô nương!”

Không phải ai đó. Trên đời này chỉ có một người gọi Reiko là “cô nương” ở hiện trường vụ án. Cô ngoảnh lại và đúng như cô nghĩ, trước mặt cô là người đàn ông mặc vest trắng. Kazamatsuri – thanh tra ưu tú, niềm tự hào của Sở Cảnh sát Kunitachi, cấp trên của Reiko. Chuyện anh ta là quý tử của người sáng lập hãng Kazamatsuri Motors nổi tiếng thì không chỉ người trong Sở mà ngay cả bọn tội phạm ở quận Tama cũng biết.

“Xin lỗi thanh tra, tôi đến muộn. Lại có thêm một án mạng nữa.”

“Ừ. Kể từ khi tôi và cô kết hợp, số án mạng thuộc thẩm quyền điều tra của Sở Kunitachi bỗng nhiên tăng vọt. Tuy chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng cũng đáng buồn đấy chứ. Ồ kìa!?”

Thanh tra Kazamatsuri nhú mày như thể phát hiện ra điều gì đó, anh ghé sát vào mặt Reiko.

“Thanh tra sao thế? Trên... trên... mặt tôi có gì à...”

“Không phải mặt.” Thanh tra chỉ lên đầu Reiko. “Cô Hosho, trên đầu cô có chỏm tóc bất thường cứ dựng ngược lên kìa. Một mới à?”

“Không phải! Không phải bất thường! Anh đừng có chỉ tay vào!”

Reiko cúi đầu xuống để tránh ngón tay vô duyên của thanh tra. Giờ Reiko mới thấy hối hận vì đã không dùng đến chiếc kéo của Kageyama.

“Chúng ta bàn chuyện vụ án thôi. Người bị giết là ai vậy? Có phải bà Hanayagi Yukie không? Hay là Ito Fumiko?”

“Cô cũng nghĩ thế à? Giống tôi thế!”

Thanh tra chậm rãi bước trên hành lang. “Cũng đúng thôi, vì gần đây phát sinh hằn thù giữa bà vợ và cô bồ mà. Nhưng tiếc là người bị giết không phải bà vợ mà cũng chẳng phải cô bồ.”

“Cách nói của thanh tra khiến tôi nghĩ thanh tra cảm thấy tiếc vì bà vợ và cô bồ không bị giết đấy.”

“Thế ư? Chỉ là cách dùng từ thôi.” Kazamatsuri chẳng bận tâm, nói tiếp. “Nạn nhân tên Teruda Yuko, cháu bà Hanayagi Yukie, hiện đang là sinh viên. Cụ thể thế nào thì tôi chưa rõ. Chúng ta vào xem thôi.”

Hai điều tra viên bước vào phòng khách nằm ở cuối hành lang. Một không gian ấm cúng với ghế sofa bọc da, bàn gỗ mun và tủ tường. Cạnh tường có một chiếc lò sưởi để tạo không khí sang trọng cho căn phòng.

Nạn nhân Teruda Yuko đang nằm trên ghế sofa. Thanh tra Kazamatsuri bước lại gần. Sau khi quan sát như muốn ăn tươi nuốt sống cả thi thể, thanh tra phát biểu sự thật mà ai cũng nhìn thấy được ngay.

“Cô nhìn kìa Hosho. Trên ngực nạn nhân có vết thương giống như bị vật sắc nhọn đâm. Hung khí chắc chắn là dao rìi. Một cú đâm trực diện. Không thấy có vết thương nào khác nên có thể coi đây là vết thương chí tử. Không tìm thấy hung khí quanh thi thể. Điều này chứng tỏ hung thủ đã đem hung khí đi. Xét theo tình hình này thì đây chắc chắn là một vụ giết người.”

“...”

Đương nhiên. Đến trẻ con tiểu học cũng nhìn ra điều đó. Một thanh tra ưu tú chẳng nhẽ chỉ suy luận được chừng ấy? Tuy nhiên thái độ lạnh lùng của Reiko không hề khiến thanh tra nao núng, anh nhìn thẳng vào cô, “Cô Hosho, quan sát xong cô có phát hiện ra điều gì không? Nhỏ thôi cũng được. Cô cứ nói, đừng ngại.”

“Vậy thì tôi sẽ không ngại.” Nói xong, Reiko chỉ ra thiếu sót nghiêm trọng của thanh tra Kazamatsuri, “Thanh tra không để ý tới mái tóc bị cắt

của nạn nhân à?”

“Tóc hả!?” Cặp lông mày của thanh tra rướn lên theo hình chữ bát, anh nhìn vào phần đầu của thi thể. “Tôi tưởng tóc nạn nhân vốn dĩ đã như thế?”

“Không!” Reiko đẩy gọng kính lên, xẵng giọng đáp, “Con gái làm sao có thể ra đường với mái tóc lờm chờm thế kia. Tóc này là do hung thủ cắt. Bằng kéo hoặc gì đó.”

“Ra là thế. Thảo nào tôi thấy không hợp lắm.”

Vấn đề không phải là hợp hay không mà là tại sao lại bị cắt.

“Mục đích của hung thủ là gì? Lý do gì khiến hung thủ phải cắt tóc nạn nhân?”

“Ừm.” Thanh tra ậm ừ trước câu hỏi của Reiko. Chợt anh khoanh tay, nhìn vào đầu Reiko, lăm bắm với vẻ mặt rất nghiêm trọng. “Để sửa lại mái tóc bù xù do nằm ngủ chẳng?”

“...” Thừa thanh tra, anh mà còn nhắc tới chuyện đó là tôi cho anh một cái bạt tai đấy.

Reiko ném cho thanh tra cái nhìn hăm dọa. Đối phương có vẻ cũng nhận ra. Lưng thanh tra khẽ rung lên, anh vội chuyển sang đề tài khác, “Trước mắt chúng ta hỏi chuyện nhân chứng đầu tiên đã. Biết đâu lại có thêm manh mối về chân dung kẻ giết người, cắt tóc nạn nhân.”

Chị giúp việc Tamiya Yoshie, nhân chứng đầu tiên được gọi vào phòng khách.

Chị Tamiya Yoshie đeo tạp dề là một phụ nữ đã bước sang tuổi xế chiều với mái đầu bạc trắng. Chị thuật lại rất sinh động cho hai điều tra viên chuyện phát hiện thi thể cũng như chuyện chị sống sót thế nào. Lời khai của chị giúp việc mạch lạc, rõ ràng khiến Reiko tin là chị đang nói thật.

Nghe xong, thanh tra bắt đầu hỏi chị Tamiya Yoshie một số điểm đáng chú ý.

“Teruda Yuko là cháu bà Yukie. Nghĩa là chỉ là có họ với gia đình Hanayagi. Sao cô ấy lại bị sát hại tại ngôi nhà này? Cô ấy ngủ lại đây từ tối qua à?”

“Không, cô ấy không ngủ lại. Thật ra tôi cũng thắc mắc về chuyện đó. Sao Yuko lại có mặt ở đây. Tôi không hề biết Yuko tới chơi.”

“Hừm. Vậy nạn nhân đã đột nhập vào nhà mà không ai hay biết. Hoặc ai đó trong nhà đã bí mật cho cô ấy vào. Và cô ấy bị sát hại tại phòng khách lúc nửa đêm. Tôi hiểu rồi...”

Tiếp theo, thanh tra chuyển sang mái tóc nạn nhân, “Tóc cô Teruda Yuko vốn dài đến thắt lưng. Vậy mái tóc này là bị hung thủ cắt. Đúng vậy không?”

“Vâng, thưa điều tra viên.”

Nói rồi, chị Tamiya bám luôn đề tài thanh tra vừa khơi ra.

“Ban đầu tôi không hề nghĩ đó là cô Yuko. Tại tóc của Yuko đen, dài, đẹp lắm, đi ngoài đường là anh nào cũng phải ngoái nhìn đấy. Vậy mà hung thủ lại đang tâm cắt phăng đi thế kia. Tôi sẽ không tha thứ cho việc này!”

Chị Tamiya Yoshie phẫn nộ. Nhưng có thể thấy sự phẫn nộ của chị không nhằm vào hành động sát hại Teruda Yuko mà nhằm vào hành động cắt đi mái tóc. Hẳn là tóc Yuko đẹp lắm. Có khi nào động cơ giết người của hung thủ cũng xuất phát từ đó? Trên đời này có không ít kẻ yêu mái tóc phụ nữ đến phát cuồng.

Reiko vừa nghĩ tới đó thì thấy thanh tra phát biểu rất tự tin, “Hung thủ là nam giới. Trên đời này có không ít kẻ yêu mái tóc phụ nữ đến phát cuồng. Một gã tôn thờ mái tóc. Cô có nghĩ thế không Hosho?”

“...” Cho đến ban nãy thì tôi đã nghĩ thế.

Nhưng khi thanh tra hỏi, Reiko đã nghĩ lại. Chẳng tại sao cả. Tuy không có lý do nhưng kinh nghiệm cho thấy, con đường ngắn nhất để đi đến

sự thật là đi ngược lại với thanh tra. Nếu thanh tra nói rằng hung thủ là kẻ tôn thờ mái tóc thì điều đó chắc chắn là sao. Hung thủ không phải kẻ tôn thờ mái tóc. Động cơ của hung thủ nằm ở chỗ khác.

Như thể ủng hộ suy nghĩ của Reiko, chị Tamiya Yoshie lên tiếng, “Tôi không nghĩ hung thủ là kẻ si mê mái tóc của cô Yuko.”

“Sao chị lại nói thế? Tất cả đàn ông đều tôn thờ tóc phụ nữ đấy.”

Lấy đầu ra tất cả. Suy nghĩ của thanh tra thật là lệch lạc. Nhưng chị Tamiya Yoshie chẳng bận tâm, chị nói tiếp, “Sao ư, anh không nghĩ thấy có mùi cháy ở phòng khách à? Mùi cháy bốc ra từ lò sưởi...”

Tamiya Yoshie bước lại phía lò sưởi rồi chỉ vào bên trong. Có một đám tro màu đen bên trên lớp tro màu xám. Nếu quan sát riêng đám tro màu đen sẽ thấy nó có hình dạng giống một con rắn đang quấn quai trong lò sưởi. Reiko hiểu ra ngay đó là cái gì.

“Tóc! Hung thủ đã đốt tóc của nạn nhân trong lò sưởi.”

“Vâng, tôi cũng nghĩ vậy. Nếu hung thủ si mê mái tóc của nạn nhân thì chẳng đốt đi thế này đâu.”

Cô ấy nói đúng. Hung thủ chẳng yêu quý gì mái tóc nạn nhân. Ngược lại thì có. Cắt đi mái tóc đẹp rồi đem đốt ngay tại trận. Làm gì có hành động xúc phạm phụ nữ nào hơn thế? Phải chăng hung thủ là một phụ nữ ghen tị với mái tóc của Teruda Yuko đến phát cuồng? Thấy sát hại Teruda Yuko chưa đủ, hung thủ còn muốn hành hạ cả mái tóc. Suy luận theo hướng này nghe chừng có vẻ hợp lý hơn.

Reiko vừa nghĩ tới đó thì lại bị thanh tra Kazamatsuri cướp lời, “Hung thủ là nữ giới. Một người ghen tị với mái tóc tuyệt đẹp của Teruda Yuko đến phát cuồng. Cô có nghĩ vậy không Hosho?”

“...” Có. Tôi đã nghĩ vậy cho đến khi bị thanh tra cướp lời.

Nhưng giờ không thể chọn cách suy nghĩ ngược với thanh tra được nữa. Con đường ngắn nhất đi tới sự thật đã bị chặn, tỉ lệ hung thủ là nam hay nữ bây giờ là 50-50.

Lát sau, các bác sĩ pháp y có mặt tại hiện trường và tiến hành khám nghiệm. Theo các bác sĩ, nguyên nhân tử vong của Teruda Yuko là do mất máu. Cô chết vì vết đâm trực diện vào ngực, hung khí là một vật sắc, có thể là dao nhọn hoặc dao bầu. Căn cứ vào quá trình đông cứng của thi thể, thời điểm tử vong được xác định là khoảng 1 giờ sáng. Về mái tóc bị cắt, các bác sĩ không có ý kiến gì đặc biệt.

“Hiện trường là phòng khách dinh thự Hanayagi nên việc nghi ngờ người trong gia đình Hanayagi âu cũng là lẽ thường.”

Quan điểm điều tra của thanh tra Kazamatsuri thật đơn giản. Không biết đơn giản có phải là phương án tối ưu hay không nhưng Reiko đành phải gật đầu.

“Ông Kenji đã mất nên hiện chỉ có bà vợ Yukie và hai đứa trẻ sống tại ngôi nhà này. Gọi là đứa trẻ nhưng cả hai cũng đều trên dưới 20 rồi. Anh định thế nào? Sẽ gặp bà Yukie trước chứ?”

“Không, gặp hai đứa con trước. Tôi muốn hỏi chuyện cô gái tên Natsuki mà chị giúp việc nhắc tới. Lời khai của chị giúp việc chưa thuyết phục được tôi lắm.”

Hai người con nhà Hanayagi được gọi tới gặp các điều tra viên. Địa điểm là thư phòng của ông Kenji. Hai người con xuất hiện với vẻ mặt căng thẳng, khi được hỏi về tên tuổi, nghề nghiệp, cả hai đều khai rất đầy đủ.

“Tôi là Hanayagi Haruna, 23 tuổi. Tôi mới đi làm được một năm. Nơi làm việc là Phòng Hành chính Công ty Điện gia dụng Hanayagi.”

“Tôi là Hanayagi Natsuki, 19 tuổi. Hiện là sinh viên một trường đại học trong vùng. Nhưng không phải trường Hitotsubashi đâu.”

Haruna và Natsuki đều có gương mặt xinh xắn với làn da trắng muốt. Haruna để kiểu đầu vuông thường thấy. Trong khi Natsuki lại để kiểu tóc

ngắn cũn như con trai. Nếu không kể đến sự khác biệt này thì hai chị em trông rất giống nhau, thoáng nhìn là biết người cùng một nhà.

Tuy vậy, thanh tra Kazamatsuri lại tỏ vẻ lúng túng khi nhìn hai chị em.

Không phải tại câu trả lời của Natsuki. Anh ghé sát vào gương mặt xinh đẹp không tì vết của Natsuki, sờ sàng hỏi, “Cô... là con gái?”

Như thế bị chạm tự ái, Natsuki xẵng giọng đáp, “Tôi là con trai.”

“Ồ!” Thanh tra giật mình, trợn tròn mắt lên. “Thế hả?”

“Đúng đấy.” Người trả lời là cô chị Haruna. “Theo tôi biết thì Natsuki từ bé đã là con trai rồi. Nó chưa bao giờ là con gái cả. Tóm lại, Natsuki không phải là em gái mà là em trai tôi. Anh điều tra viên hiểu chứ?”

Cô chị đang giải thích đầy vẻ logic kia dường như cũng không bình thường.

“Tôi hiểu rồi. Bảo là con trai thì đúng là con trai...” Nhưng thanh tra vẫn chưa tin lắm nên quay sang hỏi Reiko, “Ban này chị giúp việc có bảo là con gái không?”

“Chị ấy không bảo là con gái cũng chẳng bảo là con trai. Bản thân tôi cũng tưởng là Natsuki-chan cơ.”

“Đừng gọi tôi là Natsuki-chan. Tôi là con trai đấy. Xem này, tóc thì ngắn, giọng thì ồm. Bạn bè vẫn bảo tôi có chất giọng trầm quyến rũ.”

Natsuki phản đối rồi giơ tay phải lên vuốt tóc. Nhưng giọng Natsuki không đến nỗi ồm lắm. So với đàn ông thì vẫn thuộc dạng thanh. Chưa kể các đường nét trên khuôn mặt rõ ràng là của con gái. Thảo nào lúc phát hiện ra thì thế, chị Tamiya Yoshie tưởng đó là Natsuki.

Reiko gật đầu xong cũng thấy thanh tra Kazamatsuri đứng bên cạnh gật đầu hệt như mình.

“Lúc nghe chị giúp việc thuật lại sự việc, tôi cũng thấy hơi lạ. Natsuki đã rất bình tĩnh khi nhìn thấy thi thể. Thường con gái thấy cảnh đó sẽ hét toáng lên ngay. Nhưng giờ biết Natsuki là con trai thì tôi hiểu ra rồi.”

Con trai thì không giật mình khi nhìn thấy xác chết à? Lại thêm một quan điểm lệch lạc nữa của thanh tra. Sở dĩ Natsuki giữ được bình tĩnh là vì đã biết đến sự tồn tại của cái xác. Nói cách khác, cô ta, hay anh ta chính là hung thủ. Có thể lắm chứ.

Reiko cân nhắc tới khả năng này. Trong khi đó, thanh tra thản nhiên chuyển đề tài.

“Người bị sát hại là em họ của hai người à?”

“Vâng. Mẹ của Yuko là em gái mẹ tôi.” Haruna giải thích ngắn gọn. “Từ bé chúng tôi đã hay qua nhà nhau chơi. Nhưng hai năm trước, bố mẹ Yuko không may qua đời vì tai nạn giao thông...”

“Kể từ đó, Yuko sống một mình.” Natsuki tiếp lời. “Bây giờ chúng tôi giống như gia đình của Yuko. Thỉnh thoảng nó lại đến đây ăn cơm hoặc đi chơi với gia đình. Ai ngờ lại xảy ra chuyện...”

“Ra thế. Vậy việc cô Teruda Yuko ghé thăm gia đình Hanayagi vào đêm hôm khuya khoắt cũng không phải chuyện lạ?”

Trước câu hỏi của thanh tra, cô chị và cậu em quay sang nhìn nhau rồi cả hai cùng lắc đầu.

“Nửa đêm thì không.”

“Tôi nhớ là chưa bao giờ.”

“Vậy sao đêm qua cô Teruda lại đến đây?”

“Có lẽ nó đến gặp ai đó.” “Ai cơ?” “Gặp chị à?” “Gặp Natsuki thì có.” “Không phải.” “Không đúng.” “Hay là gặp mẹ.” “Cũng có thể...”

Teruda có mặt tại đây khi nào? Tại sao lại có mặt ở đây? Cuộc đối thoại của Haruna và Natsuki bỏ dở ở đó. Thanh tra Kazamatsuri lại chuyển đề tài.

“Tôi muốn biết thêm thông tin về Teruda Yuko. Chẳng hạn có ai ghen ghét gì cô ấy không?”

“Làm gì có! Nó hiền lành, tốt bụng hết như tên của nó. Ai ai cũng quý mến nó. Phải không Natsuki?”

“Vâng. Yuko là một sinh viên bình thường. Không thể có chuyện bị ai đó ghen ghét tới mức muốn giết được.”

Nghe Haruna và Natsuki nói, thanh tra Kazamatsuri nhún vai bảo, “Ôi ôi, là sinh viên bình thường nên không bị ghen ghét? Vì tốt bụng nên được yêu mến? Không hẳn đâu. Hồi đại học, ngoại trừ chuyện gia đình có điều kiện và gương mặt dễ coi, tôi cũng là một sinh viên rất bình thường, không có gì đặc biệt, tính cách thì miễn chê, thế mà số bọn con trai ghen ghét tôi nhiều hơn hai bàn tay đấy. Đời là thế mà.”

“...” Reiko chán nản, chẳng thể nói được gì.

Không chỉ lần này mà bất cứ câu chuyện ngày xưa ngày xưa nào của thanh tra Kazamatsuri cũng là chuyện khoe khoang bằng giọng khiêm tốn mang tính chủ quan. Chắc Haruna và Natsuki đang cảm thấy như bị bắt phải nghe một bài tập làm văn không tài nào nuốt nổi.

Cứ để thanh tra huyền thoại này thì sẽ ảnh hưởng đến uy tín của Sở Cảnh sát Kunitachi. Nghĩ vậy nên Reiko đặt câu hỏi theo đúng thủ tục với hai người đẹp (?). Nghĩa là hỏi về bằng chứng ngoại phạm.

“Vào lúc 1 giờ sáng, hai chị em ở đâu? Làm gì?”

Đây là một câu hỏi bắt buộc phải có trong quá trình điều tra, tuy nhiên rất ít người có sự chuẩn bị chu đáo. Nếu có thì đó sẽ là hung thủ với bằng chứng giả được chuẩn bị sẵn. Đúng như Reiko đoán, cả Haruna và Natsuki đều lắc đầu.

“Giờ đó thì tôi ở trong phòng.”

“Tôi cũng ngủ như chết.”

Hai người không đưa ra bằng chứng ngoại phạm giả nghĩa là cả hai đều vô tội ư? Ôi mình lại nghĩ quá lên rồi. Reiko cố giữ thái độ tỉnh táo để tìm thêm các manh mối.

“Chắc hai chị em cũng nhận ra tóc Teruda Yuko đã bị cắt. Hai chị em nghĩ sao về việc này?”

Họ nghĩ sao? Là hành động của kẻ tôn thờ mái tóc hay của một cô gái ghen tị với mái tóc đẹp? Reiko nóng lòng muốn biết câu trả lời của hai chị em. Tuy nhiên, sau một hồi suy nghĩ, Haruna lắc đầu.

“Chị. Tôi chẳng thể đoán nổi.”

Còn Natsuki, cũng sau một hồi suy nghĩ như cô chị thì lại hét lên “Hay là” và nói với các điều tra viên, “Một thợ học làm tóc nào đó đã thực hành trên tóc Yuko?”

“Làm gì có chuyện!” Giọng nói khô khốc của Haruna vang tới tận trần nhà.

Lấy lời khai của Haruna và Natsuki xong, như sức nhớ ra điều gì, thanh tra Kazamatsuri hỏi, “Hai người có bức ảnh nào của Teruda Yuko không? Cho tôi mượn một bức. Dù sao thì tôi cũng không biết cô ấy lúc chưa bị cắt tóc.”

“Vâng. Ảnh của Yuko thì nhiều lắm.”

Natsuki chạy vội ra khỏi phòng để tìm ảnh cho thanh tra. Lát sau, Natsuki quay lại với một quyển album to cỡ quyển vở. Cậu ta đặt album lên bàn.

“Biết chọn cái nào đây... Cái này được không? Ảnh chụp lúc cả nhà tôi lái xe đi chơi ở biển Shonan vào dịp tết năm nay. Trông đẹp đấy chứ?”

Giữa bức ảnh là Teruda Yuko lúc còn sống. Cô đang mỉm cười, giơ hai ngón tay lên, sau lưng cô là cảnh biển mùa đông còn trên đầu là bầu trời trong xanh. Ngoài ra cũng có vài tấm khác chụp cùng một địa điểm. Tất cả đều được chụp chính diện. Nhưng thanh tra vẫn lắc đầu tỏ ý chưa hài lòng.

“Tất nhiên là tôi cần ảnh chụp rõ mặt, nhưng tôi cũng muốn có bức nào chụp được toàn bộ mái tóc cô ấy.”

Nghĩa là thanh tra muốn nhìn được cùng lúc cả mặt lẫn lưng. Reiko buông tiếng thở dài, “Thưa thanh tra, lấy đâu ra bức như thế...”

“Có đấy.” Natsuki nói rồi lật lại những trang ảnh cũ trong album. “Cái này có được không. Ảnh chụp vào mùa thu năm ngoái.”

Reiko nhìn bức ảnh Natsuki chỉ. Có vẻ như bức ảnh được chụp tại trường đại học. Trông thấy cả một gian hàng bán mì xào nên có thể đoán ảnh này chụp vào dịp lễ hội trường. Teruda Yuko đứng quay lưng vào máy ảnh, ngoảnh đầu lại và mỉm cười. Mái tóc đen, dày buông xõa sau lưng hứng trọn ánh nắng mùa thu êm dịu. Tuy mặt hơi bị nghiêng nhưng nếu muốn lấy cùng lúc cả mặt lẫn tóc thì kiểu tạo dáng này là hợp lý nhất.

Có nhiều bức chụp ở tư thế này nên có lẽ đây là kiểu tạo dáng ưa thích của Yuko.

“Đây là nạn nhân lúc còn sống à? Công nhận là tóc cô ấy đẹp quá. Cho tôi mượn nhé.”

Thanh tra lăm lét cất bức ảnh vào trong túi áo, thấy vậy, Natsuki tỏ vẻ cảnh giác, “Anh đừng sử dụng lung tung đấy nhé.”

“Thế nào là lung tung!?” Haruna nghiêng đầu thắc mắc.

Thẩm vấn Haruna và Natsuki xong, thanh tra Kazamatsuri bảo viên cảnh sát đứng ngoài hành lang mời bà Hanayagi Yukie vào. Trong lúc chờ đợi, thanh tra cứ đi đi lại lại trong phòng hết như con linh cầu đánh hơi thấy con mồi.

“Vụ sát hại Teruda Yuko liên quan tới gia đình Hanayagi. Gia đình Hanayagi dạo này liên tục dính phải scandal, hiện tại là vụ tranh chấp tài sản của ông Kenji. Vụ án lần này cũng chỉ là sự kiện tiếp theo trong chuỗi sự kiện đó. Cô cũng nghĩ thế chứ Hosho?”

“Vâng.” Reiko cũng không rõ nữa, cô lựa chọn từ ngữ. “Teruda Yuko là cháu bà Hanayagi Yukie. Cô ấy không liên quan trực tiếp tới việc kế thừa tài sản. Giết cô ấy thì ai sẽ được lợi đây.”

“Thế nào chả có. Bà Yukie sẽ cho chúng ta biết thêm thông tin. A, bà ấy đến rồi kìa. Chúng tôi đợi bà đây, mời bà vào.”

Cạch! Chẳng cần đợi thanh tra cho phép, bà Yukie mở cửa rồi đi thẳng vào phòng. Thái độ như muốn bảo, đây là nhà tôi nên chẳng cần ai phải chỉ cho tôi. Đến trước mặt hai điều tra viên, bà đồng dặc tuyên bố , “Hung thủ là cô ta. Anh điều tra viên, hãy bắt ngay cô ta đi.”

Bà Yukie – người đang lờm thanh tra – mặc một chiếc áo len cổ lọ màu trắng cùng chiếc váy màu be. Trái với bộ trang phục đơn giản, gọn gàng, giọng bà Yukie đầy uy lực và đanh thép,

“Xin bà cứ bình tĩnh.” Thanh tra hơi né ra sau. “Cô ta ở đây... là cô It...”

“Ito Fumiko.” Bà Yukie cắt ngang lời thanh tra. “Anh nghĩ còn ai vào đây nữa.”

“Tôi hiểu ý bà.” Nhưng thưa bà, vụ án xảy ra lúc nửa đêm tại phòng khách nhà Hanayagi. Cô Ito Fumiko là người ngoài, e rằng hơi khó...”

“Không khó.” Bà Yukie lại ngắt lời thanh tra.

Có vẻ như bà thuộc dạng người không bao giờ nghe người khác nói. Thanh tra khó chịu ra mặt. Nhưng bà Yukie chẳng quan tâm, cứ tăng tăng nói ra những gì mình nghĩ, “Ito Fumiko tăng tịu với chồng tôi. Có lẽ cô ta có được chìa khóa ngôi nhà này. Hoàn toàn có khả năng cô ta đã đánh thêm chìa khóa phụ. Nếu vậy thì việc đột nhập vào đây lúc nửa đêm trở nên vô cùng đơn giản. Phải không thưa thanh tra?”

“Vâng, nhưng để làm gì? Lý do gì khiến cô Ito Fumiko đột nhập vào đây để sát hại Teruda Yuko? Cô ấy làm gì có động cơ?”

“Động cơ à, có...”

“Động cơ gì?” Lần này thì chính thanh tra là người ngắt lời bà Yukie.

“...” Thanh tra đang muốn ganh đua à? Đây là công tác thu thập lời khai chứ có phải cuộc thi tranh nhau ngắt lời đâu. Reiko cố giữ bình tĩnh để hỏi lại bà Yukie, “Bà nghĩ Ito Fumiko sát hại Teruda Yuko vì động cơ gì?”

Nhưng thay vì trả lời, bà Yukie xoay người, đứng lùi lại để tạo khoảng cách với hai điều tra viên. “Gì thế này!?” Reiko và thanh tra quay sang nhìn nhau. Sau đó, bà Yukie ngoảnh đầu lại, trao cho hai điều tra viên một nụ cười quynh rũ. “Thế nào?”

Thế nào là thế nào. Hai điều tra viên chưa biết phản ứng ra sao thì bà Yukie thôi cười, cất cao giọng như thể đã mất hết kiên nhẫn.

“Tôi đang hỏi là anh chị thấy thế nào khi nhìn tôi từ đằng sau. Anh chị hiểu ra chưa? Hãy nhìn mái tóc đen, dài, mượt mà của tôi đây này. Nhìn đằng sau, có ai nghĩ tôi ngoài 50 không? Chẳng phải trông tôi chỉ như ngoài 20 thôi sao?”

“Chà, ý bà là vậy.” Thanh tra bối rối đưa tay vuốt tóc mái. “Vâng vâng, cô thấy thế nào hả Hosho?”

“Hả?” Đồ xấu tính! Sao anh lại bắt cấp dưới trả lời câu hỏi không có đáp án thế này!

Tuy âm ức trong lòng nhưng Reiko vẫn phải cố tìm ra câu trả lời an toàn nhất để không ai méch lòng.

“Vâng. Đúng là không thể không nghĩ rằng không có chuyện không trông như ngoài 20.”

Trả lời xong chính Reiko cũng không rõ là có hay không có nữa. “Nhưng chuyện đó thì sao?”

“Sao ư? Câu trả lời sờ sờ ra đấy rồi còn gì.” Bà Yukie lại hét lên với hai điều tra viên. “Ito Fumiko giết Teruda Yuko vì tưởng con bé là tôi.”

“Hả...” Thanh tra Kazamatsuri thoáng giật mình rồi gật đầu ngay. “Hừm, một vụ giết nhầm. Tôi hiểu rồi, nếu chỉ nhìn đằng sau mà không nhìn đằng trước thì cũng có thể đấy.”

“Anh điều tra viên, anh cố tình nói thế đấy hả?”

Bà Yukie chau mày, thể hiện lòng tự phụ rồi tiếp tục với suy luận của bản thân.

“Ito Fumiko muốn giết tôi nên đã dùng chìa khóa phụ đột nhập vào đây lúc nửa đêm. Cô ta vô tình trông thấy Teruda Yuko. Cô ta tưởng nhà này chỉ có một người tóc dài. Chính vì thế nên Ito Fumiko đã nhầm Teruda Yuko với tôi. Kết quả là cô ta đã sát hại con bé trong phòng khách. Khi biết mình nhầm thì đã muộn mất rồi. Anh điều tra viên thấy sao?”

Thái độ của bà Yukie đầy thách thức. Tuy nhiên, thanh tra nhún vai đáp, “Ý kiến của bà rất thú vị nhưng có mấy điểm tôi thấy không thuyết phục. Thứ nhất, tại sao hung thủ lại cắt tóc nạn nhân?”

“Đương nhiên là để đánh lạc hướng điều tra.”

“Ra vậy. Còn nữa. Nếu đây là vụ giết nhầm, mục tiêu thực sự của Ito Fumiko là bà Yukie. Nhưng tôi thấy cô Ito Fumiko chẳng có lý gì để giết bà

Yukie. Nếu di chúc cô ta đang cầm là giả thì càng không cần. Ngược lại, nếu bản di chúc đó có hiệu lực pháp lý thì cô ta vẫn có thể hưởng tài sản của ông Kenji, chẳng cần biết bà sống hay chết. Dù theo cách nào thì việc cô ta giết bà đều không có ý nghĩa.”

Chẳng mấy khi thanh tra đưa ra được ý kiến xác đáng. Nhưng bà Yukie tỏ vẻ thất vọng, bà phản bác, “Giết người thì cần gì ý nghĩa. Việc cô ta cầm ghét tôi là có thật. Hay là anh điều tra viên đang bênh cô ta?”

“Tôi không có ý đó. Tất nhiên chúng tôi cũng coi cô Ito Fumiko là một nghi can quan trọng.”

Đợi cuộc đối thoại giữa thanh tra và bà Yukie tạm lắng, Reiko đưa ra câu hỏi quen thuộc.

“Cho phép tôi chuyển chủ đề, thưa bà, lúc 1 giờ sáng, bà ở đâu, làm gì?”

Đúng như Reiko hình dung, thái độ của bà Yukie như muốn bảo cuối cùng anh chị lại quay sang nghi ngờ tôi? Bà nhăn mặt đáp, “1 giờ sáng thì tôi ở trên giường. Đêm hôm khuya khoắt thế lấy đâu ra bằng chứng ngoại phạm?”

“Cũng đúng thôi.” Reiko gật đầu. “Gần đây bà thấy Teruda Yuko có gì thay đổi không? Nếu có, xin bà cho chúng tôi biết.”

“Thay đổi à?” Bà Yukie nhìn vào không trung, suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi đáp, “Hình như con bé có người yêu.”

“Người yêu!? Sao bà lại nghĩ thế?”

“Vì gần đây tôi thấy con bé thay đổi kiểu tóc. Kiểu như tạo sóng cho tóc ấy. Màu tóc của nó cũng chuyển sang nâu. Chỉ là thay đổi nhỏ, chẳng ai nhận ra nhưng lại không qua được mắt tôi. Chắc chắn là vì người yêu đấy.”

Tôi không nhầm đâu, bà Yukie quả quyết. Nhưng Reiko – người chưa từng thay đổi, dù chỉ là một sợi lông mày vì người yêu – lại không hiểu lắm

những gì bà Yukie nói.

6

Reiko và thanh tra Kazamatsuri đã lấy xong lời khai từ những người trong gia đình Hanayagi. Tuy nhiên vẫn chưa xong việc. Còn một người nữa cần phải gặp. Đó là Ito Fumiko.

“Nghe nói cô ta đang sống một mình tại căn hộ chung cư ông Kenji mua cho ở Nakano. Chúng ta sẽ đến đó chứ thanh tra? Vâng. Chúng ta lên xe... Không! Không phải lên chiếc Jaguar của thanh tra đâu mà là lên xe cảnh sát được ngụ trang!”

Reiko không hề muốn leo lên chiếc xe Jaguar – biểu tượng thuộc loài ăn thịt của người cấp trên. Reiko chưa bao giờ leo lên đó, thậm chí cô còn nghĩ mình mà lên đó thì đúng là thất bại lớn.

Cuối cùng, hai điều tra viên đến quận Nakano bằng xe cảnh sát được ngụ trang theo như yêu cầu của Reiko.

Nhắc tới Nakano là người ta nghĩ tới một khu phố cực đoan với biểu tượng là Nakano Broadway, hay còn gọi là Akihabara phía Tây – một địa điểm thu hút khá đông du khách. Nhưng với những người từ quê lên thì Nakano Broadway không phải là một địa chỉ dễ tìm. Họ sẽ không bao giờ tìm thấy nếu cứ chăm chăm đi tìm một đại lộ đông đúc. Bởi Nakano Broadway không phải là tên một con đường mà là tên một tòa nhà.

Kể ra thì cũng hơi ngượng vì mãi đến khi làm cảnh sát Reiko mới biết điều này. Cũng phải thôi. Một người từng đến Broadway thật ở New York như tiểu thư Reiko thì làm sao tưởng tượng nổi ở Tokyo có một Broadway kỳ quặc đến thế.

Nakano cũng được biết đến là nơi tập trung nhiều quán mì ramen, tầng 1 khu chung cư của Ito Fumiko cũng có một quán. Reiko và thanh tra đi lên căn hộ trên tầng 3 nơi nghi can sinh sống trong bầu không khí nồng nặc mùi nước dùng thịt lợn. Reiko nhấn chuông mấy lần nhưng không có tiếng đáp.

Có vẻ như chủ nhân đi vắng. Hai người ghé vào quán mì dưới tầng 1 để hỏi thăm.

Thanh tra Kazamatsuri hỏi ông chủ đang đứng thái hành trong bếp, “Ông có biết cô Ito Fumiko không?”

Nghe vậy, ông chủ liền chìa con dao bầu về phía chiếc bàn nằm trong góc.

“Cô Fumiko đang ngồi kia kìa.”

Một cô gái mảnh dẻ một tay đang vén tóc, xì xụp húp món mì muối. Trang phục của cô rất giản dị gồm chiếc áo len màu đen cùng quần bò bó nhưng khuôn mặt rất cân đối, có thể xếp vào dạng xinh đẹp. Mái tóc cô màu nâu vàng. Độ dài có vẻ tương đương với tóc của bà Yukie.

“Chúng tôi đến từ Sở Cảnh sát Kunitachi. Cô là Ito Fumiko?”

Cô gái nuốt một miếng mì thật to rồi đáp “Vâng”. Hai điều tra viên ngồi xuống đối diện với nghi can và bát mì. Fumiko dùng chiếc thìa sứ để húp nước dùng. Cuộc viếng thăm bất ngờ này dường như không làm cô gái ngạc nhiên.

“Xảy ra vụ giết người tại dinh thự Hanayagi phải không? Tôi có xem trên ti vi. Nhưng tôi không liên quan gì đâu. Cô gái bị giết tên là gì nhỉ? Tôi chẳng biết cô ấy.”

“Teruda Yuko. Cháu của bà Yukie. Cô ấy đây.”

Thanh tra lôi ra tấm ảnh mượn của Natsuki. Fumiko im lặng nhìn cô gái có mái tóc dài trong bức ảnh. Cô nhìn một lúc rồi lắc đầu.

“Tôi không biết cô này. Có thể tôi có nhìn thấy cô ấy trong đám tang của ông Kenji nhưng chưa bao giờ nói chuyện cả. Giết cô ấy thì tôi được lợi gì chứ?”

Sau màn tự biện hộ rất trôi chảy, Fumiko lại khoan khoái húp tiếp mì rồi quay sang tìm đồng minh ở Reiko, “Phải vậy không chị điều tra viên?”

Đương nhiên, Reiko không thể gật đầu đồng ý. Vẫn có khả năng đây là một vụ giết nhầm như bà Yukie nói. Reiko đặt luôn câu hỏi, “1 giờ sáng nay, cô ở đâu, làm gì?”

Nếu câu trả lời của các thành viên trong gia đình Hanayagi không có gì bất thường rằng “lúc đó tôi đang ngủ” thì với Ito Fumiko – một gái làng chơi – câu trả lời lại hơi khác, “1 giờ sáng thì có lẽ tôi đang nhậu cùng ai đó ở Nakano. Nhưng tôi say quá nên quên hết rồi. Khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường. Tôi cũng mới ngủ dậy thôi. Đây là bữa sáng... mà trưa rồi còn đâu.”

Fumiko lại xì xụp húp bát mì không đúng bữa. Không biết ông Hanayagi Kenji tìm thấy điểm gì hấp dẫn ở cô gái này.

“Vậy là cô không có bằng chứng ngoại phạm?” Reiko hỏi lại.

“Không.” Fumiko đáp ngay. “Nhưng sao cơ? Anh chị nghi ngờ tôi thật đấy à? Anh chị không đùa đấy chứ? Sao tôi phải... À, tôi hiểu rồi. Anh chị bị người nhà Hanayagi xúi giục chứ gì. Ai? Ai đã nói xấu tôi? Tôi đoán được ai rồi. Bà Yuki hả? Hay con bé Haruna?”

“!?” Thanh tra Kazamatsuri giật mình trước câu nói của Fumiko, “Sao lại là Haruna?”

Bất ngờ chưa này. Reiko hồi hộp chờ đợi câu trả lời của cô gái. Như muốn thử thách lòng kiên nhẫn của các điều tra viên, Fumiko cho một miếng thịt vào mồm rồi mới đưa ra lời giải thích, “Chuyện xảy ra vào tháng Mười hai năm ngoái. Đột nhiên Haruna đến nhà tôi chửi rửa ầm ĩ. Đây là lần gặp mặt đầu tiên, thế mà con bé cứ đứng trước nhà tôi, chửi tôi là đồ đàn bà lăng lơ. Tôi im không nói gì, thế là con bé mắng tôi sa sả. Nào là ‘Hãy bỏ bố tôi ngay’, ‘Tội nghiệp mẹ tôi quá’, ‘Cô chỉ nhắm vào tài sản chứ gì’, ‘Cô là đồ con xxx!’, ‘Đồ con yyy!’”

“Chà, đồ con xxx, con yyy ư. Khùng khiếp thật.”

Thanh tra hơi né ra sau, mặt thẳng thốt, “Sau đó thì sao? Cô đuổi Haruna về à? Hay hai người đánh nhau?”

“Làm gì có!” Fumiko nắm tay lại và đập mạnh xuống bàn. “Tất nhiên là tôi đuổi con bé về. Nhưng con bé không chịu về. Rồi điện thoại của Haruna đổ chuông. Con bé nghe điện xong, lập tức mặt biến sắc. Sau đó nó bỏ đi luôn, chẳng nói với tôi câu nào.”

“Lạ nhỉ! Không biết ai đã gọi cho cô ấy.”

“Là điện thoại từ nhà. Thông báo về việc ông Kenji bị xe tải đâm. Thế nên con bé mới lẳng lặng bỏ đi như thế. Mãi hôm sau đọc cáo phó trên báo tôi mới biết ông ấy đã chết. Anh thấy họ có quá đáng không? Trong khi tôi yêu ông ấy thật lòng...”

Cô gái chùng giọng xuống, Reiko bỗng nhiên thấy thương cảm. Dù là quan hệ ngoài luồng nhưng có lẽ Fumiko thực sự yêu ông Kenji. Nỗi buồn của cô ấy là thật. Reiko đang nghĩ tới đó thì thấy Fumiko bưng bát mì lên, húp sạch số nước dùng còn trong bát.

“Chà, xong rồi!”

Nhìn vẻ mặt no nê sung sướng của Fumiko, Reiko không còn biết đâu mới là sự thật.

Tối hôm đó. Khi đồng hồ sắp chỉ sang ngày mới.

Tại phòng ăn dinh thự Hosho, dưới ánh sáng lấp lánh như sao tỏa ra từ chùm đèn trên trần, Reiko thưởng thức bữa tối muộn sau một ngày làm việc. Hôm nay lu bu quá nên cô không có thời gian để ăn uống cho tử tế. Kết quả là chỉ trong nháy mắt, Reiko đã lấp đầy cái bụng rỗng bằng bữa tối thượng hạng do đầu bếp cừ khôi của dinh thự Hosho nấu. Đến đoạn cuối, Reiko bưng bát lên, chuẩn bị húp cạn nước dùng trong bát thì...

“E hèm.” Có tiếng ho hắng như cổ tình vang lên. Tiếng ho phát ra từ người quản gia mặc bộ vest tuxedo đứng cạnh Reiko. “Làm vậy không được lịch thiệp đâu thưa tiểu thư. Quý cô không xử sự như vậy.”

“Một chút thì đã làm sao. Chỉ cần anh nhắm mắt làm ngơ là được chứ gì. Quý ông không xử sự như vậy.”

“Hả!” Quản gia Kageyama thở hắt ra. “Mà sao tối nay tiểu thư lại ăn mì ramen thế? Tôi nghe nói chính tiểu thư đã yêu cầu...”

“À thì...” Tôi bị ám ảnh cảnh cô Ito Fumiko ăn mì ở Nakano hôm nay. “Chẳng có gì đâu. Tại thỉnh thoảng tôi lại thèm ăn các món bình dân. Anh mau dọn đi. Rồi mang rượu Thiệu Hưng ra đây cho tôi.”

Vậy là bát mì muối đặc biệt do đầu bếp gia đình Hosho nấu đã bị dọn đi trước khi giọt nước dùng cuối cùng được húp cạn.

Cầm cốc rượu Thiệu Hưng trên tay, Reiko đi sang phòng khách có thể ngắm cảnh đêm và ngả người trên ghế sofa. Đây là khoảng thời gian yên bình của cô sau một ngày làm việc. Nhưng trong đầu Reiko vẫn lờn vờn câu chuyện về vụ án giết người cắt tóc. Tại sao sau khi sát hại Teruda Yuko, hung thủ lại cắt và đốt tóc của cô gái...

“Tại sao sau khi sát hại Teruda Yuko, hung thủ lại cắt và đốt tóc của cô gái?”

“Ừ, vấn đề nằm ở chỗ đó đấy... Ồ! Kageyama!” Reiko bật dậy. “Sao anh lại biết? Ngoại trừ chuyện Teruda Yuko bị sát hại thì chỉ có người tham gia điều tra mới biết chuyện cô ấy bị cắt tóc thôi.”

“Có gì lạ đâu. Tôi có được thông tin từ ông chủ. Ông chủ trực tiếp có được thông tin từ bà Hanayagi Yukie. Dù gì thì ông chủ cũng là người thích buôn chuyện về những người có tiếng tăm.”

“Tôi nghe câu đó sáng nay rồi. Anh không cần nhắc lại! Ôi, bố tôi thật là...”

Hai bên má Reiko đỏ ửng lên, nhưng không hẳn là vì rượu Thiệu Hưng.

Thông tin lọt ra đến mức này rồi thì chẳng cần giấu thêm làm gì. Hơn nữa, người quản gia tên Kageyama kia tuy không thích buôn chuyện về các nhân vật nổi tiếng nhưng lại cực kỳ hứng thú với những vụ án hóc búa. Chỉ cần nghe Reiko kể lại, trong nháy mắt, anh ta có thể nhìn ra sự thật mà thanh tra Kazamatsuri mất cả trăm năm cũng không nhìn ra. Thú thật, Reiko rất tin tưởng Kageyama.

“Thôi được rồi. Tôi sẽ kể cho anh nghe, sau đó thì hãy cho tôi biết ý kiến của anh.”

Reiko ngồi lại xuống ghế sofa và kể lại các diễn biến xảy ra trong ngày.

Đứng bên cạnh Reiko, Kageyama im lặng lắng nghe. Nghe xong, anh gật đầu như thể đã giải được mọi câu đố.

“Thì ra là thế. Tôi hiểu rồi.”

“Hả, anh hiểu rồi à? Đúng là Kageyama có khác. Thế anh hiểu được gì rồi?”

“Vâng, tôi đã hiểu lý do vì sao tiểu thư yêu cầu món mì ramen.”

Reiko tiu ngiêu. “Tôi thật sai lầm khi vội khen anh. Mà cũng phải thôi. Công tác điều tra chỉ mới bắt đầu, thông tin chưa thể đầy đủ.”

“Vâng. Vậy nên tôi có vài điều muốn hỏi lại tiểu thư.”

Kageyama lịch sự rào trước rồi đặt câu hỏi cho Reiko. “Câu hỏi thứ nhất. Có đúng là tóc của nạn nhân bị cắt bằng kéo không? Có khả năng bị cắt bằng dụng cụ khác?”

“Bằng kéo. Chắc chắn đấy. Chỉ cần kiểm tra vết cắt là biết ngay.”

“Câu hỏi thứ hai. Chỗ tóc bị đốt trong lò sưởi có đúng là của nạn nhân không? Có khả năng là tóc của người khác?”

“Không đâu. Chỗ tóc bị đốt trong lò đúng là tóc của Teruda Yuko. Điều này đã được xác minh bằng kết quả kiểm tra số tro thu được từ hiện trường.”

“Ra vậy. Câu hỏi cuối cùng.” Kageyama chỉ ngón tay về phía Reiko và đưa ra câu hỏi quan trọng nhất. “Có được chừng ấy thông tin rồi mà tiểu thư vẫn chưa nhìn ra sự thật thì có phải đầu óc tiểu thư dốt quá không?”

Sao thế này? Reiko thấy mình ngồi bệt dưới sàn nhà. Chất lỏng màu hổ phách rớt ra từ cốc rượu Thiệu Hưng cô cầm trên tay. Hình như cô vừa ngã khỏi ghế sofa vì quá sốc. Cũng đúng thôi. Cô đang chuẩn bị tinh thần, *đang chuẩn bị tinh thần*, đang chuẩn bị tinh thần để trả lời nghiêm túc câu hỏi của người quản gia thì lại bị anh ta xúc phạm! Cô thấy giận mình vì không né được đòn của anh ta!

“Thưa tiểu thư, tôi đã nói điều gì thất lễ chẳng?”

“Chả có gì thất lễ cả.” Reiko đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, đứng thẳng dậy để phản công. “Anh tưởng dùng kính ngữ với từ ‘dốt’ thì ý nghĩa của nó sẽ tốt đẹp hơn à?”

“Tôi thật thất lễ. Thành thật xin lỗi tiểu thư. Nhưng có được chừng ấy manh mối rồi mà vẫn chưa nhìn ra được sự thật thì quả là chậm hiểu.”

“Anh vẫn còn nói à!” Reiko cắt ngang câu nói xúc phạm của Kageyama rồi lên giọng thách thức, “Nói thế chứng tỏ anh nhìn ra sự thật rồi? Vậy nói

cho tôi biết đi. Hung thủ là ai? Tại sao tóc của nạn nhân lại bị cắt?”

Kageyama giải thích, “Điều khiến tôi thắc mắc là việc tóc nạn nhân bị bắt bằng kéo. Có vẻ như tiểu thư không để ý đến chi tiết này.”

“Ừ. Đúng là tôi không để ý.” Reiko buồn bã trả lời. “Tại nói đến dụng cụ cắt tóc thì phải là kéo rồi. Có gì không bình thường à?”

“Xin hỏi tiểu thư, hung thủ dùng hung khí gì để sát hại Teruda Yuko?”

“Vật sắc nhọn. Có thể là dao nhọn. Hung thủ đâm một nhát vào ngực Teruda Yuko, sau đó thì cắt tóc nạn nhân...”

“Bằng kéo? Trong khi tay đang cầm dao?”

Ý kiến của Kageyama khiến Reiko giật mình. Sau khi đâm Teruda Yuko, hung thủ đã rút con dao và đem đi. Việc hung thủ dùng dao là chính xác. Vậy mà lúc cắt tóc, hung thủ lại dùng kéo chứ không dùng dao. Tại sao?

“Việc đó thì... Có thể dùng kéo tiện hơn, dù dùng được bằng dao. Nhưng mà lạ thật đấy.” Reiko ấp úng rồi buộc phải đầu hàng. “Anh nói đúng, tại sao lại là kéo chứ không phải dao?”

“Thông thường, để cắt cả mớ tóc dài được buộc gọn lại thì dùng dao sẽ tiện hơn. Kéo sẽ không tiện lắm. Nhưng để cắt ngắn hơn nữa mái tóc vốn đã ngắn rồi thì dùng kéo sẽ tiện hơn.”

“Anh nói đúng. Nhưng thế nghĩa là sao?”

“Tiểu thư và các điều tra viên đang quan tâm tới việc tại sao hung thủ lại cắt tóc nạn nhân. Tuy nhiên, vấn đề cần quan tâm ở đây là việc tại sao hung thủ lại cắt cụt tóc của nạn nhân. Nếu chỉ muốn cắt phẳng đi mái tóc dài thì chỉ một dao là đủ, đằng này hung thủ lại dùng kéo cắt cho ngắn hẳn đi. Mấu chốt vụ án nằm ở lý do của hành động này.”

“Ừ. Thế lý do là gì?”

“Chúng ta không cần phải vội, thưa tiểu thư. Để có được suy luận chính xác thì cần có thời gian và công sức.”

Kageyama chậm rãi đẩy chiếc kính gọng bạc lên rồi đột ngột chuyển đề tài, “Trong câu chuyện tiểu thư kể, có một điểm nữa khiến tôi thắc mắc. Đó là những bức ảnh của Teruda Yuko, tiểu thư có nhận thấy điều gì không?”

“Ảnh chụp tại lễ hội của trường vào mùa thu năm ngoái hả? Tôi chẳng thấy có gì đặc biệt cả. Nếu có thì là việc cô ấy cố tình tạo dáng kiểu xoay người thôi.”

“Đó là kiểu tạo dáng Teruda Yuko yêu thích.”

“Chắc vì muốn khoe mái tóc. Có nhiều tấm tạo dáng kiểu đó lắm.”

“Nhưng trong số những bức ảnh chụp tại biển Shonan vào kỳ nghỉ tết năm nay thì không có bức nào tạo dáng như vậy.”

“Hả?” Reiko á khẩu. “Anh nói tôi mới để ý là không có thật. Tại sao nhỉ?”

“Cô ấy thích kiểu tạo dáng kiểu xoay người lại vì muốn khoe mái tóc. Sao bỗng dưng cô ấy lại không tạo dáng kiểu đó nữa? Chỉ cần suy ngược lại, ta sẽ có được câu trả lời. Nói cách khác...”

Kageyama dừng lại trước khi đưa ra kết luận, “Tóc của Teruda Yuko bây giờ không còn là mái tóc cô ấy từng tự hào.”

“Hả? Không còn là mái tóc từng tự hào? Lẽ nào...”

“Vâng. Là tóc giả, tóc nối... Có rất nhiều cách gọi, chúng ta cứ tạm gọi đó là tóc giả. Tóm lại, tóc của Teruda Yuko thời gian này không phải là tóc có từ trước mà là tóc giả. Chỉ duy nhất bà Yukie nhận ra sự thay đổi này.”

“Đúng là bà Yukie có nhắc tới sự thay đổi về mái tóc của Teruda Yuko. Bà ấy bảo đó là vì người yêu.”

“Không phải vì người yêu. Bản thân mái tóc đã chuyển từ thật sang giả.”

“Suy luận của anh thú vị đấy Kageyama. Nhưng tôi thấy có vẻ hơi miễn cưỡng. Nói đúng ra thì đó chỉ là sự tưởng tượng. Chẳng có cơ sở gì cả.”

“Vâng. Tôi không phủ nhận. Nhưng nếu đặt giả thiết tóc của Teruda Yuko là giả thì ta sẽ có lời giải thích hợp lý cho hành động khó hiểu của hung thủ.”

“Hành động khó hiểu của hung thủ... tức là việc cắt tóc nạn nhân.”

“Chính xác là hành động cắt ngắn hơn mái tóc của nạn nhân. Tiểu thư hiểu ra chưa? Tại sao hung thủ lại cắt cụt tóc của nạn nhân? Câu trả lời là tại tóc thật của nạn nhân bên dưới lớp tóc giả đã ngắn từ trước đó rồi. Nói cách khác, đây là chiêu đánh lừa rất tinh vi của hung thủ.”

“Ra vậy. Cắt ngắn hơn mái tóc vốn đã ngắn. Người không biết sẽ tưởng tóc của Teruda Yuko mới bị cắt ngắn vào tối hôm qua.”

“Vâng. Mọi người càng tin hơn khi thấy có một lượng lớn tóc bị đốt trong lò sưởi. Trên thực tế thì chỗ tóc bị đốt không chỉ có tóc bị cắt tối hôm qua. Có cả số tóc bị cắt từ trước đó.”

“Tất cả là để mọi người tưởng rằng cho tới tối qua, tóc Teruda Yuko vẫn là tóc dài.”

“Đúng là tiểu thư có khác. Hiểu nhanh thật.”

Đưa ra lời xu nịnh lộ liễu xong, Kageyama tiếp tục. “Gần đây, tóc thật của Teruda Yuko không còn dài như trước, nhưng cũng không phải kiểu tóc ngắn như con trai, mà là ở giữa hai kiểu này. Nghĩa là kiểu tóc ngắn thông thường. Tại sao Teruda Yuko lại chuyển từ tóc dài sang kiểu tóc ngắn phổ biến kia? Đã thế lại còn dùng tóc giả để che đi nữa. Chắc hẳn hành động này phải có dụng ý gì đó.”

“Đương nhiên rồi. Nhưng dụng ý gì mới được chứ?”

“Tiểu thư hãy tưởng tượng đi. Tưởng tượng xem Teruda Yuko trông thế nào khi để tóc ngắn. Tiểu thư thấy có giống ai không?”

Được gọi ý, Reiko tưởng tượng Teruda Yuko từ tóc dài sang tóc ngắn. Đúng là trông giống một ai đó nhưng Reiko không thể nghĩ ra. Cô vắt óc suy nghĩ, đến nỗi nghẹn cả đầu sang một bên, thấy vậy, Kageyama lên tiếng như thể mất hết kiên nhẫn.

“Thế nào thưa tiểu thư? Có giống Hanayagi Haruna không?”

“Giống Haruna!? Xem ra cũng giống đấy... Nhưng khoan đã!”

Nhận ra một sự thật quan trọng, Reiko hét lên, “Khoan nói đến việc giống hay không, Kageyama, anh có biết mặt Hanayagi Haruna hay Teruda Yuko đâu? Sao anh có thể bảo hai người đó giống nhau được. Lạ quá!”

“Không có gì lạ cả. Tôi đưa ra kết luận như vậy là từ câu chuyện của tiểu thư. Đầu tiên là sự việc sáng nay. Chị giúp việc Tamiya Yoshie khi trông thấy Teruda Yuko với mái tóc ngắn đã tưởng nhầm đó là Hanayagi Natsuki. Chắc hai người đó phải có khuôn mặt giống nhau. Dù sao họ cũng là chị em họ. Còn Natsuki và Haruna, tuy khác nhau về giới tính, mái tóc nhưng lại có khuôn mặt xinh đẹp giống nhau. Tiểu thư đã kể như vậy. Từ đó suy ra, ngoại trừ mái tóc thì Teruda Yuko và Hanayagi Haruna trông cũng giống nhau. Đầu phải nhìn tận mắt mới liên tưởng được điều này. Tiểu thư thấy sao?”

“Ừ. Nếu hai người để cùng kiểu tóc thì sẽ trông giống như hai giọt nước.”

Reiko thầm so sánh gương mặt của Hanayagi Haruna và Teruda Yuko rồi gật đầu.

“Nhưng chuyện này là sao? Hai người có khuôn mặt giống nhau rồi giờ còn muốn để tóc giống nhau nữa à? Chưa kể Teruda Yuko còn mang tóc giả để che đi nữa? Thế là sao?”

Trước hàng loạt câu hỏi của Reiko, ánh mắt của Kageyama lóe sáng sau cặp kính gọng bạc, “Tiểu thư ời, câu trả lời rõ ràng rành ra đây rồi còn gì.”

Người quản gia cất giọng sang sảng, “Đây là kế hoạch hai người đóng một vai do hai chị em Hanayagi Haruna và Teruda Yuko dựng lên. Mục đích là tạo bằng chứng giả...”

“Bằng chứng giả!” Giọng Reiko lạc đi. “Để làm gì?”

“Tất nhiên là để sát hại ông Hanayagi Kenji.”

“Sát hại ông Hanayagi Kenji!?” Reiko nhắc lại như cái máy rồi lắc đầu. “Vớ vẩn, làm sao có chuyện đó được. Ông Kenji chết vì tai nạn giao thông. Tự sát thì có thể nhưng án mạng thì không.”

“Tôi cũng nghĩ đã nghĩ vậy. Nhưng sáng nay, sau khi nghe những gì tiểu thư kể, tôi thấy cái chết của ông Kenji không thể là tai nạn hay tự sát được. Tiểu thư nghĩ sao về đoạn nhắc tới Haruna trong lời khai của Ito Fumiko? Thời điểm Haruna tới nhà Ito Fumiko chửi rửa trùng với thời điểm ông Kenji bị đâm xe, hai sự việc này liệu có trùng hợp quá không? Nhưng trước hết, ta phải xét xem cô gái đến nhà Ito Fumiko đó có phải là Haruna thật không đã.”

“Ừ, cả việc đó nữa. Vậy cô gái tìm đến nhà Ito Fumiko là...”

“Vâng. Cô gái xưng tên Haruna đó chính là Teruda Yuko sau khi đã cắt tóc.”

“Nhưng thế nào cũng bị phát hiện chứ. Dù giống nhau đi nữa thì vẫn là hai người mà.”

“Không đâu.” Kageyama mỉm cười tự tin. “Vì đó là lần đầu tiên Ito Fumiko và Hanayagi Haruna gặp nhau.”

“À phải rồi.” Đúng ra còn chưa gặp được nhau vì người Ito Fumiko gặp là Teruda Yuko. Thế thì lo gì bị lộ. “Vậy lúc đó, Haruna thật đang làm gì, ở đâu?”

“Ở Kunitachi, bám theo ông Kenji đang trên đường về nhà để chờ cơ hội ra tay sát hại. Thực tế thì Haruna đã lợi dụng bóng tối để tấn công ông Kenji. Nhưng cú đánh đầu tiên lại bị trượt. Ông Kenji bỏ chạy và không may bị xe tải đâm khi lao ra ngoài đường. Kết quả là Haruna đã thành công trong việc tiễn đưa ông Kenji sang thế giới bên kia theo cách thức rất tự nhiên. Tôi nghĩ đại khái câu chuyện là như vậy.”

Chuyện Kageyama kể hoàn toàn có thể xảy ra. Khi đó, cái chết của ông Kenji sẽ giống như một vụ tai nạn hoặc tự sát. Việc phát hiện thảm kịch bắt nguồn từ một vụ giết người bất thành không phải là điều dễ dàng. Một lần nữa, Reiko lại thán phục con mắt tin tưởng của Kageyama.

“Người gọi điện cho Teruda Yuko lúc ở nhà Ito Fumiko là Haruna. Haruna gọi để báo rằng việc tạo bằng chứng giả đã xong, Teruda có thể ra về.”

“Vâng. Sau sự việc, Teruda Yuko bắt đầu dùng tóc giả để giấu đi mái tóc ngắn. Cô ấy định khi nào sự việc lắng xuống thì sẽ bỏ tóc giả ra. Một tội ác thật hoàn hảo. Nhưng sự đời không phải bao giờ cũng suôn sẻ. Rốt cuộc thì mối quan hệ tông phạm luôn rất mong manh.”

“Kiểu gì cũng sẽ rạn nứt. Có thể vì chủ mưu Haruna chi li chuyện thù lao cho tông phạm Teruda Yuko. Hoặc Teruda tham lam muốn đòi thêm.”

“Tóm lại, mối quan hệ của hai người trở nên căng thẳng, kết thúc bằng vụ việc xảy ra tại dinh thự Hanayagi tối qua. Chẳng cần nói cũng biết người sát hại Teruda Yuko là Hanayagi Haruna. Đây không phải là hành động được lên kế hoạch trước. Bởi Haruna luôn muốn tránh một vụ giết người xảy ra ngay tại nhà mình. Nhưng sự thật thì Haruna đã bịt miệng kẻ tông phạm tại phòng khách dinh thự Hanayagi. Cô ấy bị dồn đến chân tường. Không thể giao cho cảnh sát thi thể của Teruda Yuko trong tình trạng này. Bí mật về mái tóc sẽ bị lộ. Chỉ cần tháo mái tóc giả ra là xong ư? Không, dưới mái tóc giả là gương mặt thật của Teruda Yuko với mái tóc ngắn. Gương mặt này rất giống Haruna. Không thể để thế này. Và chiếc kéo xuất hiện. Haruna cắt thêm tóc của Teruda Yuko để Teruda trông giống như con trai. Làm vậy sẽ che giấu được mọi bí mật liên quan tới mái tóc của Teruda Yuko. Đây chính là sự thật về vụ giết người cắt tóc.”

Trình bày xong, Kageyama lễ phép cúi mình hỏi Reiko, “Tiểu thư nghĩ sao?”

Reiko chẳng thốt được lời nào vì quá bất ngờ trước thật. Suy luận về cái chết của Teruda Yuko đã dẫn tới cả sự thật về cái chết của ông Hanayagi Kenji.

Có vẻ như suy luận lần này của Kageyama cũng chính xác. Nhưng Reiko vẫn đặt vài câu hỏi cho Kageyama để làm rõ một số điều.

“Động cơ là gì? Động cơ gì khiến Hanayagi sát hại ông Kenji cũng như động cơ gì khiến Teruda Yuko tham gia vào vụ này?”

“Về Haruna thì có thể là tài sản hoặc do căm ghét ông bố ngoại tình.”

“Nhưng đó là bố đẻ của cô ấy. Có thể dễ dàng nảy sinh ý đồ sát hại đến thế sao?”

“Vì là bố đẻ nên con gái mới khó tha thứ được cho hành động không chung thủy. Các vụ án mạng xảy ra do căm ghét người thân không hề hiếm. Không phải bố con nào cũng thân thiết như tiểu thư và ông chủ đầu.”

“Anh đang mỉa tôi đấy à?” Reiko lườm người quản gia. “Thôi được rồi. Thế còn động cơ của Teruda Yuko là gì?”

“Chắc là vì tiền. Có lẽ cô ấy được Haruna dụ rằng nếu hợp tác thì sẽ nhận được một phần tài sản nào đó.”

“Vậy là mái tóc của Teruda Yuko bị cắt trước cả vụ ông Kenji. Người cắt là Haruna?”

“Chắc vậy. Cắt xong, Haruna không vứt đi mà giữ lại. Thế nên tối qua Haruna mới có thứ đem ra đốt để hoàn thiện cú lừa của mình.”

“Ra vậy. Cho tôi hỏi nốt câu cuối.”

Nói xong, Reiko hướng ánh mắt khẩn khoản về phía Kageyama. “Có thể anh suy luận đúng, nhưng tiếc là chẳng có bằng chứng nào. Làm sao để bắt được hung thủ đây? Anh có cách nào không?”

Kageyama khẽ thở dài trước câu hỏi thành thật của Reiko. Anh trao cho Reiko cái nhìn hiền từ rồi lên tiếng nhắc nhở cô tiểu thư bướng bỉnh, “Thưa tiểu thư. Việc đó đương nhiên là của cảnh sát. Tôi đâu thể tham gia. Dù gì tôi cũng chỉ là một anh quản gia quen.”

Câu chuyện thứ sáu: Không có phòng nào kín tuyệt đối

1

Chuyện xảy ra vào một đêm tháng Hai, trăng trên trời đường như cũng run rẩy vì lạnh. Tại một khu phố nọ của thành phố Kurutachi. Một căn biệt thự bề thế, đứng sừng sững như muốn lấn át mọi ngôi nhà xung quanh. Căn biệt thự được thiết kế theo phong cách phương Tây cổ điển gồm hai tầng với rặng thường xuân bám trên tường và hàng rào gạch đỏ. Một chiếc xe ngoại quốc sang trọng nhẹ nhàng đỗ trước ngôi biệt thự mang tên “Tư gia Matsushita”. Chiếc xe màu bạc sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Bước xuống từ ghế lái xe là một người đàn ông mặc bộ vest trắng nổi bật trong đêm tối.

Thanh tra Kazamatsuri – thanh tra ưu tú, niềm tự hào của Sở Cảnh sát Kunitachi.

“Giời ạ, tính mình vốn cẩn thận, thế mà hôm nay, mãi lo chuyện điều tra đến nỗi quên cả quyền sở tay quan trọng ở hiện trường. Cũng may là phát hiện kịp. Cấp dưới mà biết mình mắc lỗi ngớ ngẩn này thì danh tiếng thanh tra ưu tú sẽ bị ảnh hưởng. Chưa kể cô Hosho sẽ buồn lắm...”

Thanh tra lẫm bẫm tự tán dương trong lúc bước qua cổng biệt thự. Anh nhìn thấy một cảnh sát tuần tra mặc đồng phục đang làm nhiệm vụ canh gác hiện trường. Đáp lại cậu cảnh sát đứng nghiêm chào mình, thanh tra khẽ giơ hai ngón tay lên chào và bảo “Cậu vất vả quá!”. Rồi anh thay đổi ngay thái độ, quắc mắt nhìn cậu cảnh sát, hỏi như hăm dọa, “Có phải tôi vừa nói gì không?”

Cậu cảnh sát giọng run run, “Đâu! Thanh tra có nói gì đâu, tôi chẳng nghe thấy gì cả!” Có vẻ như cậu ta đã nghe thấy hết.

Thanh tra Kazamatsuri không hỏi gì nữa mà tiếp tục đi vào bên trong. Anh băng qua gian nhà chính đã cũ để đi tới gian nhà phụ. Khác với nhà

chính, nhà phụ là một tòa nhà mái bằng đơn giản, mới xây cách đây ba năm. Đây là nơi sáng tác tranh của họa sĩ Matsushita Keizan – chủ dinh thự Matsushita.

Đồng thời, đây cũng là nơi họa sĩ đột ngột từ giã cõi đời. Đêm qua, tại một căn phòng được dùng làm xưởng vẽ ở nhà phụ, họa sĩ đã bị một kẻ nào đó cướp đi sinh mạng. Chưa kể là căn phòng trong tình trạng bị khóa kín, điều này khiến tất cả các điều tra viên lắc đầu không lý giải nổi.

Nhưng tạm thời gác chuyện đó lại. Lúc này, quyển sổ tay quan trọng hơn. Mọi thông tin từ công đến tư của thanh tra đều lưu giữ trong đó. Nếu rơi vào tay tội phạm, quyển sổ sẽ trở thành một nguồn tin đáng sợ, ngược lại, nếu rơi vào tay bạn gái, cô ấy sẽ không bao giờ mở miệng nói chuyện với thanh tra nữa. Một quyển sổ có sức công phá chẳng khác gì bom. Vì lẽ đó mà thanh tra đã phải cất công quay lại hiện trường ngay trong đêm tối.

“!?” Thanh tra nghiêng đầu thắc mắc khi vừa trông thấy cửa gian nhà phụ. “Lạ nhỉ. Rõ ràng có một cảnh sát được bố trí đứng gác ở đây mà...”

Nhưng thực tế là không có ai. Thế này thì ra vào thoải mái à.

Càng hay... Không, không hay chút nào! Thanh tra mặt hầm hầm tiến đến mở cửa nhà phụ. Đi hết hành lang nối từ cửa vào là tới xưởng vẽ của họa sĩ Matsushita Keizan. Đây chính là hiện trường vụ án đêm qua. Thanh tra vịn tay nắm rồi mở tung cánh cửa.

“Ơ kìa, không có ai à?”

Không có tiếng đáp. Thay vào đó, một cảnh tượng khác thường hiện ra trước mắt thanh tra khiến anh choáng váng.

Thanh tra chỉ tay về phía trước, giọng run run,

“Hả, cái gì thế này!”

Nhận được tin báo, Hosho Reiko, nữ điều tra viên xinh đẹp của Sở Cảnh sát Kunitachi đến nhà họa sĩ Matsushita Keizan ngay trong đêm 20 tháng Hai. Khi Reiko đến nơi, không khí xung quanh dinh thự Matsushita đang rất hỗn loạn. Xe tuần tra và xe cảnh sát rú còi inh ỏi.

Tuy là con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn tài chính hùng mạnh Hosho nhưng với người ngoài, Reiko chỉ là một điều tra viên mới vào nghề. Trang phục tại hiện trường của cô luôn là vest đen và cặp kính không sổ gọng đen. Hôm nay, cũng với trang phục giản dị ấy, cô nhanh nhẹn luồn qua dải băng vàng để vào hiện trường.

Hiện trường là gian nhà phụ nằm phía sau gian nhà chính. Cô được một cảnh sát tuần tra dẫn vào trong. Đột nhiên, cửa nhà phụ bật mở. Hiện ra sau cánh cửa là chiếc cáng cứu thương bên trên chở một ông già bé nhỏ với các nhân viên y tế vây quanh.

Tất cả lao ra như muốn bảo hãy nhường đường cho họ, thấy vậy, Reiko bèn né sang một bên. Trong khoảnh khắc, cô đã kịp nhìn thấy gương mặt người đàn ông nằm trên cáng.

Một gương mặt điển trai kiểu Âu với mái tóc màu xám. Không nghi ngờ gì nữa, đây là họa sĩ nổi tiếng Matsushita Keizan, niềm tự hào của thành phố Kunitachi. Nhưng giờ đây, gương mặt ấy đã trắng bệch vì mất máu, ranh giới giữa sự sống và cái chết vô cùng mong manh. Các nhân viên y tế lao vút đi trước ánh mắt lo lắng của Reiko để đưa người đàn ông vào xe cấp cứu. Chiếc xe rời khỏi dinh thự cùng tiếng còi hú inh ỏi xé tan cả màn đêm.

“Chỉ cần cứu được ông ấy...” Reiko thầm cầu nguyện thì...

“Cô nói đúng.” Một giọng nói vang lên từ đằng sau.

Reiko cảm thấy như bị ai đó ấn chiếc khăn may bằng lụa cao cấp ướt sũng nước vào lưng mình, cô ngoảnh lại.

Trước mặt cô là thanh tra Kazamatsuri với bộ vest trắng đã trở nên quen thuộc với mỗi hiện trường vụ án xảy ra ở Kunitachi. Quý tử của người sáng lập hãng ô tô danh tiếng Kazamatsuri Motors này cũng là một tay công tử của sở cảnh sát. Anh ta có biệt tài nấp sau lưng các cô gái và thản nhiên vòng tay qua eo họ. Một nhân vật nếu không cẩn thận sẽ tưởng nhầm là tội phạm. Thanh tra nở nụ cười quyến rũ chẳng hợp chút nào với hoàn cảnh và bảo Reiko, “Tôi cũng mong là cứu được ông ấy. Chỉ cần ông ấy sống, chúng ta sẽ biết được tên hung thủ.”

Hóa ra thanh tra nói thế vì muốn giải quyết vụ việc nhanh gọn chứ không phải vì coi trọng tính mạng họa sĩ hay tiếc thương cho sự mất mát của nền nghệ thuật nước nhà. Một suy nghĩ đơn giản theo đúng phong cách thanh tra, nhưng cũng chẳng biết nói thế nào. Xét tình trạng của nạn nhân hiện giờ thì không có gì đảm bảo ông ấy sẽ sống được.

“Nhưng xét tình trạng nạn nhân hiện giờ thì không có gì đảm bảo ông ấy sẽ sống được.” Thanh tra thốt ra đúng những gì Reiko vừa nghĩ rồi chỉ tay về gian nhà phụ, “Chúng ta vào xem hiện trường thôi. Họa sĩ Matsushita đã bị một kẻ nào đó đâm tại xưởng vẽ trong gian nhà này. “ Hai điều tra viên bước vào nhà phụ. Xưởng vẽ nằm ở cuối hành lang. Có thể trông thấy nhân viên khám nghiệm và điều tra viên liên tục ra vào hiện trường. Trong tình cảnh hỗn độn ấy, loay hoay mãi Reiko và thanh tra Kazamatsuri mới đặt chân được vào xưởng vẽ.

Vừa bước vào xưởng vẽ, đập vào mắt Reiko là hình ảnh một cô gái đẹp tuyệt trần. Cô gái với gương mặt trái xoan đang nằm mơ màng trên giường ngủ.

Đương nhiên không thể có chuyện một cô gái nằm ngủ ở hiện trường vụ án. Nếu có, cô ta sẽ bị đuổi ra ngoài ngay lập tức. Cô gái xinh đẹp đang ngủ mà Reiko nhìn thấy là ở trên tường.

“Tranh tường.” Reiko đẩy gọng kính lên, chăm chú nhìn bức tranh trước mặt.

Trên bức tường bên trong xưởng vẽ có một bức tranh rất to. Tất nhiên, tác giả của bức tranh là họa sĩ Matsushita. Chủ đề của bức tranh là “Cô gái nằm ngủ”. Bối cảnh là căn phòng không ánh sáng. Góc trên bên phải có một cánh cửa sổ cũ đang đóng chặt. Trên chiếc giường ở chính giữa bức tranh, một cô gái đang nằm ngủ với khuôn mặt mơ màng. Xung quanh là các tiên nữ (yêu tinh) thường thấy trong truyện thần thoại Bắc Âu. Vì vậy mà dòng tranh này còn có tên gọi khác là tranh tiên nữ.

Thú thật, Reiko không hiểu hết được giá trị nghệ thuật của bức tranh tường này. Matsushita Keizan nổi tiếng về sự đa phong cách, từ thể loại tranh kỳ ảo với những đường nét tinh tế, những bức chân dung sống động cho tới những tác phẩm người thường khó mà hiểu được. Bức tranh tường này là một trong những tác phẩm thuộc thể loại kỳ ảo của ông. Nhưng ở đây, Reiko không cảm nhận được những nét vẽ tinh tế vốn có của Matsushita Keizan.

Hay đây là một thất bại của họa sĩ!? Reiko đã nghĩ vậy nhưng rồi cô tự mắng mình, Hosho Reiko, mi mà còn ăn nói hồ đồ thì sẽ để lộ sự thiếu hiểu biết về nghệ thuật đấy! Cô quyết định giữ im lặng.

Trong khi đó, ở bên cạnh cô lại có một nhân vật đang muốn phô trương tối đa kiến thức nghệ thuật rơm. Anh ta đang rộng hai tay, trầm trồ thốt lên như thể xúc động lắm, “Cô nhìn này Hosho! Đây là bức tranh tường nổi tiếng ‘Cô gái nằm ngủ và các tiên nữ’ của Matsushita Keizan. Một tác phẩm thuộc thể loại kỳ ảo mà chúng ta chỉ có thể chiêm ngưỡng tại căn phòng này. Đúng như mọi người nhận xét, bức tranh quá tuyệt. Một tác phẩm đột phá. Các nét vẽ rất dứt khoát. Màu sắc sống động. Mọi chi tiết đều xứng đáng được coi là đỉnh cao nghệ thuật Matsushita. Đúng là một siêu phẩm!”

“...” Sao thế này? Sao thanh tra càng khen thì Reiko càng thấy nghệ thuật của Matsushita Keizan hời hợt như mớ giấy vụn. “Anh am hiểu về tranh của Matsushita Keizan nhỉ.”

“Cùng không hẳn.” Thanh tra bỗng dừng tỏ ra khiêm tốn. “Chỉ là gia đình Kazamatsuri hiện đang giữ năm, sáu bức của họa sĩ nên tôi biết vậy

thôi. Có vấn đề gì không cô Hosho?”

“Không có gì...” Reiko thấy mình thật ngốc vì tưởng thanh tra khiêm tốn. Hóa ra anh ta lại khoe khoang. “VẬY sao? Tận năm, sáu bức cơ à... Vậy chắc có cả tác phẩm tiêu biểu ‘Chân dung tự họa trong vườn’ của họa sĩ?”

“Làm gì có. Bức đó đang nằm trong tay vua dầu mỡ Ả Rập. Ngay cả gia đình tôi cũng không động tới được đâu.”

“Ồ! Tác phẩm tiêu biểu có khác, đắt nhỉ.”

“Ừ. Ngay cả bức tranh tường này, nếu đem định giá cũng đắt lắm. Cô đừng sờ vào nhé. Chẳng may xước xước gì là mất vài triệu yên như chơi đấy.”

Con số vài triệu yên chẳng khiến Reiko mảy may giật mình nhưng các điều tra viên và cánh sát tuần tra thì dạt hết cả ra. Với những người hàng tháng phải khóc ròng vì đồng lương ít ỏi thì lời đe dọa của thanh tra thực sự có hiệu quả.

Bầu không khí căng thẳng lan khắp hiện trường, Reiko quan sát xưởng vẽ lần nữa. Xưởng vẽ có diện tích tương đương một phòng học. Khung cảnh la liệt nào tủ đựng đồ, giá vẽ, ghế tròn, các hình khối, những bức tranh dang dở khiến người ta liên tưởng tới một lớp học ở trường mỹ thuật. Tuy nhiên, trần nhà ở đây cao khác thường. Phải đến bốn hoặc năm mét. Có lẽ cần phải cao như vậy để vẽ bức tranh tường khổng lồ kia.

Dưới sàn nhà, cách bức tranh tường một đoạn có vẽ hình một người nằm theo chữ ĐẠI bằng băng dính trắng. Đây là vị trí họa sĩ Matsushita bị đâm. Giữa vị trí ấy và bức tranh tường có một vật thể nằm lạc lõng.

Một chiếc thang. Chiếc thang làm bằng nhôm cao gần tới trần nhà.

“Thang trong xưởng vẽ? À, chắc để vẽ tranh tường.”

“Nhưng nó nằm đổ thế này kể cũng hơi lạ. Không biết có liên quan tới vụ việc không?”

“Giờ thì chưa biết được.” Thanh tra thận trọng.

Bỗng có tiếng một cô gái trẻ cất lên từ phía sau thanh tra, “Tôi nghĩ là có. Xét về thời điểm thì rõ ràng chiếc thang có ý nghĩa quan trọng trong vụ việc.”

“Hả?” Thanh tra ngoảnh lại. Đứng sau lưng anh là hai cô gái trẻ. “Các cô là ai?”

Một cô có vẻ như là dân công sở vì thấy mặc vest. Cô ước chừng ngoài 30. Cặp mắt một mí tinh anh cùng chiếc mũi dọc dừa. Mái tóc ngắn màu hạt dẻ. Chiếc váy bó tôn lên những đường cong cơ thể cùng cặp chân thon và hai đầu gối xinh xắn.

“Tôi là Nakazato. Tên đầy đủ là Nakazato Maki. Hiện là phóng viên tự do chuyên viết về mảng mỹ thuật cho các tạp chí. Tôi đã có nhiều lần cộng tác với thầy Keizan.”

Đối lập với Nakazato Maki, cô gái đứng bên cạnh trông có vẻ khiêm nhường. Cô có cặp mắt hiền lành, hơi sụp xuống cùng mái tóc đen, dài. Chiếc váy hoa dài chấm gót nom rất hợp. Cô cúi gập người xuống, tự giới thiệu, “Tôi là Aihara Misaki. Mẹ tôi có họ với gia đình Matsushita nên hiện giờ tôi sống nhờ tại đây để theo học trường Đại học Mỹ thuật.”

Điều tra viên mặc thường phục đứng sau hai cô gái bổ sung thêm, “Thưa thanh tra, đây là hai nhân chứng đầu tiên của vụ án.”

“Thế hả?” Thanh tra khẽ gật đầu rồi quay sang hai cô gái. “Cô có thể nói rõ hơn được không? Xét về thời điểm nghĩa là sao?”

Người được hỏi là Nakazato Maki. Cô đáp, “Tôi có hẹn với thầy Keizan lúc 8 giờ tối. Tôi cần phỏng vấn thầy để viết bài cho một tạp chí mỹ thuật. Tôi đến trước giờ hẹn 10 phút và vào nhà chính trước. Tiếp tôi là Aihara. Aihara nói thầy Keizan đang ở nhà phụ. Do vậy, tôi cùng Aihara sang nhà phụ. Nhưng lúc Aihara chuẩn bị mở cửa nhà phụ thì chúng tôi nghe thấy tiếng hét, giọng đàn ông vọng ra từ bên trong.”

“Có đúng là giọng đàn ông không?”

“Đúng. Tiếng ‘Á’ rất to.”

“Ra vậy. Thế thì đúng là tiếng hét rồi. Sau đó hai cô đã làm gì?”

“Chúng tôi mở cửa và gọi thầy Keizan. Nhưng không có tiếng đáp. Linh cảm có chuyện chẳng lành nên chúng tôi đi thẳng tới xưởng vẽ.”

Thấy lạ, Reiko bèn hỏi chen vào, “Sao lại đi thẳng tới xưởng vẽ? Còn nhiều phòng khác cơ mà.”

“Vâng.” Người trả lời là Aihara Misaki. “Ở nhà phụ, ngoài xưởng vẽ còn có thư phòng và kho tranh của bác tôi. Nhưng phần lớn thời gian bác đều ở trong xưởng vẽ. Vậy nên tôi đã nghĩ là bác ở trong xưởng. Lúc chuẩn bị mở cửa xưởng vẽ, tôi lại nghe thấy một tiếng động lớn...”

“Tiếng động lớn?” Thanh tra hơi ngả người về phía trước.

“Là tiếng thang đổ. Nhưng lúc đó tôi không biết là tiếng gì. Chỉ nghe thấy như có vật gì đổ sập xuống thôi. Tôi và chị Nakazato giật mình, quay sang nhìn nhau rồi vội mở cửa, lao thẳng vào bên trong.”

Nakazato Maki tiếp lời Aihara Misaki, “Vừa đặt chân vào xưởng, tôi đã bàng hoàng không thốt ra được tiếng nào. Ở góc phòng, thầy Keizan đang nằm úp mặt xuống sàn. Tôi chạy lại chỗ thầy. Nói thật, lúc đó tôi cứ tưởng thầy vừa bị ngã từ thang xuống. Tại bên cạnh thầy là cái thang đổ. Nhưng không phải. Chỉ khi nhìn gần tôi mới biết. Thầy bị đâm vào lưng. Thấy thế, Aihara la toáng lên.”

“Vâng, tại tôi sốc quá...” Aihara khẽ rung mình như thể vừa nhớ lại cảm giác sợ hãi lúc đó. “Nhưng chị Nakazato bình tĩnh hơn tôi, chị cẩn thận đỡ bác tôi dậy. Ông vẫn còn tỉnh, mắt mở hé hé. Nhưng ông không còn đủ sức để nói. Khi chị Nakazato hỏi có chuyện gì, bác tôi im lặng, chỉ tay về phía bức tranh.”

“Tranh? Có phải bức tranh tường này không?”

“Vâng. Bác tôi chỉ vào mặt cô gái đang nằm ngủ ở chính giữa bức tường này. Sau đó thì bác tôi lịm đi. Phải không chị Nakazato?”

“Vâng.” Nakazato Maki xác nhận lời khai Aihara Misaki. “Gia đình thầy đang ở nhà chính, khi biết chuyện cũng vội chạy tới xưởng vẽ. Họ nghe thấy tiếng thang đổ và tiếng hét của Aihara.”

“Gia đình là gồm những ai?”

“Gồm vợ – bà Matsushita Tomoe và cậu con trai duy nhất, nghệ sĩ điêu khắc Hiroaki. Tôi thuật qua lại sự việc cho hai mẹ con. Nghe xong, Hiroaki gọi ngay xe cấp cứu và liên lạc với cảnh sát. Bởi chúng tôi nhận thấy có dấu hiệu tội phạm.”

“Ra vậy. Đúng là có dấu hiệu tội phạm thật. Vì tại xưởng vẽ này, họa sĩ bị một kẻ nào đó tấn công, bị đâm vào lưng và hét lên ‘Á’... ư!?”

Thanh tra Kazamatsuri chau mày vì thấy chưa thuyết phục. Gương mặt điển trai đến mức thừa thãi quay sang phía cửa sổ. Sau đó là quay về với hai nhân chứng đầu tiên.

“Nghe thấy tiếng hét của họa sĩ Matsushita, hai cô đã mở ngay cửa nhà phụ. Lúc đó, hai cô có trông thấy ai ở cửa hay hành lang không?”

“Không. Trước cửa và hành lang đều không một bóng người.” Nakazato Maki đáp.

“Lúc nghe thấy tiếng thang đổ, hai cô đang ở trước cửa xưởng vẽ. Khi các cô mở cửa vào, ngoài họa sĩ Matsushita bị thương nằm trên sàn, trong xưởng còn ai nữa không?”

“Không. Chỉ có mình bác tôi thôi. Không có ai cả.” Lần này đến lượt Aihara Misaki lắc đầu.

“Vậy thì...” Thanh tra Kazamatsuri thận trọng. “Không biết hung thủ đâm họa sĩ Matsushita đã biến đi bằng nào? Theo lời hai cô thì có vẻ như hung thủ chưa hề bước qua cánh cửa kia. Hay hung thủ đã tẩu thoát qua

đường cửa sổ? Không đâu. Các cô nhìn xem, có cả một lớp lưới chống trộm bên ngoài cửa sổ. Hung thủ không chạy trốn bằng cửa sổ. Giả sử hung thủ chạy ra hành lang nhằm tẩu thoát bằng lối cửa chính thì chắc chắn hung thủ sẽ đụng phải hai cô. Vậy thì...”

“Thưa thanh tra.” Reiko chen vào. “Biết đâu hung thủ vẫn ở trong xưởng vẽ khi hai cô gái bước vào? Căn phòng này hoàn toàn có đủ chỗ cho một người trốn. Chẳng hạn sau chiếc tủ, sau các hình khối hoặc sau cánh cửa. Để tránh mặt hai cô gái, hung thủ sẽ nấp tạm vào đâu đó. Lợi dụng lúc hai cô mãi lo cho nạn nhân, hung thủ đã lén ra ngoài. Theo tôi, khả năng này hoàn toàn có thể.”

“Đúng rồi!” Thanh tra búng ngón tay điệu nghệ rồi chỉ vào cấp dưới. “Tôi cũng vừa nghĩ tới khả năng đó. Cô giỏi lắm, Hosho.”

“Không có gì.” Reiko lắc đầu khiêm tốn.

Nói thật, Reiko chẳng thấy vui khi được khen có khả năng tư duy ngang bằng với thanh tra Kazamatsuri. Thậm chí cô còn thấy ngượng. Không, phải nói là bức bối đứng.

Tất cả những cảm xúc đó Reiko đều thể hiện ra mặt. Trong khi đó, Nakazato lắc đầu phủ nhận, “Không, tôi không nghĩ là có khả năng đó. Cửa của xưởng vẽ là loại cửa tự động đóng. Muốn chạy ra ngoài, hung thủ phải mở cửa. Anh không nghĩ là hành động đó quá lộ liễu sao?”

“Nhưng hai cô đang mãi lo cho nạn nhân, đâu để ý gì tới cửa...”

“Không đâu. Aihara đứng quay lưng về phía cửa khi tôi cúi xuống đỡ thầy lên. Nhưng tôi thì không, mặt tôi quay ra phía cửa. Nếu có ai đó mở cửa, chắc chắn tôi sẽ nhìn thấy. Phải không Aihara?”

“Vâng. Việc đóng hay mở cửa đều gây ra tiếng động, chắc chắn tôi sẽ cảm nhận được. Tôi không nghĩ là có ai lén ra ngoài vào lúc đó đâu.”

“Vâng. Tuyệt đối không thể có chuyện đó.” Nakazato Maki tự tin khẳng định.

Bản thân Reiko cũng không biết đáp lại thế nào khi nghe thấy từ “tuyệt đối”. Cách hung thủ dễ dàng qua mặt được hai nhân chứng để chạy trốn nghe có vẻ êm xuôi quá. Nhưng nếu giả thiết “bí mật chạy trốn” bị loại bỏ thì chuyện này là sao? Lối thoát duy nhất cho hung thủ là chẳng có lối thoát nào.

Vậy xướng vẽ là một căn phòng kín?

“Phòng kín” – Reiko đã tránh hai từ này. Chẳng biết có phải vì đồng thanh tương ứng không mà Reiko vừa nghĩ tới hai từ này xong thì thanh tra Kazamatsuri đã tuyên bố như thế chỉ chờ có vậy, “Phòng kín. Đây đích thị là vụ án giết người trong phòng kín!”

Câu nói của thanh tra khiến không khí trong hội trường đông cứng lại. Nakazato Maki mở to mắt ngạc nhiên, còn Aihara Misaki thì lấy tay che miệng. Một nhân viên khám nghiệm đang làm nhiệm vụ ngã ngửa ra, đập cả đầu xuống sàn. Tiếp theo là bầu không khí im lặng bao trùm. Reiko đặt tay lên gọng kính không số, khẽ ho khan một tiếng. Cô đổi sang giọng hành chính để đính chính lại lời thanh tra, “Thưa thanh tra, có thể đây là căn phòng kín nhưng giết người thì không. Vì nạn nhân vẫn chưa chết...”

Tuy nhiên, câu nói khinh suất của thanh tra đã đúng. Sau khi được đưa tới bệnh viện, ông Matsushita Keizan không tỉnh lại nữa, ông đã trút hơi thở cuối cùng vào lúc rạng sáng, tức vài tiếng sau khi vụ việc xảy ra. Đúng như thanh tra nói, đây là vụ giết người trong phòng kín.

3

Từ buổi tối hôm xảy ra vụ án cho tới sáng ngày 21 tháng Hai. Hosho Reiko và thanh tra Kazamatsuri tranh thủ chợp mắt trong xe rồi làm việc trong tình trạng không hoàn hảo. Không hoàn hảo là nói về nội dung. Chứ hai con người vốn coi trọng hình thức này đã soi gương rất kỹ trước khi quay lại với công việc. Họ đã thành công trong việc giữ gìn hình ảnh một điều tra viên tràn đầy sức sống khi đối mặt với vụ án hóc búa.

“Chà, bề ngoài thế là ổn. Việc phải làm tiếp theo là gặp gia đình nạn nhân.”

“Vâng, thưa thanh tra. Chúng ta sẽ gặp bà vợ Matsushita Tomoe và cậu con trai duy nhất Hiroaki.”

Suốt đêm qua, bà Tomoe và cậu con trai Hiroaki đã túc trực tại bệnh viện bên cạnh ông Matsushita Keizan. Do vậy, Reiko và thanh tra chưa có cơ hội nói chuyện trực tiếp.

Việc lấy lời khai của hai mẹ con được tiến hành tại phòng khách của nhà chính. Những tưởng sự ra đi đột ngột của người trụ cột gia đình sẽ khiến bà Tomoe và Hiroaki xuất hiện trước các điều tra viên với vẻ phờ phạc, nhưng trái lại, cả hai trông khá khỏe mạnh. Có thể không hẳn là họ khỏe nhưng ít ra thì trông họ không có vẻ phải gánh chịu mất mát trước cái chết của ông Matsushita Keizan. Thậm chí, nhiều khả năng họ còn cẩn thận soi gương trước khi tham dự sự kiện trọng đại là lấy lời khai này.

“Xin lỗi đã để anh chị phải đợi. Anh chị cứ hỏi tự nhiên. Tôi sẵn lòng hợp tác để bắt được hung thủ.”

Bà Matsushita Tomoe, 55 tuổi, nói và cúi đầu chào. Bà ăn vận rất thanh lịch gồm váy ngắn và áo sơ mi màu be. Nhìn bà trẻ hơn so với tuổi, có lẽ là nhờ lớp trang điểm dày. Mái tóc đen, dài được uốn thành từng lọn mềm mại quăn rũ. Bà có nét gì đó giống một mama ở quán bar hơn là một bà mẹ.

“Mẹ tôi nói đúng. Tôi cũng sẽ hợp tác hết mình để bắt hung thủ.”

Matsushita Hiroaki, 30 tuổi, hăng hái nói. Anh ta mặc chiếc quần kaki màu nâu cùng chiếc áo len màu đen. Gương mặt trông trẻ đến nỗi bảo là sinh viên chắc ai cũng tin. Trên lý lịch, anh ta là “nhà điêu khắc”, nhưng chắc chẳng biết xếp vào nghề nào nên mới phải gọi như thế. Ít nhất thì Reiko chưa từng nhìn thấy tác phẩm nào của nhà điêu khắc Matsushita Hiroaki. Ngay cả việc có tồn tại những tác phẩm đó hay không vẫn còn là dấu chấm hỏi.

“Xin thành thật chia buồn cùng gia đình...”

Thanh tra bỏ lửng câu nói theo đúng thông lệ rồi quay trở lại vụ án. “Cho phép tôi hỏi về thời điểm xảy ra vụ việc tối qua. Hai mẹ con bà phát hiện có chuyện xảy ra tại xưởng vẽ như thế nào?”

Người trả lời câu hỏi là bà Tomoe.

“Là vì tiếng thang đổ. Tôi và Hiroaki đang ở trong phòng khách. Bỗng chúng tôi nghe thấy có tiếng động lớn. Hiroaki thắc mắc không biết là tiếng gì nên mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại có tiếng hét của phụ nữ vọng lại từ phía nhà phụ. Sau này chúng tôi biết đó là tiếng hét của Aihara chứ lúc đó thì không...”

“Đúng thế.” Hiroaki tiếp lời mẹ. “Tôi và mẹ vội chạy sang nhà phụ. Aihara và Nakazato Maki đang có mặt tại xưởng vẽ. Còn bố tôi thì nằm bất tỉnh trên sàn nhà. Nghe Nakazato thuật lại, tôi gọi ngay xe cấp cứu và cảnh sát. Sau đó thì mọi thứ rối tung hết cả. Tôi và mẹ bị đẩy lên xe cấp cứu...”

Lời khai của bà Tomoe và Hiroaki khớp với lời khai của Nakazato Maki và Aihara Misaki tối qua. Việc hai mẹ con ở gian nhà chính vào thời điểm xảy ra vụ việc đồng nghĩa với việc cả hai đều không liên quan tới việc sát hại ông Matsushita. Nhưng họ là mẹ con. Rất có thể họ đã bí mật dàn xếp lời khai với nhau.

Reiko nhìn hai mẹ con với ánh mắt ngờ vực rồi đưa ra câu hỏi thường thấy khi điều tra, “Hai mẹ con có biết người nào ghét ông Matsushita Keizan không?”

Để trả lời cho câu hỏi của Reiko, hai mẹ con dùng những lời lẽ ca tụng người quá cố cũng như sự nghiệp vĩ đại của ông.

“Không đâu, chồng tôi không làm gì để ai ghét cả...”

“Vâng, bố tôi là một nghệ thuật gia lừng lẫy được tất cả mọi người yêu mến...”

Chán nản với những câu trả lời vô thưởng vô phạt đến ngớ ngẩn, Reiko không hỏi gì thêm. Nhiệm vụ của cảnh sát không phải là hòa theo những người cố đóng vai gia đình gương mẫu.

Tiếp theo là những câu hỏi xoay quanh họa sĩ Matsushita. Sau màn đối thoại tẻ nhạt, thanh tra tung ra câu hỏi chính, “Tôi thấy ở hiện trường có bức tranh ‘Cô gái nằm ngủ và các tiên nữ’, bức đó đẹp nhỉ. Nhất là nét mặt biểu cảm của cô gái. Chắc có ai đó đã làm mẫu...”

“Là tôi!” Thanh tra chưa kịp nói hết câu thì bà Tomoe đã giơ tay phải lên. “Bức đó là tôi làm mẫu cho chồng. Không phải ai khác đâu.”

“Là bà?” Thanh tra lúng túng vì bất ngờ.

“Anh không thích à?” Bà Tomoe liếc xéo thanh tra. “Vợ làm mẫu cho chồng. Chẳng có gì lạ cả. Anh cũng thấy rồi đấy. Cô gái nằm trên giường trong bức tranh có mái tóc dài óng ả. Cơ thể nữ tính. Nét mặt mơ màng. Mọi chi tiết đều từ tôi mà ra. Phải không Hiroaki?”

“Tất... tất nhiên. Chỉ có thể là mẹ thôi.”

Phản ứng của Hiroaki cho thấy anh ta bị mẹ ép phải nói. Lẽ nào họ là tông phạm thật? Mỗi nghi ngờ trong Reiko ngày càng lớn. Mẹ chủ mưu, con tông phạm. Có thể lắm chứ.

“Vậy ư? Hóa ra là bà làm mẫu. Quả thật tóc bà rất dài.”

Nói xong, thanh tra đưa tay gãi cằm như muốn bảo đó là điểm chung duy nhất anh tìm thấy. Anh nói tiếp, “Bà có biết chuyện này không? Theo lời khai của các nhân chứng đầu tiên thì trước khi họa sĩ Matsushita ngất đi, ông ấy đã chỉ vào bức tranh tường. Cụ thể là chỉ vào gương mặt cô gái trong bức tranh. Chúng tôi nhận định đây là lời nhả nhủ cuối cùng của nạn nhân trước khi qua đời. Điều này có nghĩa là...”

“Là Nakazato Maki!”

Bà Tomoe đột ngột thay đổi thái độ. Bất ngờ đến nỗi như thế bà tin rằng thay đổi càng nhanh thì đối phương sẽ càng không nhận ra.

“Thật ra mẫu của bức tranh đó là cô Nakazato Maki.”

“Hả!?” Cậu con trai Hiroaki cũng thốt lên vì bất ngờ, “Má ơi, vậy ai mới là mẫu đây?”

“Đừng có gọi là má!” Bà Tomoe quát cậu con trai rồi quay sang hai điều tra viên. “Tôi sẽ nói cho anh chị biết sự thật. Người mẫu của bức tranh tường đó là cô Nakazato Maki, phóng viên tự do chuyên về mảng mỹ thuật. Chồng tôi thân thiết với cô ta từ ba năm trước, ông đã lén lút gặp gỡ cô ta. Tôi không nhầm đâu. Họ có giỏi che giấu đến mấy cũng không qua mắt được tôi. Thời điểm hai người bắt đầu hẹn hò cách đây ba năm cũng là lúc chồng tôi bắt tay vào sáng tác bức tranh tường trong xưởng vẽ. Do đó, xét về mặt thời gian thì người mẫu của bức tranh chỉ có thể là cô Nakazato Maki. Phải không Hiroaki?”

“Vâng, đúng là cô gái trong bức tranh còn rất trẻ. Không gi... à không, không phải đã đứng tuổi như mẹ. Bảo cô Nakazato Maki là mẫu nghe có vẻ hợp lý hơn. Màu da cô gái trong tranh cũng không sẫm như da mẹ, cơ thể cũng không gầy gò như mẹ...”

“Hiroaki!” Bà Tomoe trợn mắt lên quát. “Con đứng về phe ai đấy!”

Ô kìa, mối quan hệ tông phạm đồ vỡ rồi ư? Reiko cười thầm trong bụng rồi tiếp tục theo dõi diễn biến câu chuyện.

Trong khi đó, thanh tra Kazamatsuri khẽ găm gù tỏ ý không đồng tình, “Hừm, Nakazato Maki à. Đúng là xét về tuổi thì có vẻ cô gái đó là Nakazato Maki. Nhưng tôi thấy không giống lắm. Vì cô Nakazato để tóc ngắn...”

“Không, Nakazato Maki chính là cô gái trong bức tranh. Nếu chồng tôi chỉ vào cô gái đang ngủ thì ông ấy chỉ muốn ám chỉ một điều. Hung thủ đâm ông ấy là Nakazato Maki.”

Từ lúc nào, bà Tomoe đã biến thành quỷ dữ, hùng hồn tuyên bố như thể Nakazato Maki đang đứng trước mặt mình. Reiko mỉm cười mỉa mai rồi đặt câu hỏi với ý châm chọc, “Nhưng thưa bà, ban này bà có nói họa sĩ Matsushita không làm điều gì để ai ghét. Ông ấy là một nghệ thuật gia lòng lấy được mọi người yêu mến...”

Bà Tomoe tỉnh bơ quay sang Reiko, tiếp tục giở chiêu bài quay ngoắt 180 độ.

“Tôi nói dối đấy. Người được tất cả mọi người yêu mến không thể trở thành nghệ thuật gia lòng lấy được đâu.”

Lần này thì bà ta nói thật. Ông Matsushita Keizan chắc chắn là một nghệ thuật gia lòng lấy.

Buổi chiều, Reiko và thanh tra Kazamatsuri gọi Aihara Misaki tới xưởng vẽ. Trong khi cô gái đối với vẻ mặt hồ nghi thì thanh tra chào đáp lại bằng nụ cười quyến rũ.

“Nghe nói cô Aihara là sinh viên trường mỹ thuật. Nếu vậy thì cô hẳn là am hiểu mỹ thuật hơn tôi.”

Cần gì là sinh viên mỹ thuật mới am hiểu hơn thanh tra. Reiko có cảm giác thanh tra mù tịt về mỹ thuật. Tất nhiên là bản thân anh ta không nhận thức được điều này.

“Vì lẽ đó mà tôi muốn hỏi cô vài câu. Cụ thể là về bức tranh tường.”

“Anh muốn hỏi gì về bức Fresco này?”

“Ồ, vâng vâng! Tôi muốn hỏi về bức Fresco này đây!”

“...” Hóa ra giờ thanh tra mới biết bức tranh tường này là tranh Fresco.

Nhưng Reiko không thể cười nhạo thanh tra vì cô cũng chẳng hơn gì anh. Vậy ra đây là nghệ thuật Fresco mà mọi người vẫn nói tới. Reiko háo hức ngắm bức tranh trước mặt.

Về phần thanh tra, để tỏ ra là mình đã biết, anh đặt câu hỏi, “Tôi nghe nói bức Fresco này được vẽ cách đây ba năm?”

“Vâng, cách đây ba năm. Bác tôi đã bắt tay vào sang tác bức tranh tường ở xưởng vẽ ngay sau khi xây xong nhà phụ. Theo tôi, bác tôi xây gian nhà này cũng là để vẽ bức tranh. Bởi cần phải có một bức tường thật to.”

“Vậy so với nhà chính thì nhà phụ này còn khá mới. Xưởng vẽ là tấm toan mới của họa sĩ. Trên tấm toan đó, ông vẽ một bức Fresco khổng lồ với người mẫu là cô gái ông yêu. Tiện thể cho tôi hỏi, theo cô thì ai là mẫu vẽ của bức tranh này, bà Tomoe hay cô Nakazato Maki?”

“Bác tôi hay cô Nakazato?” Aihara Misaki nghiêng đầu. “Ai nhỉ? Tôi chẳng thấy giống ai cả. Tôi cũng chưa từng nghe nói bác tôi dùng mẫu. Có người mẫu thật ư? Theo tôi thì đây chỉ là cô gái trong tưởng tượng của bác thôi.”

“Thế hả... hừm...”

Thanh tra im lặng vì mũi tên đi không đúng hướng. Để phá vỡ sự im lặng, Reiko lên tiếng. Có một điều cô băn khoăn suốt từ này.

“Cô Aihara này, tranh Fresco là loại tranh thế nào? Tất nhiên, tôi đã từng nghe nói đến loại tranh này. Nhắc đến tranh tường là phải nhắc đến tranh Fresco. Đúng không thanh tra?”

“Ờ, đúng rồi. Chẳng hạn như bức *Nhà nguyện Sistina* nổi tiếng của danh họa Michelangelo. Bản thân tôi đã được mục sở thị vài lần.”

Những gì thanh tra nói quanh đi quẩn lại vẫn là chuyện khoe khoang. “Nhưng tôi không hiểu rõ tranh Fresco cụ thể là sao. Cô có thể giải thích ngắn gọn được không?”

“Đương nhiên.” Aihara Misaki đáp. “Trong tiếng Ý, ‘fresco’ có nghĩa là ‘tươi mới’. Giống như từ ‘fresh’ trong tiếng Anh. Nghĩa là khi vừa trên tường vẫn còn tươi, ta sẽ dùng màu nước để vẽ lên vừa. Khi vừa khô, màu sẽ lưu lại trên mặt tường. Anh hiểu chứ?”

“Ra là vậy.” Thanh tra gật đầu nhưng rõ ràng là vẫn chưa hiểu.

“Nghĩa là vừa trát vừa vừa vẽ lên tường à?” Reiko nói.

“Chính xác. Sau khi trát vừa bằng bay kim loại lên tường, ta sẽ thay bay bằng bút vẽ. Vẽ xong lại chuyển sang bay để trát vừa, rồi lại vẽ... Quy trình này cứ lặp đi lặp lại cho đến khi bức tranh hoàn thành, đây cũng là đặc trưng của dòng tranh Fresco. Để vẽ được bức tranh tường khổ lớn phải mất rất nhiều công sức. Vì ngoài tay nghề của một thợ xây còn cần có tài năng của một nghệ sĩ để có thể kịp vẽ khi vừa còn tươi. Nói vậy chứ tôi cũng chưa có kinh nghiệm nên không hiểu hết được khó khăn của công việc này.”

Aihara Misaki nhún vai, mỉm cười ngượng nghịu.

Reiko không tài nào hình dung nổi một Matsushita Keizan bảnh bao tay cầm bay đứng trát vữa trong bộ dạng của một anh thợ xây.

“Cô Aihara đã bao giờ nhìn thấy cảnh họa sĩ Matsushita vẽ bức tranh này chưa? Cụ thể là cảnh họa sĩ cầm bay để trát vữa?”

“Chỉ một lần duy nhất. Nhưng là lúc bác mới bắt tay vào vẽ. Bác đứng trên thang, ở góc trên bên phải của bức tranh, chỗ kia kìa... khi đó bác đang vẽ ô cửa sổ. Chưa có cô gái hay tiên nữ gì đâu. Vâng, chính vì thế mà tôi đã hỏi là bác đang vẽ tranh gì. Bác cười tùm tùm bảo ‘Biết vẽ gì bây giờ’. Mãi đến khi bức tranh hoàn thành tôi mới biết bác vẽ cô gái nằm ngủ và các tiên nữ. Bác tôi vẫn hay đùa như thế. Cứ như trẻ con vậy...”

Aihara Misaki nhìn lên góc trên bên phải của bức tranh, mắt lim dim như thể đang hồi tưởng lại chuyện ngày xưa...

Tại xưởng vẽ, sau khi Aihara Misaki đi khỏi. Thanh tra Kazamatsuri đứng trước bức tranh tường, bộ mặt điển trai cố diễn vẻ đau khổ.

“Cuối cùng vẫn chưa rõ bà Tomoe hay cô Nakazato làm mẫu cho bức tranh này. Nhưng là ai cũng chẳng thay đổi được gì. Hai người đó không thể là hung thủ. Bởi đây là căn phòng kín. Ông Matsushita Keizan bị đâm chết khi đang ở một mình trong xưởng vẽ bị đóng kín, không có lối thoát. Vào thời điểm đó, các nghi can đều ở bên ngoài. Đây là sự thật không thể phủ nhận. Phải không cô Hosho?”

“Vâng, theo lời khai của những người liên quan thì đúng là thế.”

“Nếu vậy, sẽ không có hung thủ trong vụ án này. Nghĩa là sao? Chẳng nhẽ có mưu mẹo gì ở đây?”

Ánh mắt đăm chiêu của thanh tra hướng về một điểm. Đó là chiếc thang nằm đổ ngay trước bức tranh tường. Thanh tra tiến lại gần chiếc thang

và cúi xuống quan sát.

“Không rõ chiếc thang có vai trò thế nào trong vụ án? Tại sao lại có tiếng thang đổ ngay sau tiếng hét của nạn nhân? Khoan đã. Thang đổ nghĩa là trước đó chiếc thang đang đứng à? Thì vốn dĩ thang là phải đứng mà. Hừm! Lẽ nào lại thế!”

Thanh tra búng ngón tay như thể vừa nghĩ ra điều gì. Anh dựng chiếc thang lên, quay về phía tường.

Chiếc thang còn cao hơn cả bức tranh tường cao gần 4m. Thiếu chút nữa là chạm trần nhà. Kiểm tra xong, thanh tra mỉm cười tự tin. Anh đặt tay lên thang rồi bắt đầu leo từng bậc một.

“Anh không sao chứ? Cẩn thận đấy nhé!”

Một mặt Reiko tỏ vẻ lo lắng nhưng mặt khác, cô lại hơi lùi về phía sau để đề phòng trường hợp thanh tra ngã từ thang xuống (khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra).

Leo lên tới đỉnh, thanh tra nghiêm mặt quan sát trần nhà. Anh gõ vào tấm ốp trần nhà rồi thốt lên như đúng rồi, “Là chỗ này...” Nhưng đáp lại anh chỉ là những âm thanh như gõ vào mặt trống.

“...” Sau một giây im lặng, một đám bụi nhỏ rơi xuống người thanh tra.

“...” Reiko đặt tay lên gọng kính, ngược nhìn lên trần nhà.

“Thanh tra, anh bảo chỗ này là chỗ nào!? Chỗ nào cơ!?”

“Không phải chỗ này rồi.” Thanh tra thối phù phù vào chỗ tay đau rồi cau có nhìn tiếp lên trần nhà. “Chắc chắn phải có lỗ ở đâu đó chứ. Kiểu này phải đi dò từng tấm à.”

Hùng hồn tuyên bố xong, thanh tra dịch chuyển vị trí chiếc thang để kiểm tra từng tấm ốp trần. Reiko chỉ biết thở dài trước sự nhiệt tình thái quá của cấp trên.

Có vẻ như thanh tra cho rằng hung thủ đã dỡ tấm ốp trần để tẩu thoát qua đường mái nhà. Một lý do rất hợp lý để sử dụng chiếc thang. Nhưng lẽ nào mưu mẹo mà thanh tra nói tới ban này lại đơn giản thế? Nếu bí ẩn về căn phòng khóa kín được giải thích theo cách này thì cần gì đến những thám tử lòng danh nữa.

Đúng như Reiko lường trước, suy luận của thanh tra tan thành mây khói ngay trước mắt cô. Tất cả các tấm ốp trần đều được gia cố chắc chắn, không có dấu hiệu nào chứng tỏ hung thủ đã tẩu thoát bằng đường này. Bí ẩn về căn phòng khóa kín vẫn còn nguyên.

“Chết tiệt!” Thanh tra chán nản đập tay vào trần nhà. Không rõ anh đập mạnh đến đâu, chỉ biết là chiếc thang đột nhiên lắc mạnh. “Ồi ời...!”

Chuyện đó đến thật rồi ư! Chiếc thang chao đảo rồi đổ sập xuống trước mặt Reiko đã sẵn sàng ở tư thế phòng bị.

“Thanh tra!” Reiko gọi chỉ vì tình thế bắt buộc chứ không hẳn là vì lo lắng.

Trước mặt Reiko, thanh tra đang nằm ngửa trên sàn nhà sau khi rơi từ độ cao gần bằng trần nhà xuống. Đúng lúc ấy, trong đầu Reiko nảy ra một ý nghĩ. Nhưng ý nghĩ đó đã biến mất cùng tiếng rơi phịch xuống sàn của thanh tra.

Tuy không chết nhưng sau tai nạn chẳng kém gì cái chết, thanh tra Kazamatsuri nằm thẳng cẳng theo hình chữ ĐẠI trên sàn nhà. Anh cất giọng yếu ớt xen lẫn bức dọc về phía Reiko,

“C... cô... Hosho, sao cô... không... giữ thang cho tôi...?”

“Xin lỗi thanh tra.”

Chỉ vì tôi không muốn bị vạ lây. Nhưng tất nhiên là Reiko không thể trả lời như vậy.

Tối khuya hôm đó, sau khi trở về dinh thự Hosho, Reiko trút bỏ bộ vest đen và khoác lên mình chiếc váy liền hồng nữ tính. Cô thường thức bữa tối với thực đơn ba món nướng của riêng gia đình Hosho gồm thịt cừu non áp chảo, ngỗng lai nướng rim, cá nướng hương thảo. Ăn uống xong, Reiko đi thẳng tới căn phòng nằm trong góc dinh thự.

Căn phòng là nơi cất giữ những cổ vật, tác phẩm nghệ thuật, mỹ thuật từ cổ chí kim mà bố Reiko – ông Hosho Seitaro đã mua về bằng nguồn lực tài chính dù chẳng hiểu hết ý nghĩa của chúng. Reiko vẫn thầm gọi đây là “mồ chôn nghệ thuật”. Bởi lẽ, nếu không có lý do gì đặc biệt thì những tác phẩm lưu giữ tại đây sẽ không bao giờ được ngó tới lần thứ hai, bất kể chúng có giá trị nghệ thuật cỡ nào.

Reiko tìm được một bức tranh từ đồng tài sản đáng thương và lôi ra ngắm.

Bức tranh khổ nhỏ phác họa tinh tế một người đàn ông tay phải cầm bút vẽ, tay trái cầm bảng màu. Nền bức tranh là một căn nhà với rặng thường xuân bám quanh tường mà Reiko đã trông thấy đâu đó.

Nhận thấy thái độ khác lạ của Reiko, người đàn ông dong dỏng cao đeo kính gọng bạc đứng bên cạnh rướn người lên hỏi, “Tiểu thư sao vậy? Tôi thấy tiểu thư nhìn bức tranh kỹ quá.”

“Anh biết không Kageyama.” Reiko ngắm người đàn ông trong bức tranh rồi hỏi người quản gia. “Người ta bảo vua dầu mỏ Ả Rập đang giữ bức tranh này đấy.”

“Ai dám tung tin vớ vẩn thế? Bức ‘Chân dung tự họa trong vườn’ của Matsushita Keizan vẫn luôn được xếp xó cẩn thận tại căn phòng này mà.”

“Ừ. Nhưng khi có mặt bố tôi, anh đừng dùng từ ‘xếp xó’ nhé. Bố tôi sẽ đau lòng lắm.”

“Tôi biết rồi.” Kageyama cúi đầu nhận lỗi. “Tôi nghe nói họa sĩ Matsushita Keizan đã bị sát hại đêm qua, hiện cuộc điều tra vẫn đang bế tắc. Bản tin trực tiếp trưa nay, à không, 7 giờ tối nay đã nói như vậy.”

“...” Hóa ra nguồn tin của anh ta là bản tin trực tiếp buổi trưa à. Reiko thở dài. “Đúng là công tác điều tra đang bế tắc. Vấn đề nan giải nhất là hiện trường là một căn phòng kín tuyệt đối.”

Reiko cố tình nói ra từ “phòng kín” để thu hút sự chú ý của Kageyama. Người đàn ông tên Kageyama này, tuy là quản gia nhưng lại có tài suy luận đặc biệt với bằng thành tích nhiều lần phá các vụ án khó chỉ thông qua những gì Reiko kể. Tuy nhiên, với danh dự của một điều tra viên cũng như một tiểu thư, Reiko không thể trực tiếp đề nghị Kageyama giúp.

“Anh có quan tâm không Kageyama? Tôi có thể kể chi tiết nếu anh muốn...”

“Ồ, phòng kín ư?” Kageyama có vẻ không hào hứng lắm. “Nói thật là tôi không thấy tò mò. Trên đời này chẳng có vụ giết người nào xảy ra trong căn phòng kín tuyệt đối cả. Kiểu gì cũng phải có lối thoát. Tiểu thư đã kiểm tra trần nhà chưa?”

“Tất nhiên là rồi.” Reiko ném cho Kageyama cái nhìn coi thường. “Hừm, hóa ra anh chỉ nghĩ được đến thế. Chỉ ngang với thanh tra Kazamatsuri.”

Câu nói sau cùng Reiko dường như đã chạm đến tự ái của Kageyama. Reiko thấy hai bên gò má thường ngày chẳng bao giờ biểu lộ cảm xúc của Kageyama giật mạnh. Anh ta cảm thấy bị xúc phạm. Chắc chẳng ai giữ được bình tĩnh khi bị so sánh với thanh tra Kazamatsuri.

Đúng như Reiko nghĩ, Kageyama tiến lên một bước, đặt tay lên ngực, “Xin tiểu thư hãy kể chi tiết cho tôi về vụ án.”

Reiko ngồi xuống chiếc ghế đu kiểu cổ rồi bắt đầu kể về vụ án. Đứng cạnh cô, Kageyama chăm chú lắng nghe. Kể xong, Reiko hỏi ngay Kageyama, “Thế nào, anh đã biết được gì chưa?”

Kageyama giơ hai tay ra như muốn ngăn Reiko không nên nóng vội.

“Trước khi nói ra suy nghĩ của mình, cho phép tôi được hỏi về suy nghĩ của tiểu thư. Theo lời tiểu thư, lúc thanh tra Kazamatsuri ngã từ thang xuống, trong đầu tiểu thư nảy ra một ý nghĩ. Tôi rất muốn biết bộ óc thông minh của tiểu thư đã nảy ra ý gì.”

“Hả!? Cũng không đáng để kể cho người khác đâu...”

Tuy hơi ngượng nhưng Reiko cũng thấy vui. Đúng là Reiko rất muốn kể cho người khác.

“Anh muốn nghe đến thế sao!? Vậy thì tôi sẽ kể, chỉ cho mình anh thôi đấy. Ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi lúc đó là liệu có phải ông Matsushita Keizan chết vì tai nạn không.”

“Chết vì tai nạn? Nghĩa là sao?”

“Mấu chốt của vụ việc là tiếng hét ‘Á’ của họa sĩ và tiếng thang đổ ngay sau đó. Rồi họa sĩ được phát hiện bị đâm vào lưng. Ban đầu chúng tôi tự động kết luận rằng đó là tiếng hét của họa sĩ khi bị đâm. Nhưng có đúng thế không? Nhỡ đâu là tiếng la hét hoảng sợ của họa sĩ khi sắp ngã khỏi thang thì sao? Tôi đã nghĩ như vậy. Bởi lúc sắp ngã, thanh tra Kazamatsuri cũng hét toáng lên. Anh ấy hét là ‘Ồi’. Tất nhiên, mỗi người hét mỗi khác. Họa sĩ Matsushita đã hét là ‘Á’.”

“Ra vậy. Tiếng hét đó chưa hẳn là tiếng hét khi bị đâm. Tiểu thư thật tinh tường. Vậy tại sao họa sĩ Matsushita lại bị đâm?”

“Không phải bị mà là họa sĩ tự đâm mình. Khi trèo lên cầu thang, mặt quay về phía bức tranh, trên tay họa sĩ có cầm con dao. Có lẽ ông định sửa lại bức tranh. Thế rồi đột nhiên ông bị mất thăng bằng và hét toáng lên.

Nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi việc bị ngã. Chiếc thang đổ kêu cái rầm, còn họa sĩ với con dao trên tay đã...”

“Ra vậy. Nghĩa là họa sĩ đã tự đâm mình!”

“Đúng thế!” Reiko vui mừng vỗ tay. “Tóm lại, đây không phải vụ giết người mà là một tai nạn không may xảy ra tại căn phòng kín. Anh thấy suy luận của tôi thế nào?”

“Ôi, thưa tiểu thư!” Mặt Kageyama tràn đầy cảm xúc, anh gật đầu. “Tiểu thư nói đúng. Quả thật, ý nghĩ tầm bậy của tiểu thư không đáng để kể cho người khác. Người nghe sẽ chỉ thấy mất thời gian vô ích.”

Kageyama bất ngờ thốt ra những lời xúc phạm. Reiko trượt khỏi chiếc ghế đu vì quá sốc, ngã nhào vào đồng tác phẩm nghệ thuật xếp tầng sau khiến chúng tan tành. Thiệt hại này khó mà đo đếm nổi nhưng trên hết là tổn thất về mặt tinh thần của Reiko.

“...” Reiko từ từ đứng lên từ đám bụi, đưa mắt lườm người quản gia hỗn xược. “Anh, anh vừa cho tôi lên mây xong lại... Tầm bậy là sao! Ý nghĩ tầm bậy là thế nào! Tôi mới là người thấy mất thời gian vô ích vì đã kể cho anh đấy!”

“Tôi, tôi xin lỗi. Từ ‘tầm bậy’ có vẻ hơi quá. Có lẽ nên dùng từ ‘tầm thường’.”

“Giống nhau cả thôi.” Tiếng hét của Reiko vang khắp cả “mồ chôn nghệ thuật”. “Anh bắt tôi nói ra chỉ vì muốn hạ nhục tôi đúng không? Tên quản gia đáng ghét kia!”

“Tôi không có ý đó.”

Kageyama cúi đầu tạ lỗi rồi nhìn Reiko trách móc. “Suy luận của tiểu thư, nghe đến đoạn giữa thì rất xuất sắc. Nhưng đoạn cuối thì không chấp nhận được. Tiểu thư nghĩ mà xem. Họa sĩ bị đâm vào lưng cơ mà. Ông ấy phải ngã theo cách nào để có thể tự đâm dao vào lưng đây? Tiểu thư nghĩ là trên đời này có cú ngã ngoạn mục đến thế sao?”

“Hả!? Không, nhưng mà...”

Reiko cũng biết suy luận của mình chưa đủ vững chắc. “Thế ý anh là sao? Không phải tai nạn thì là sát hại à? Nhưng hiện trường là căn phòng kín đấy.”

“Trên đời này không có vụ giết người nào xảy ra trong căn phòng kín hoàn toàn cả. Suy nghĩ này của tôi không bao giờ thay đổi. Mà tôi có việc muốn nhờ tiểu thư đây...”

Kageyama nhìn thẳng vào mắt Reiko và đưa ra lời đề nghị bất ngờ. “Tiểu thư có thể dẫn tôi tới xưởng vẽ của họa sĩ Matsushita không?”

“Đưa anh tới hiện trường!? Làm thế là vi phạm nguyên tắc...”

Reiko còn đang bối rối thì Kageyama đặt tay lên cằm, nghiêm nghị nói, “Đúng là thám tử chỉ được phép suy luận dựa trên lời kể, không được phép tiếp cận hiện trường. Đó là nguyên tắc của thám tử ngồi bàn giấy. Xét theo nghĩa này thì có vẻ như lời đề nghị của tôi đã vi phạm nguyên tắc.”

“Ý tôi không phải thế!” Reiko sửa lại lời Kageyama. “Ý tôi là việc đưa một người ngoài như anh đến hiện trường là vi phạm nguyên tắc của cảnh sát.”

“Ra là vậy. Vi phạm một chút cũng chẳng sao đâu. Nếu có vấn đề gì thì đã có ông bố vĩ đại cùng tập đoàn Hosho hùng mạnh đứng sau tiểu thư rồi. Vị trí của tiểu thư tại Sở Cảnh sát Kunitachi sẽ không vì thế mà bị ảnh hưởng.”

“...” Câu nói chẳng cần úp mở gì của người quản gia khiến Reiko không nói được gì. Nhưng cô thấy cũng có lý.

“Anh nói đúng. Được rồi. Tôi sẽ dẫn anh tới. Anh muốn đến tận hiện trường chắc cũng phải có lý do.”

Trước câu nói như thách thức của Reiko, người quản gia trung thành cúi đầu đáp:

“Tất nhiên rồi. Tôi hứa sẽ mang lại kết quả đúng như tiểu thư mong đợi,”

Chưa đầy 30 phút sau, Reiko và Kageyama tới được dinh thự Matsushita trên chiếc Limousine. Bằng vài câu nói ngọt ngào và cái nháy mắt tình tứ, Reiko đuổi được viên cảnh sát đứng canh ra khỏi hiện trường để hai người đi vào xưởng vẽ. Đứng trước bức tranh “Cô gái nằm ngủ và các tiên nữ”, Reiko hồi thúc Kageyama, “Đây là hiện trường. Ngoại trừ thi thể nạn nhân được đem đi thì tất cả vẫn nguyên như cũ. Anh có biết thêm điều gì không?”

Kageyama cẩn thận quan sát bức tranh từ phải sang trái rồi bất ngờ đặt câu hỏi, “Giả sử tiểu thư phải trát vữa lên bức tranh này, tiểu thư sẽ làm thế nào? Đừng trả lời tôi là tiểu thư sẽ thuê một anh thợ xây lành nghề đấy...”

“Tôi cũng không được phép trả lời là ‘Ra lệnh cho Kageyama’ đúng không? Hừm, nhưng sao một tiểu thư đài các như tôi phải làm công việc của một anh thợ xây? Tôi không hiểu câu hỏi của anh.”

“Vậy tiểu thư có thể đổi sang việc sơn tường. Nếu phải sơn tường, tiểu thư sẽ sơn từ dưới lên chứ?”

“Làm gì có. Phải sơn từ trên xuống. Vì sơn chảy từ trên xuống nên làm vậy sẽ dễ hơn.”

“Tiểu thư nói đúng. Thế còn trái và phải? Tiểu thư sẽ sơn từ bên nào?”

“Bên nào chả như nhau.”

Nhưng sau khi cầm thử chổi sơn, Reiko đã sửa lại. “Không, tôi sẽ sơn từ trái sang phải. Tôi thuận tay phải nên sẽ quét từ trái sang. Tôi nghĩ là sơn từ trái sang phải sẽ dễ hơn.”

“Tóm lại, với người thuận tay phải, sơn từ trên xuống, từ trái qua sẽ là cách làm hợp lý nhất đúng không?”

“Đúng thế. Nhưng anh đang muốn nói gì?”

“Vẽ tranh Fresco không thể thiếu công đoạn trát vữa. Công việc trát vữa bằng bay cũng tương tự như công việc sơn bằng chổi. Nghĩa là đối với người thuận tay phải, việc bắt đầu trát vữa từ phần trên bên trái và kết thúc ở phần dưới bên phải sẽ dễ nhất. Tiện đây cho tôi hỏi, họa sĩ Matsushita thuận tay phải hay tay trái?”

“Ồ, chuyện đó thì tôi không biết.”

Reiko đáp mà không chịu suy nghĩ khiến Kageyama nhú mày thất vọng, “Ông thuận tay phải. Tiểu thư đã xem bức tranh tự họa của ông ấy rồi mà. Trong tranh, họa sĩ Matsushita cầm chổi bằng tay phải.”

“Thế hả. Ừ, họa sĩ Matsushita thuận tay phải. Điều đó có nghĩa là...”

“Là khi vẽ tranh Fresco, thông thường họa sĩ sẽ vẽ từ phần trên bên trái. Nếu không có lý do gì đặc biệt, chắc chắn họa sĩ sẽ vẽ theo cách này. Tuy nhiên, theo lời khai của Aihara Misaki thì họa sĩ không vẽ từ phần trên bên trái mà bắt đầu từ phần trên bên phải. Chắc chắn phải có lý do. Chẳng hạn một chi tiết hấp dẫn nào đó ở phần trên bên phải của bức tranh đã thôi thúc họa sĩ? Tiểu thư thấy sao?”

“Sao là sao...” Lúc này Reiko đã nhìn lên phần trên bên phải của bức tranh.

Nhưng chỗ đó chẳng có chi tiết nào hấp dẫn như Kageyama nói.

“Chỗ cửa sổ kia hả? Phần trên bên phải của bức tranh có vẽ một ô cửa sổ đang đóng.”

“Đúng là có một cửa sổ một cánh đang đóng.”

Kageyama dùng ngón tay khẽ đẩy gọng kính lên. Sau đó, anh nghiêm mặt bảo Reiko, “Tiểu thư và thanh tra Kazamatsuri đã kiểm tra mọi góc ngách của xưởng vẽ, từ cửa sổ, cửa ra vào cho tới trần nhà. Vậy chắc tiểu thư và thanh tra đã kiểm tra ô cửa sổ kia. Cái gì? Chưa kiểm tra ư!? Tại sao? Ô cửa sổ to thế cơ mà?”

Reiko sững người. “Nhưng đây là tranh...”

“Vâng, là tranh. Nhưng đồng thời cũng là một bức tường xây bằng vữa. Tiểu thư không thấy lạ là lại có một ô cửa sổ trên bức tường à?”

Nói xong, Kageyama dựng chiếc thang hướng về phía bên phải của bức tranh. Anh thoăn thoắt trèo lên thang hết như một con mèo. Leo tới chỗ cửa sổ, Kageyama dừng lại quan sát. Anh với tay ra để gõ vào bề mặt bức tranh. Thanh tra Kazamatsuri từng bảo nếu làm xước tranh sẽ phải đền cả triệu yên nhưng Kageyama không quan tâm. Anh mỉm cười hài lòng, đặt tay trái đặt lên khung cửa sổ rồi nói vọng xuống với Reiko, “Tiểu thư nhìn này. Bí mật về căn phòng kín đã được làm rõ.”

Tay trái của Kageyama hơi với về phía trước. Cửa sổ trong bức tranh nhẹ nhàng mở ra, không hề phát ra tiếng động.

“Oa! Mở rồi... Cửa sổ trong bức tranh mở ra rồi kìa! Không thể tin nổi!”

Quá đổi ngạc nhiên và tò mò, Reiko cũng trèo lên theo. Cô rướn người, nhòm vào bên trong như muốn gạt Kageyama sang một bên. Đằng sau cửa sổ là khoảng không gian mờ mờ tối. Nhưng không phải ở ngoài trời. Có một cầu thang hẹp dẫn xuống dưới. Bên trong rất tối nên không nhìn được đầu kia của cầu thang.

“Nhưng có cầu thang nghĩa là phải dẫn đến đâu đó.” Reiko rút từ túi áo vest ra chiếc đèn pin. “Chúng... chúng ta... vào... vào... thôi, Kageyama.”

“Giọng tiểu thư đang run đấy.”

Kageyama nói và cho tay vào túi áo vest tuxedo. Anh rút ra một cây gậy màu đen. Nhưng không phải đèn pin. Anh vung lên, lập tức cây gậy dài thêm khoảng 50cm. Một cây dùi cui đặc chủng của cảnh sát. Loại vũ khí này không phổ biến lắm, xưa vẫn được các nhà hoạt động cách mạng ưa dùng, còn giờ là đồ chơi của những kẻ nghiện vũ khí. Dù gì thì đây cũng không

phải vật dụng của một quán gia nhưng Kageyama lúc nào cũng mang theo để phòng thân.

Kageyama trở cây gậy về phía cửa sổ, lên giọng khích lệ Reiko, “Nào, tiểu thư hãy phát huy vai trò của mình đi. Tôi sẽ đi sau tiểu thư một bước.”

“Vớ vẩn! Anh đi trước chứ! Điều đó là đương nhiên rồi!”

Vài phút sau. Hai người chui qua ô cửa sổ để vào bên trong bức tranh theo thứ tự Kageyama đi trước, Reiko theo sau. Dưới ánh đèn pin rọi từ tay Kageyama, hai người bước xuống bậc cầu thang dốc và hẹp chỉ đủ chỗ cho một người. Đây là một trải nghiệm kỳ lạ chưa từng có của Reiko.

“Chúng ta đang ở đằng sau bức tranh...”

“Vâng, hình như đang ở chỗ bụng cô gái...”

Nhưng đi mãi vẫn chưa hết cầu thang. Reiko càng lúc càng lo. Cô không thể nhìn thấy mặt của Kageyama. Điều này khiến cô thêm lo lắng. Reiko cảm giác như mình đã đi qua hết bức tranh, giờ đang tiến xuống lòng đất. Bỗng cầu thang ngoặt sang một bên. Kageyama đi thêm vài mét nữa thì dừng lại.

“Có một cánh cửa. Hình như là của một căn phòng dưới lòng đất, tiểu thư định sao?”

“Sa... sao là... sao... Xuống tận đây rồi thì mở ra chứ sao.”

Nếu chỉ có một mình, Reiko sẽ quay ngay lại để gọi thêm mười cảnh sát có vũ trang tới cứu viện.

Vậy mà trước mặt Kageyama, cô lại thấy mình mạnh mẽ đến khó tin. Trong lòng tự nhủ cần phải sáng suốt hơn nhưng hành động của cô lại hoàn toàn trái ngược. Reiko ra oai hơn thường lệ, “Mở ra đi Kageyama!”

“Tôi mở nhé?” Giọng nói trầm ấm của Kageyama vang vọng trong đêm tối. “Nào...”

Sau tiếng cọt kẹt, cánh cửa gỗ bật mở. Bên trong cũng tối hệt như ngoài cầu thang. Reiko giật chiếc đèn pin khỏi tay Kageyama, rọi về phía trước. Một căn phòng rộng bằng nửa xưởng vẽ. Có một chiếc giường, một cái bàn và hai cái ghế. Góc phòng kê một chiếc tủ lớn. Không có thứ gì đáng gọi là đồ đạc, một không gian trống trải. Cũng không có bóng người nào... Reiko vừa nghĩ vậy thì...

“Kiaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Một tiếng thét chói tai phá tan sự im lặng, tủ quần áo bật mở. Reiko vội lia đèn pin về phía có tiếng thét. Một cô gái từ trong tủ lao ra. Dưới ánh đèn pin, có thể thấy tay phải cô ta đang cầm một thứ sáng lấp lánh. Con dao!

Kageyama đứng chặn trước mặt Reiko, giơ dùi cui lên đỡ con dao đang vung xuống. Hai vật thể kim loại chạm nhau kêu “cách” và phát ra tia lửa điện trong đêm tối. Reiko không giấu nổi sự sợ hãi trước tình huống bất ngờ. Chiếc đèn pin tuột khỏi tay cô, nằm lăn lóc dưới sàn nhà.

“Tiểu thư mau chạy đi!”

Cái gì. Sao có thể chạy trốn trước mặt kẻ thù được. Tiểu thư thì có thể chứ điều tra viên thì mất tư cách quá. Không, tiểu thư cũng mất tư cách. Reiko hạ quyết tâm rồi quay sang cô gái bí ẩn đang giao đấu với Kageyama để làm một cú quảng người hết sức bình sinh.

Cú tấn công của Reiko thổi bay cả cô gái lẫn Kageyama. Bị đánh văng vào tường, Kageyama khẽ rên lên “Ái”. Chiếc dùi cui rơi xuống sàn, tạo nên âm thanh khô khốc.

Còn cô gái bị văng sang bên kia, ngã nửa người xuống giường. Không có thiệt hại gì.

Reiko nguyên rửa sự nhu nhược của bản thân. “Trời ơi! Quân mình lại đánh quân mình à... Mình làm sao thế!”

Nhưng giờ không phải lúc than thân trách phận. Cô gái chưa hề hấn gì kia chuyển mục tiêu từ Kageyama sang Reiko. Cô ta bật dậy như thây ma, giơ con dao lên cao bằng mặt, tức tối nhìn Reiko và hét lên, “Kiaaaaaaaaa...”

Tiếng hét cuồng loạn như thể vọng lên từ dưới lòng đất. Quá hoảng sợ, Reiko ngồi phủ phục dưới sàn nhà, không dám nhúc nhích.

“Kiaaaaaaaaa...” Tiếng rú của loài chim kỳ quái vang vọng khắp căn phòng tối.

Cô gái bí ẩn chậm rãi tiến lại gần Reiko, từng bước từng bước một. Reiko lùi vào sát tường. Đúng lúc Reiko nhận ra không thể lùi thêm được nữa thì...

Một bóng người hiện ra như làn gió. Anh đứng trước mặt Reiko như muốn tình nguyện làm lá chắn cho cô. Lập tức, cô gái bí ẩn vung dao xuống. Lưỡi dao phật qua vai chàng trai. Cô gái la toáng lên còn chàng trai vẫn nín thinh, cứ thế đổ gục xuống.

“Kageyama...”

Không có tiếng đáp. Chàng trai nằm bất động trên sàn nhà. Cô gái bí ẩn tay vẫn cầm dao, thở hổn hển vì kích động.

Trong lúc dò dẫm trên sàn nhà, chột tay Reiko chạm phải một vật. Cây dùi cui của Kageyama.

Cảm giác thô cứng của cây dùi cui khiến Reiko bừng tỉnh. Phải rồi, đã xong việc đâu. Đợi cho cô gái điên cuồng kia cầm miệng rồi đau buồn cũng chưa muộn. Gạt nước mắt và nỗi sợ hãi sang một bên, Reiko từ từ đứng dậy cùng ngọn lửa căm hờn ngùn ngụt trong lồng ngực. Nhớ lại hình ảnh các nữ thủ lĩnh từng là thần tượng một thời hồi cấp III, Reiko trừng mắt nhìn đối phương rồi thốt ra những lời gan ruột, “Này cô kia!” Reiko chĩa dùi cui về phía địch trước khi thổ lộ tâm can, “Cô đã khiến người quan trọng của tôi gặp nạn. Tôi sẽ trả lại cô gấp mười để cô phải hối hận gấp mười!”

Với quyết tâm cao độ, Reiko cầm dùi cui lao thẳng về phía đối phương, miệng hô vang câu nói truyền thống Satsuma¹⁰ chẳng biết từ đâu bật ra, “Tiến lên!!”

“Kiaaaaaaa...”

Trong căn phòng tối dưới lòng đất, hai bóng người với hai tinh thần chiến đấu ngoan cường đang giao tranh quyết liệt. Con dao vung xuống, cây dùi cui vung lên. Mỗi vũ khí đều cố tìm đến cơ thể đối phương. Reiko tấn công liên tục, không bỏ lỡ giây nào. Đầu chiếc dùi cui đập trúng gáy đối phương và bật trở lại.

Á! Cô gái kêu ré lên, cả thân hình đông cứng lại rồi đổ ập xuống sàn nhà. Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Nhưng Reiko không thềm quan tâm tới cô gái mà chạy ngay lại với người đàn ông quan trọng kia. Ân nhân đã lấy thân mình để bảo vệ cô. Người đang nằm bất động trên sàn nhà. Trong bóng tối, Reiko lay gọi người đàn ông đang bị thương và gọi tên anh, “Kageyama, Kageyama!”

Có tiếng người quản gia đáp lại từ phía sau Reiko,

“Tôi đây, có chuyện gì thưa tiểu thư?”

“!” Tiếng hét thất thanh của Reiko vang vọng khắp căn phòng “Aaaaaaaaaa...”

Bản thân Reiko cũng suýt ngất vì tiếng hét đó. Cô ngoảnh lại và nhận ra cái bóng dong dỏng cao đang đứng nhìn cô không ai khác chính là Kageyama. Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu thư giật mình như vậy khiến tôi ngại quá. Tôi có phải hồn ma đâu. Tôi chỉ bị ngất vì hành động xả thân của tiểu thư thôi.”

“Hả!? Thế là sao... lúc đó là anh à... vậy cái này... là ai?”

Reiko buột miệng gọi ân nhân của mình là “cái này”. Kageyama đã tìm thấy công tắc để bật đèn. Căn phòng sáng trở lại. Lúc này Reiko mới nhìn

xuống người đàn ông đang nằm trên tay và không tin nổi vào mắt mình. Anh ta mặc bộ vest trắng.

“Hả! Là thanh tra Kazamatsuri!”

Ngực áo của thanh tra rách tả tơi do bị dao đâm. Tuy nhiên không có vết thương nặng. Nhìn qua tưởng thanh tra bị mất nhiều máu nhưng chẳng qua áo anh ta trắng quá nên trông mới như vậy. Thực tế chỉ là chút máu rỉ ra từ vết xước.

Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Reiko biết giờ không phải lúc khóc lóc đau buồn, cô đặt thanh tra nằm xuống sàn. Thanh tra vẫn bất tỉnh. Nói đúng hơn là mắt vẫn nhắm nghiền và thở đều đều.

Kageyama quay sang phía cô gái nằm trên sàn nhà. Đứng sau Kageyama, Reiko cũng ngó nhìn mặt cô gái. Không biết là Matsushita Tomoe hay Nakazato Maki? Chẳng là ai trong hai người. Đó là một cô gái có gương mặt trái xoan và mái tóc dài. Cô gái ước chừng ngoài 30. Dưới lớp váy liền màu xanh nước biển là một cơ thể săn chắc.

“Tiểu thư có nhớ cô gái này không?”

“Tôi không biết cô này. Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy cô ta. Nhưng nghe anh hỏi thì tôi có cảm giác đã trông thấy cô ta ở đâu đó rồi. Cô ta là ai thế?”

“Tôi không biết tên cô ta. Cô ta cũng không xuất hiện trong lời kể của tiểu thư. Bởi ngay sau khi vụ việc xảy ra, cô ta đã ở lì trong căn phòng này dưới lòng đất. Nhưng tiểu thư đã nhiều lần trông thấy cô ta. Tuy đây là lần gặp đầu tiên ngoài đời nhưng trong tranh thì nhiều rồi.”

“A!” Đến đây thì Reiko đã nhận ra. “Phải rồi, là cô gái nằm ngủ.”

Hình ảnh cô ta cầm dao tấn công ấn tượng mạnh đến nỗi Reiko đã không nhận ra. Nhưng nhìn cô ta trong tư thế nằm bất tỉnh kia thì đã rõ. Cô

ta chính là cô gái nằm ngủ. Là người mẫu của bức tranh tường. Nghĩa là...

“Cô ta là hung thủ sát hại họa sĩ Matsushita?”

“Vâng.” Kageyama khẽ gật đầu. “Bà Tomoe nghi ngờ họa sĩ Matsushita ngoại tình với cô Nakazato Maki từ ba năm trước và lấy cô ta làm mẫu để vẽ tranh. Mỗi nghi ngờ của bà Tomoe chỉ đúng một nửa. Cô gái này mới là tình nhân của họa sĩ. Do không biết tên nên cứ tạm gọi cô ta là ‘hung thủ’.”

Kageyama tiếp tục, “Mối quan hệ lén lút của họa sĩ và hung thủ bắt đầu từ ba năm trước. Địa điểm gặp gỡ là căn phòng bí mật được xây ngay bên dưới xưởng vẽ. Lối vào là ô cửa sổ trên bức tranh. Một địa điểm thật tao nhã phải không? Để có được địa điểm lý tưởng này, họa sĩ đã cho xây một xưởng vẽ tại gian nhà phụ, đồng thời bắt tay vào chế tác bức Fresco khổng lồ.”

“Nghĩa là cảm hứng sáng tác của họa sĩ bắt nguồn từ dục vọng.”

“Vâng. Cảm hứng sáng tác của họa sĩ bắt nguồn từ dục vọng.”

“Hả!? Anh có thể nói thẳng ra như thế ư? Người đã khuất mà nghe thấy thì sẽ giận đó.”

Chẳng bận tâm tới sự lo lắng của Reiko, Kageyama nói tiếp, “Nhưng sau ba năm gần bó, mối quan hệ ngoài luồng này có chiều hướng xấu đi. Nguyên nhân vì chuyện tiền bạc hay một bên đề nghị chia tay thì tôi không rõ. Chỉ biết là hai người xảy ra mâu thuẫn, hung thủ dùng dao đâm họa sĩ. Đó là chuyện đã xảy ra tại xưởng vẽ tối qua.”

“Hắn là hung thủ đã định chạy khỏi xưởng vẽ.”

“Tất nhiên. Nhưng không may lúc đó Nakazato Maki và Aihara Misaki lại đang đứng trước gian nhà phụ. Nghe tiếng hét của họa sĩ, cả hai đã chạy tới xưởng vẽ. Hết như con chuột mắc kẹt trong lồng, hung thủ chỉ có duy nhất một lối thoát. Hung thủ trèo lên thang, mở cửa sổ trên bức tranh và trốn vào bên trong. Chính hung thủ là người xô đổ chiếc thang. Nếu để chiếc

thang đứng đó, thế nào cũng có điều tra viên nhận ra bí mật đằng sau ô cửa sổ. Hung thủ đã lo sợ như vậy.”

“Ra thế. Khi hai nhân chứng đầu tiên xuất hiện, ô cửa sổ trên bức tranh đã kịp đóng. Hiện trường trở thành một căn phòng kín hoàn toàn. Phải vậy không?”

“Vâng. Ở dưới lòng đất, hung thủ rơi vào tình trạng không thể thoát được ra ngoài. Điều này khiến hung thủ hoảng loạn. Chắc tiểu thư cũng thấy hung thủ bị kích động thế nào khi trông thấy chúng ta. Chỉ cần chúng ta tới muộn chút nữa, rất có thể hung thủ sẽ tự hủy hoại bản thân.”

“Có thể lắm...” Reiko rung mình nhớ lại hình ảnh cô gái với tiếng hét đinh tai nhức óc.

Vậy là câu đố về vụ giết người tại căn phòng kín khiến tất cả các điều tra viên lắc đầu đã được giải đáp thông qua con mắt tinh tường của Kageyama. Vẫn còn nhiều điều cần phải làm rõ, trong đó có cả thân phận của hung thủ nhưng việc đó cứ để cô ta tự khai. Việc lấy lời khai từ một cô gái đang hoảng loạn tinh thần chắc không dễ dàng gì nhưng cứ để sau đã...

“Giờ chúng ta phải làm gì? Hung thủ bất tỉnh và thanh tra Kazamatsuri bất tỉnh.”

Kageyama đẩy gọng kính lên, bình tĩnh đáp, “Trước hết, tiểu thư hãy còng tay hung thủ lại.”

“Đúng rồi. Dù sao cũng là công của tôi... Thế còn thanh tra Kazamatsuri?”

“Tôi nghĩ tiểu thư nên tự mình đưa thanh tra tới bệnh viện. Xét những gì thanh tra vừa thể hiện thì sự quan tâm đó âu cũng là lẽ thường. Dù gì thanh tra cũng là ân nhân của tiểu thư.”

“Anh thôi đi!” Reiko cắt ngang lời Kageyama và bịt tai lại. “Cho dù đó là sự thật thì tôi cũng không muốn thừa nhận vào lúc này!”

“Xin tiểu thư đừng nói thế. Mời tiểu thư cầm lấy cái này.”

Chẳng biết Kageyama lôi đâu ra một chiếc chìa khóa. Chìa khóa xe ô tô.

“Gì thế? Khóa xe Limousine à?” Reiko hỏi lại.

“Không.” Kageyama lắc đầu, mặt hoàn toàn vô cảm.

“Hay là khóa xe Jaguar?” Giọng Reiko run run.

“Trời tối, tiểu thư lái xe cẩn thận nhé.” Người quản gia mỉm cười ý nhị.

Reiko thở dài, bảo, “Đành vậy chứ biết làm sao. Chỉ riêng lần này thôi nhé” rồi đón lấy chiếc chìa khóa. “Trời ơi, cuối cùng thì tôi vẫn phải lên chiếc xe đó à!”

Sắp bước sang ngày mới.

Trên đường phố Kunitachi, một chiếc Jaguar lao vun vút trong đêm tối để đến bệnh viện Chufu. Dưới ánh trăng, chiếc Jaguar màu bạc sáng lấp lánh. Vì không quen tay lái nghịch nên Reiko khá chật vật để điều khiển chiếc xe. Ở bên ghế phụ, thanh tra Kazamatsuri bị ngất vì vết thương nhẹ (?) vẫn đang thở đều đều mãn nguyện. Reiko cố gắng lái thật cẩn thận để không đánh thức thanh tra. Ấy thế mà đột nhiên có tiếng tranh tra vọng sang từ ghế phụ, “... Cô Hosho... lần tới chúng ta lái chiếc Jaguar của tôi đi chơi nhé.”

“Anh nói gì thế! Tôi đang lái chiếc Jaguar của anh rồi còn gì. Anh đang nói mê à?”

Reiko thở hắt ra. Cô nhìn xuống người cấp trên nằm ở ghế phụ.

Thanh tra Kazamatsuri. Cô không biết tên anh ta. Cô cũng chẳng muốn biết. 30 tuổi đầu mà cứ như trẻ con. Độc thân. Ưu tú. Quý tử của chủ tịch hãng Kazamatsuri Motors. Và hôm nay còn là ân nhân của cô nữa...

Reiko lắc đầu nguầy nguậy như muốn xua đi một dự cảm không hay rồi nhìn về phía trước.

Chẳng biết từ lúc nào, chiếc Limousine thân dài 7m đã vượt lên trước. Ngồi ở ghế lái xe, Kageyama mỉm cười đầy ẩn ý.

“Không biết tên quản gia hỗn xược đó đang nghĩ gì.” Reiko tăng tốc đuổi theo chiếc Limousine. Thanh tra Kazamatsuri vẫn tiếp tục nói mê. Có vẻ như trong mơ, thanh tra đã từ bỏ việc mời Reiko đi chơi bằng xe ô tô, “Vậy lần tới mời cô đi ăn bữa tối hảo hạng với tôi nhé, cô Hosho...”

Reiko đạp mạnh vào chân ga.

Chiếc xe hiệu Anh quốc rú lên, nhấn chìm toàn bộ câu nói của thanh tra.

Hệt như con thú dữ, chiếc Jaguar chở hai người lao đi trên đường phố Kunitachi.

Notes

[←1]

Sự tích thỏ ngọc lên cung trăng ở cùng với chị Hằng Nga.

[←2]

Tên nhân vật trong bộ truyện tranh *Thám tử Kindaichi*

[←3]

Một loại áo khoác mặc ngoài áo kimono

[←4]

Lễ chúc mừng các em bé lên 3 tuổi, 5 tuổi và 7 tuổi vào ngày 15 tháng Mười Một hàng năm

[[← 5](#)]

Nhóm nhạc gồm hai cô gái, rất nổi tiếng ở Nhật những năm 1980.

[←6]

Loại giá hình bậc thang, dùng để bày búp bê trong dịp lễ các bé gái ngày 3 tháng Ba.

[[← 7](#)]

Nhà gồm phòng khách, bếp, phòng ăn và bốn phòng ngủ.

[←8]

Kiểu áo khoác dày mùa đông theo kiểu Nhật.

[[←9](#)]

Trong tiếng Nhật, -chan thường dùng để gọi con gái.

[[← 10](#)]

Satsuma (tức tỉnh Kagoshima hiện nay) là một trong những lãnh địa mạnh nhất thời kỳ Tokugawa và có vai trò quan trọng trong cuộc Minh Trị Duy Tân.

Table of Contents

Câu chuyện thứ nhất: Anh cần bằng chứng ngoại phạm?

Câu chuyện thứ hai: Đừng để quên mũ khi giết người

Câu chuyện thứ ba: Chào mừng đến bữa tiệc mưu sát

Câu chuyện thứ tư: Phòng ngủ đêm giáng sinh

Câu chuyện thứ năm: Số phận của hung thủ nằm ở mái tóc

Câu chuyện thứ sáu: Không có phòng nào kín tuyệt đối